

முற்போக்கு இலக்கியம்

(கலைச்செல்வி இதழ்வழிக் கருத்தரங்கக் கட்டுரைகள்)

தொகுப்பு

தி. செல்வமனோகரன்

முற்போக்கு இலக்கியம்

(கலைச்செல்வி இதழ் வழிக் கருத்தரங்கக் கட்டுரைகள்)

தொகுப்பு

தி. செல்வமனோகரன்

தூண்டி இலக்கிய வட்டம்

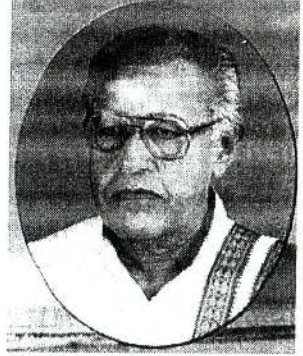
141, கேணியடி, திருநெல்வேலி,

யாழ்ப்பாணம்.

முற்போக்கு இலக்கியம் - கலைச்செல்வி இதழ்வழிக் கருத்தரங்கக்
கட்டுரைகள் / தி.செல்வமனோகரன் / முதலாம் பதிப்பு : 29.05.2018 /
வெளியீடு : தூண்டி இலக்கிய வட்டம், 141, கேணியடி, திருநெல்வேலி,
யாழ்ப்பாணம். / பக்கம் : viii+69 / தாள் : 70கி. / அச்சு : குரு பிறிண்டேர்ஸ்
39/2, ஆடியபாதம் வீதி, திருநெல்வேலி, யாழ்ப்பாணம் / விலை : 200/-

Mutpōkku Llakkiam / T. Selvamanokaran / Frist Edition : 29.05.2018 /
Published by : Thoondi, No .141, Keniyadi, Thirunelvely, Jaffna. / Pages :
viii+69/ Paper : 70gsm /Printers : Guru Printers 39/2, Adiyapatham Road,
Thirunelvely, Jaffna / Price : 200/-

ISBN: 978-955-42192-4-3

கலைச்செல்வி இதழின் வழி
தமிழ் இலக்கியத்திற்கு
பங்களிப்புச் செய்த
சிற்பி சரவணபவன்
அவர்களுக்கு

போக்கு இலக்கியம் - கலைச்செல்வி இதழ்வழி கருத்தரங்கக் கட்டுரைகள்” எனும் நூலாக “மு.தளையசிங்கம் பன்முகப்பார்வை” எனும் முழுநாள் ஆய்வரங்கு நடைபெறும் இந்நாளில் வெளியிடுவதில் நாம் மகிழ்வடைகிறோம்.

இம்முயற்சிக்கு முதற்புள்ளி வைத்து இதனை நூலாக்கத் தூண்டிய நண்பர் சி. ரமேஸுக்கு நன்றி. இவ்விவாதத்தையும் அக்காலச் சூழலையும் புரிந்து கொள்ளத்தக்கவகையில் இந்நூலுக்கென “முற்போக்கு இலக்கிய விவாதங்கள்: மீள் வாசிப்பு” எனும் கட்டுரையை எழுதித் தந்த அண்ணன் திரு. தெ. மதுசூதனன் அவர்களுக்கு எமது மனமார்ந்த நன்றி. இவ்விவாதத்தை நூலாக்க அனுமதித்த சிற்பி சரவணபவன் அவர்களது குடும்பத்தினருக்கும் குறிப்பாக அவரது மகன் திரு.ச.சுந்தரேஸ்வரன் அவர்களுக்கும் மிக்க நன்றி. எப்போதும் எம்பணிக்குத் துணை நிற்கின்ற தம்பி மா. மோகனகிருஸ்ணன் மற்றும் நண்பர்கள் லோ. துஷிகரன், அ.காந்தரூபன் ஆகியோருக்கும் நன்றி. சிறப்புற பதிப்புச் செய்த குருப் பிரிண்டேஸ் நிறுவனத்துக்கும் அதன் உரிமையாளர் திரு. பா.விமலேந்திரனுக்கும் நன்றி.

இலக்கிய ஆர்வலர்கள் இந்நூலைக் கற்று இன்புறுபவர்களாக!

141, கேணியடி,
திருநெல்வேலி,
யாழ்ப்பாணம்.

தி. செல்வமனோகரன்
chelvamanoharan@gmail.com

உள்ளீடு

முன்னுரை

01. முற்போக்கு இலக்கிய விவாதங்கள்; மீள் வாசிப்பு	01
தெ. மதுசூதனன்	
02. முற்போக்கு இலக்கியம்	07
கா. சிவத்தம்பி	
03. முற்போக்கு இலக்கியம் (எதிர்வினை 1)	16
மு. தளையசிங்கம்	
04. முற்போக்கு இலக்கியம் (எதிர்வினை 2)	53
நவாலியூர் சோ. நடராசன்	
05. முற்போக்கா? பிற்போக்கா?	62
எஸ். பொன்னுத்துரை	

முற்போக்கு இலக்கிய விவாதங்கள் : மீள் வாசிப்பு

தெ. மதுசூதனன்

ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியச் சூழலில் முக்கியமான ஆளுமையாக மு.தளையசிங்கம் (1935-1973) விளங்கியவர். இவர் பல்வேறு நிலைகளில், பல்வேறு தளங்களில், பன்முக ஆளுமைப்பண்புகளுடன் இயங்கியவர். இதனால் தான் “மு. தளையசிங்கம் பன்முகப் பார்வை” என்னும் பொருட் பரப்பில் தூண்டி இலக்கிய வட்டம் முழுநாள் ஆய்வரங்கை நடத்து கின்றது.

இத்தருணத்தில் சிற்பி சரவணபவனை ஆசிரியராகக் கொண்டு வெளிவந்த “கலைச்செல்வி” இதழில் நடைபெற்ற “முற்போக்கு இலக்கியம்” தொடர்பான இதழ்வழிக் கருத்தரங்கில் அளிக்கை செய்யப் பட்ட கட்டுரைகளைத் தொகுத்து, நூலாகத் தூண்டி வெளியிடுகின்றது. இந்தக் கட்டுரைகள் 1962 இன் இறுதி தொடக்கம் 1963 மார்ஜ் வரையில் வெளிவந்தவை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இந்த முற்போக்கு இலக்கியக் கருத்தரங்கில் கா.சிவத்தம்பி, மு.தளையசிங்கம், நவாலியூர் சோ. நடராசன் ஆகியோர் கலந்து கொண்டிருந்தனர். தற்போது நடைபெறும் மு.தளையசிங்கம் குறித்த ஆய்வரங்கில் மேற்குறித்த நபர்கள் பதிவு செய்த கருத்துக்களின் தொகுப்பு வெளி வருவது மிகவும் பொருத்தமாகவும் ஆரோக்கியமாகவும் அமைகின்றது.

“கலைச்செல்வி” இதழ் மேற்கொண்ட “முற்போக்கு இலக்கியம்” தொடர்பான விவாதம், அந்தக்காலகட்டத்தில் மேற்கிளம்பிய சிந்தனைகள், இலக்கியப்புரிதல்கள், படைப்பாக்கத்திறன் சார்நோக்கு, பன்னாட்டு இலக்கிய வாசிப்புக்கள், நவீன இலக்கிய வாசிப்புக்களை தமிழ்ச் சூழலில் சமூக - இலக்கியமயப்படுத்தும் பாங்கு, முற்போக்கு இலக்கியம் குறித்த நேர்நிலையான பார்வைகள், எதிர்மறையான பார்வைகள் மற்றும் விமரிசனங்கள் அபிப்பிராயங்கள், குறிப்புக்கள் எனப் பல்வேறு கருத்தாடல்களுக்கான சிந்தனைக்களமாகவும் அமைகின்றது. இந்தக்

களத்தை மீண்டும் சமகாலப் பொருத்தப்பாட்டில் வைத்து அணுகுவதற்கான, மீள்வாசிப்புச் செய்வதற்கான சந்தர்ப்பத்தை உருவாக்குகின்றது.

இன்று முற்போக்கு இலக்கியத்துடன் தொடர்புடைய பல்வேறு கூறுகளை, தன்மைகளை இன்னும் ஆழமாக்கி விளங்கிக் கொள்வதற்கான வாய்ப்புக்கள் உருவாக்கப்பட வேண்டும். அப்பொழுதுதான் எழுத்தாளர்கள் சமூகப்பிரச்சினைகளை அணுகும் முறையிலே, அதனை இலக்கியமயப்படுத்தும் முறையிலே இலக்கியக்கோட்பாட்டின் அவசியத்தையும் உணர்ந்து செயலாற்ற முடியும். இன்னொருபுறம், சமூகப்பிரச்சினைகளை எழுத்தாளர்கள் தம் உணர்வில் உள்வாங்கிக் கொள்கின்றார் எனும் உண்மையையும் விளங்கிக் கொள்ளல் வேண்டும்.

இந்த விளக்கம் ஒவ்வொரு எழுத்தாளரது அறிவு, அனுபவம், மனவெழுச்சி, மரபுவழியான தடத்தை விட்டு மாற்று வழியிலே சிந்தித்தல், ஆக்கமலர்ச்சி தனித்துவமும் புதுமையும் மிக்கதாக அமைதல், கோட்பாட்டுச் சிந்தனையுடன் கூடிய தேடலும் கற்றலும் எனப் பல்வேறு பண்புகளால் ஆற்றுப்படுத்தப்படும்.

இந்தப் பின்புலத்தில் வைத்துத்தான் இந்தத் தொகுப்பை புரிந்து கொள்ள வேண்டும். ஒவ்வொரு கட்டுரையின் பின்னால் அந்தக் கட்டுரை ஆசிரியரின் நோக்குநிலை, இலக்கியக்கல்வி, சமூகப் பார்வை தெளிவாக இழையோடுகின்றது. இந்த விவாதம் முற்போக்கு இலக்கியம் குறித்த தருக்கநிலையிலான விளக்கத்தை இன்னும் விரிவாக்கும் நோக்கில் வளர்த்தெடுக்கப்படவில்லை.

அன்று முற்போக்கு இலக்கியக் கருத்தாடலை வளர்க்க வேண்டிய தேவையும் அவசியமும் இருந்தது. முன்னணியில் இருந்து தொழிற்பட்டு வந்தவர்களில் பலர் இந்த விவாதத்தில் கலந்து கொள்ளச் சந்தர்ப்பம் சாதகமாக அமைந்த பொழுதும் ஏனோ துணிவுடன் இந்த விவாதத்தில் கலந்துகொள்ளவில்லை. குறிப்பாக க.கைலாசபதி இந்த விவாதத்தில் கலந்துகொள்ளவில்லை.

எவ்வாறாயினும் இந்த முற்போக்கு இலக்கியக் கருத்தாடல் வெளிப்படுத்திய அதிர்வுகள் கவனிப்புக்குரியன. விவாதம் மேற்கிளப்பிய

சிந்தனைகள், மாற்றுக் கருத்துக்கள், மாற்றுப் பார்வைகள் யாவும் மீள் வாசிப்புக்குட்படுத்தப்பட வேண்டும். இதற்கான அவசியம் தற்போது உருவாகியுள்ளது.

கலைச் செல்வியில் முற்போக்கு இலக்கியம் தொடர்பான விவாதம் மேற்கிளம்பிய பொழுது ஈழத்துத்தமிழ்ச் சூழலில் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் முன்னணியில் நின்று இயங்கிக் கொண்டிருந்தது. முற்போக்கு எண்ணம் கொண்ட சகல எழுத்தாளர்களையும் ஓர் அணியில் திரட்டி மக்கள் பண்பாட்டை உருவாக்குவதும், உயர்ந்த மனித வர்க்கத்திற்கான இலக்கியம் படைப்பதும், சம அடிப்படையில் சகதேசிய இனங்களின், மொழி, பண்பாடு முன்னேற்றத்திற்காக உழைப்பதும், எழுத்தாளர்களின் நலன்களுக்காகவும் உரிமைகளுக்காகவும் பாடுபடுவதும் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் நோக்கமாக அமைந்திருந்தது.

மேலும் சங்கம், சமூகமாற்றத்துக்கான செயற்பாடுகளில் இலக்கியத்துக்கு முக்கியமான ஓர் இடம் உண்டு எனவும் வலியுறுத்தி வந்தது. அதாவது சமூகமாற்றத்துக்கும், சமூகத்தின் முன்னோக்கிய முற்போக்கு நகர்விற்கும் இலக்கியம் வழிகாட்ட வேண்டுமெனவும் கூறி வந்தது. இவற்றைச் சாதிப்பதற்கான இலக்கிய அணுகுமுறை என்பது வாழ்க்கைப் பிரச்சினைக்களை தெளிவுபடுத்துவதாகவும் அமைய வேண்டுமென வலியுறுத்தி வந்தது. இந்தக் கோட்பாட்டின் தளமாக இடதுசாரி அரசியலை முன்வைக்கும் மார்க்சியம் வழி காட்டியது.

ஈழத்து நவீன தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியில் “முற்போக்கு” வாதம் குறிப்பாக 1950 களில் பின்னர் முக்கியமான ஓர் இடத்தைப் பெறுகின்றது. இதனால் முற்போக்கு இலக்கியம் எனும் கருத்துநிலை சார்ந்த உரையாடல் உருவானது.

முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் 1950 - 65 வரை வேகத்துடன் தொழிற்பட்ட இலக்கிய இயக்கம். ஆனால் சங்கம் எழுத்தாளர்களை முற்போக்கு இலக்கியம் சார்ந்த கருத்தாடல்களுக்கும் கல்வியூட்டலுக்கும் உட்படுத்தும் வேலைத்திட்டங்களை, அணுகுமுறைகளை உரியவகையில் மேற்கொள்ளவில்லை.

1950 - 60 களில் முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கத்திலே தொழிற் பட்டோர் அக்காலகட்டத்தில் தாம் படைத்த இலக்கிய ஆக்கங்களை மீறத்தக்க புதிய படைப்பு எதனையும் பின்னர் (1965) வெளிப்படுத்தியதாக இல்லை. அன்று முற்போக்கு இலக்கியம் சார்ந்த கருத்துநிலைத் தேடலை மேற்கொள்ளவும், அதனை கல்வியூட்டலாக வழங்கக்கூடிய ஆளுமைகள் குறைவாகவே இருந்துள்ளனர். இதனை மீறும் வகையில் தன்னெழுச்சியாக சுயதேடலில், சுய கல்வியில் ஈடுபடக்கூடிய ஆர்வமிக்க எழுத்தாளர்களும் வெகு குறைவாகவே காணப்பட்டுள்ளனர்.

இதனால் 1960களில் முன்னணிக்கு வந்தோர் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தின் அனுபவ வட்டத்தையும், உணர்வுச் சித்தரிப்புக் கட்டமைப்பையும் அகலப்படுத்தியவர்களாக இருக்கவில்லை. மேலும் இவர்கள் இதற்கு முன்னர் காணப்படாத ஒரு புதிய படைப்புப் பரிமாணத்தை ஏற்படுத்தியவர்கள் எனவும் கூறமுடியாது.

1963 களுக்குப் பின்னர் இடதுசாரி இயக்கங்கள் சிங்களப் பேரினவாத அரசியலுக்குள் கரைந்து போகும் நிலைமை உருவானது. அரசியல் தளத்தில் ஏற்பட்ட இந்தத் தடுமாற்றம் சந்தர்ப்பவாதம் எழுத்தாளர் சங்கத்தையும் பாதித்தது. இந்தப் பாதிப்புகள் பற்றிய மீள் சிந்தனை, சுயவிமர்சனம் எதுவும் இல்லாமல் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் தொடர்ந்து இயங்குவது போல் பொய்யான தோற்றப்பாட்டை வெளிப்படுத்தி வந்தது.

சங்கம் 1950, 60 களில் தாம் கண்ட சாதனைகளை மட்டும் பேசிக் காலம் கடத்தும் அரசியல் பண்பாட்டை போலியாக வளர்த்து வந்தது. இந்தப் போக்கு 1970 - 80 வரை தொடர்ந்தது. இக்காலங்களில் புதுப்புலம், நவீனத்துவம் சார்ந்து தேடல் எதுவும் நடைபெறவில்லை. இந்தப் போக்கு இவர்களுக்கு தேவைப்பட்டதாகவும் இருக்கவில்லை. தாம் எழுத்தாளர்களாகத் தோன்றிய காலத்து நிலவிய சமூக - அரசியல், பண்பாட்டுச் சூழல் தான் தற்போதும் நிலவுகின்றதென நம்பிக்கையுடன் செயற்பட்டனர். ஆனால் 1970 களுக்கு பிறகு ஏற்பட்ட சமூக அரசியல் மாற்றம், இனத்துவ அரசியல் படிப்படியாக புதிய சூழல்களை, புதிய நெருக்கடிகளை புதிய பிரச்சினைப்பாடுகளை அரங்குக்குக் கொண்டு வந்தது.

தமிழ் மக்களது தேசிய இனப்பிரச்சினை முதன்மைப் பிரச்சினை யாகவும், அரசியல் பிரச்சினையாகவும், வாழ்வாதாரப் பிரச்சினையாகவும் பரிணாமம் பெற்றது. இதன் சுவடுகளை இருப்பை உணர்ந்த புதிய எழுத்தாளர் குழாம் 1970களுக்குப் பின்னர் உருவானது. இவர்கள் “முற்போக்கு இலக்கியம்” தொடர்பில் புதிய விளக்கங்களை, புதிய விசாரனைகளை, புதிய பொருள் கோடல் மரபை மேற்கொண்டனர்..

ஆரம்பம் முதல் முற்போக்கு இலக்கியம் குறித்த மார்க்சிய நிலைப்பட்ட கோட்பாட்டாக்க சிந்தனை மரபு ஆழ அகலப்படவில்லை. இந்த மார்க்சிய மரபை, சிந்தனை வளத்தை வளர்த்தெடுப்பதில் மார்க்சிய விமரிசகர்கள் என அறியப்பட்டவர்கள் அன்று தீவிரமாக உழைக்கத் தயாராக இருக்கவில்லை. இதனால் 1960, 70 களில் மேற்கிளம்பிய விமரிசனக் குரல்கள் மார்க்சியப் புலமையுடன் கூடிய மார்க்சியக் குரல்க ளாக எழுச்சி பெறவில்லை. வெறும் வெற்று மார்க்சியச் சொல்லாடல்கள் இடம் பெற்றனவு “மார்க்சிய புரட்சிகர இயங்கியல்” “மார்க்சியப் புலமை” தமிழ் மரபை ஊடறுத்து ஒளி பாய்ச்சும் விமரிசனப் புலமையாக தடம் மாற்றம் பெறவில்லை.

இங்கு எழுத்தாளர்களும் முற்போக்குத் தளத்தில் இருந்து மார்க்சியத் தளத்துக்கு முன் நகர்ந்து தம்மை வளர்த்துக் கொள்பவர்களாக இருக்கவில்லை. இதனால் மார்க்சியர்கள் - எழுத்தாளர்கள் நம்மத்தியில் உருவாகவில்லை. அப்படி உருவான எழுத்தாளர் பரம்பரை நம்மிடம் உள்ளதுபோல் போலிமை தான் வெளிப்பட்டுள்ளது.

தமிழில் மார்க்சியம் தொடர்பான கற்கையும் தேடலும் பல்வாறு விரிவாக்கம் பெறத் தொடங்கியது. ஆனால் இதற்கான உழைப்பு, ஆர்வம் முழுமையாக உருவாக்கப்படவில்லை. இதனால் “மார்க்சிய கலைத் துவம்” “மார்க்சிய அழகியல்” தொடர்பான கருத்தாடல்கள் உருவான பொழுது மார்க்சிய விமரிசகர்கள் என்று அறியப்பட்டவர்கள் இந்த விடயங்கள் குறித்து அக்கறைப்படவில்லை; கற்று விவாதிக்கவும் தயாராக இருக்கவில்லை.

“மார்க்சிய அரசியல்” “மார்க்சிய அழகியல்” உள்ளிட்ட விவாதங்களில் ஈடுபடாமல் தப்பித்து ஓடும் நமுவல் போக்கைத் தொடர்ந்து கடைப்பிடிக்கும் அவல நிலைமை உருவானது. இன்னொரு புறம், இவ்வாறான கோட்பாட்டாக்கத்தில் ஈடுபடுவதற்கான ஆர்வமும் உழைப்பும் இல்லாதவர்களாகவும் விமரிசகர்கள் இருந்துள்ளனர். இந்த இலக்கிய விமரிசனம் வலுவற்ற ஒரு விமரிசன முறையாக வளரத் தொடங்கிற்று. 1970 களுக்குப் பின்னர் புதிய இளந்தலைமுறையினர் சமூக - அரசியல், பண்பாட்டு நடவடிக்கைகளில் ஈடுபாடு காட்டத் தொடங்கினர்.

குறிப்பாக சுரண்டல், ஒடுக்கமுறை, விடுதலை, சுதந்திரம், போராட்டம், “முற்போக்கு தேசியவிடுதலை” “சமூக சனநாயகம்” “சமூக நீதி” “சமூக சமத்துவம்” உள்ளிட்ட எண்ணக் கருக்கள் தொடர்பான புது விளக்கங்கள் கொண்டு இயங்கத்தொடங்கினர். மார்க்சியம் பற்றிய புரிதல் சில மட்டங்களில் ஆழப்படுத்தப்பட்டது.

தேசிய விடுதலை, சமூக விடுதலை குறித்த மார்க்சியப் புரிதல் தமிழ் நிலைப்பட்ட புதுமரபுக்கான புதிய அறிக்கை மரபை உருவாக்கியது. இந்தப் புலமைத் தொடர்ச்சியின் ஒரு கூறாகவே “முற்போக்கு இலக்கியம்” குறித்த விரிநிலைச் சிந்தனைக்கான களம் திறக்கப்படுகின்றது. தமிழை சிந்தனைக் கருவூலங்களின் தொடர் மொழியாக்குவதில் நம்மிடையே காணப்படும் குறைபாடுகளை நீக்கி “விடுதலைஅரசியல் நோக்கி முன்னோக்கி நகர்ந்து செல்வோம். இது காலத்தின் கட்டாயம்.

முற்போக்கு இலக்கியம்

கா.சிவதம்பி

முற்போக்கு இலக்கியம் பற்றி ஆராய முனையும் எவரும் இலக்கியத்தின் பண்பும் பணியும் பற்றி முதலில் ஆராய்வது இயற்கையே. ஒரு சமுதாயத்தில் வாழும் எழுத்தாளன் ஒருவனது இலக்கிய ஆக்கம் அவனையும், சமூகத்தையும் பிணித்து நிற்பது என்பது எல்லோரும் அறிந்த உண்மை. ஆக்க இலக்கிய கர்த்தனது மன எழுச்சிகளின் காரணமாகத் தோன்றுகின்ற இலக்கியம், மற்றவர்களால் வாசிக்கப்படுகின்ற பொழுது, எழுத்தாளனது எண்ணத்தை மற்றவர்களுக்கு எடுத்துக் காட்டுவது மாத்திரமல்லாது அப்பொருள் பற்றிய ஒரு கருத்தினையும் வலியுறுத்தி நிற்கும். இலக்கியம் என்பது வெறுமனே மன உணர்வுகளின் வெளிப்பாடல்ல. மன உணர்வுகளை மற்றவர்களும் அறிந்து கொள்ளும் வகையில், அநுபவிக்கும் வகையில் சொல்லுவதாகும். அவ்வாறு சொல்லுகின்ற பொழுதுதான் இலக்கியம் தோன்றுகிறது. தான் எடுத்துச் சொல்லும் கருத்துக்களுக்கேற்ப, எழுத்தாளன் தனது இலக்கியத்தின் உருவத்தை அமைக்கின்றான். வாசகனைப் பற்றிய உணர்வு எல்லா இலக்கிய கர்த்தகர்களுக்கும், எக்காலத்தும் இருந்திருக்கின்றது.

தான் சொல்லுகின்ற யாவும் ஏதோ ஒரு கருத்தினை மக்களிடையே பரப்ப வேண்டுமென்ற ஆவல் - அது சொந்த ஆசையை வெளிப்படுத்துவதாகக்கூட இருக்கலாம் - எழுத்தாளனிடம் உண்டு. இந்தக் கருத்துப் பரவல் தான் இலக்கியத்தின் பணி. தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றினைப் பார்க்கும்பொழுது, இலக்கியத்திற்குப் பணியிருக்க வேண்டுமென்ற கொள்கை எல்லாக் காலத்துமிருந்தது என்கின்ற உண்மை புலப்படும். சங்ககாலத்து மன்னர்களுக்குச் “செவியுறாஉ” என்னும் துறை வகையால் அறம்போதித்தனர் புலவர், பாடாணன் கூட இலக்கியத்தின் பணியைக் காட்டுவதே சங்கம் மருவிய காலத்தின் இலக்கியம் மூலம் ஒழுக்கம் பரப்பப்பட்டது. பல்லவர் காலத்து இலக்கியம் பக்தியைப் பரப்பிற்று. பெருங்காப்பிய நெறி பற்றிப் பேசும் தண்டியலங்காரம் பெருங்காப்பியமானது,

“நாற்பொருள் பயக்கும் நடை” கொண்டதாக இருக்கவேண்டுமெனச் சட்டம் வகுத்துள்ளது. வடமொழி மரபிலும், இலக்கியமானது நான்கு புருடார்த்தங்களைப் பற்றிப் பேசுவதாக அமைய வேண்டுமென்பர். இவ்வாறு நல்வழிகாட்டும் இலக்கியம், இன்னாதனவற்றைக் காட்டியும், இனியவற்றைக் கூறியும் செல்லுதல் அவசியம்.

இவை யாவற்றையும் மனத்திருத்தும்பொழுது, இலக்கியம் என்பது தன்னுள் முடிந்த முடிபல்ல, அது பெரியதொரு பணிக்கான கருவி என்பது புலனாகும்.

இலக்கியத்தின் இப்பண்பை அறிந்து எழுதப்படும் இலக்கியங்கள், முற்போக்கு இலக்கியமாகும். இலக்கியத்தின் பண்பையும் பணியையும் உணர்ந்து, அது எப்படிச் சமூகத்தினடியாகத் தோன்றி, எவ்வாறு சமூகத்திடையே ஒரு விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்துகின்றதென்பதை நன்கு அறிந்து எழுதுகின்றபொழுது, முற்போக்கு இலக்கியம் சமுதாயத்தின் விளை பொருளாகையால் எல்லா இலக்கியமும் முற்போக்கு இலக்கியமே எனின், அது பொருந்தாது எல்லா எழுத்தாளரும் தம்மையும், தாம் எடுத்தச் சொல்லுகின்ற பொருளையும், அதனைப் படிக்கின்ற மக்களையும் நன்கு அறிந்து எழுதுபவர்களல்லர் மிதமிஞ்சிய மன உணர்வு காரணமாக, மரபு நெறியிலுள்ள முறைகளில் தமது எண்ணங்களை வெளிக்கொணர்வர். அறிவுத்திறனையே காட்டவிரும்பிச் சித்திரக்கவி படைத்தேரரும், இணை விழைச்சு உணர்வு மேலீட்டினால் உடலின் பத்தையே கூறியவர்களும் இலக்கியத்தின் பண்பையும் பணியையும் உணர்ந்து இலக்கியம் படைத்த வர்களல்லர். சிவசிவன்னங்களாகிய விபூதி, உருத்திராக்கத்தையே சிவமாகக் கொண்டவர்களது நிலை அது. அவர்களுடைய ஆக்கங்களில் சான்றோர் கவிதையில் காணப்பட வேண்டிய “தண்ணென் ஒழுக்க” நெறியிருக்காது. அவ்வாறான இலக்கியங்கள், காலத்தை மறைமுகமாகப் பிரதிபலிப்பவையென்றி நல்லவற்றை நேரடியாகச் சொல்வனவல்ல. எனவேதான், இலக்கியம் பற்றிய பூரண உணர்வுடன் எழுதப்படும் இலக்கியமே முற்போக்கு இலக்கியமாகின்றது என்றோம்.

எழுத்தாளன், இலக்கியத்தின் தன்மையையும் தான் எடுத்துச் சொல்ல விரும்பும் பொருளின் தன்மையையும் அறிந்து எழுதுகின்ற பொழுது, அதனை வாழ்க்கையுடன் தொடர்புபடுத்திச் சொல்லுவான். அத்தகைய எழுத்துக்களில் 'மனித நிலை' என்றும் மறக்கப்படாதிருக்கும், மிருகங்களை வைத்துக் கூறும் பஞ்சநந்திரமும், மனிதநெறி பற்றிப் பேசுவதே. இலக்கியப் பொருளை, வாழ்வுடன் இணைத்து மனித நிலையில் வைத்துச் சொல்லுகின்ற பொழுதுதான், எழுத்தாளன் சொல்ல விரும்புவது மற்றையோர்க்கும் விளங்கும். இவ்வாறு எழுதுகின்ற பொழுது, தான் எடுத்துக் கூறவிரும்பும் பொருளை மனிதநிலையின் பல கோணங்களிலிருந்தும் பார்த்து அது வாழ்வில் எப்படிப் பரிணமிக்கின்றது என்பதைக் காட்ட முனைய வேண்டும். தான் சித்தரிக்க விரும்பும் வாழ்க்கையையும், பொருளையும் அவற்றிற்குள்ள தொடர்பையும் நன்கு அறிந்து, புறநோக்கு நிலையில் நின்று கண்டு எழுதுகின்ற பொழுதுதான் இலக்கியத்தில் கருத்தொருமை, உணர்வொருமை முதலியன தோன்றும். பாத்திரவளர்ச்சி முதலியவற்றைக் கணிப்பதற்கு இப்புறநோக்கு அவசியம். மனதில் படுவதைப்பட்டவாறு எழுதுவோம் என்னுமிடத்துத் தான் சொல்லவிரும்பும் பொருளைச் சிறப்புறச் சொல்லும் புறநோக்கு இருக்காது. உணர்ச்சிகளை விவரிக்கும் பொழுது அவற்றைத் தன்னுள் னே தான் சீர்தூக்கிப் பார்க்கும் தனித்துவம் எழுத்தாளனுக்கிருக்க வேண்டும். இது இல்லாவிட்டால், உணர்வு மயக்கம், கருத்து மயக்கம் போன்ற குற்றங்கள் தோன்றும் ஓர் உணர்ச்சி தோன்றுகின்ற காரணத்தை யும் சூழ்நிலையையும் எடுத்துச் சொல்லும் பொழுது, தானே அந்த உணர்வு நிலையில் மயங்கி நிற்கும் கூடாது. தனது எழுத்து மூலம் அந்த உணர்வு நிலையை வாசகனிடத்துத் தோற்றுவிக்கத் தக்க அளவிற்குத் தனது அநுபவத்தைத் தானே எடைபோடக்கூடிய திறமையுடையவர்களாக இருத்தல் அவசியம்.

மனித நல்வாழ்வுக் கண்ணோட்டத்திற் பார்த்து, அதற்கேற்ற முறையில் இலக்கியம் படைக்க முயல்பவர்கள் சம்பந்தப்பட்ட உணர்ச்சி நிலைகள் மூலம் மனிதன் படும்பாட்டினை எடுத்துக்காட்டுவர். அதாவது தாம் விரும்பும் இலட்சியம் நிறைவேறுவதற்கு இலக்கியத்தைப் பயன்படுத்துவர். பாட்டால் பக்தி பரப்பிய நாயன்மார்கள், ஆழ்வார்கள்,

பாட்டால் நாட்டுணர்வூட்டிய பாரதி, பாட்டில் கிடந்த பண்டைய மதப் பெருமைகளை வசனமூலம் எடுத்துச் சொல்லியும் எதிர்த்து நின்ற பாதிரிகளின் குறைபாடுகளை எடுத்துக் காட்டியும் மரபுணர்வும் மத உணர்வுமூட்டிய நாவலர் முதலியோர் இலக்கியம் கொண்டு புத்துலகம் சமைக்க முயன்றவர்கள். இலக்கிய ஆக்கங்கள் மூலமே தங்கள் கருத்துக்களைப் பரப்ப வேண்டுமென்ற பூரண உணர்வுடன் இலக்கியம் படைத்தனர். அவர்கட்கு இலக்கியம் ஆயுதமே, மக்களை அன்றிருந்த நிலையிலிருந்து விடுவித்து உயர்நிலையில் முன்னேறிப் போகச் செய்வதற்கு இலக்கியம் வகுத்தனர். அவர்கள் முற்போக்குவாதிகள், அவர்களது இலக்கியம் முற்போக்கு இலக்கியம்.

இவ்வாறு பார்க்கும்பொழுது முற்போக்கு இலக்கியம் பற்றிய முக்கியமானவோர் உண்மை புலப்படுகின்றது. வாழ்வுடனும், வாழ்வு முறை முன்னேற்றத்துடனும், அம்முன்னேற்றத்திற்காக நடத்தப்படும் நடவடிக்கைகளுடனும் முற்போக்கு இலக்கியம் சம்பந்தப்பட்டிருப்பதால், இது சமூக இயக்கத்துடன் தொடர்பு கொண்டுள்ளது, முற்போக்கு இலக்கியம், இயக்கத்தின் சிசுவாகவும், செவிலியாகவும் அமைந்து விடுகின்றது.

சமூகத்தில் தோன்றுகின்ற இயக்கங்கள் யாவற்றினது இலக்கியங்களும், முற்போக்கு இலக்கியமோ என்றால் அவ்வாறல்ல, மக்கள் எல்லோரதும் உண்மையான முன்னேற்றத்திற்கு உதவும் இயக்கங்களின் வெளிப்பாடாக அமையும் இலக்கியமே முற்போக்கு இலக்கியமாகும். ஒவ்வொரு இயக்கத்தினரும் தமது கொள்கைகளை இலக்கியம் மூலம் பரப்ப முயன்றிருக்கின்றனரெனினும், முழு மக்கட் சமுதாயத்தினது முற்போக்கைக் கருதுகின்ற இலக்கியங்களே மக்கள் இலக்கியங்களாகப் போற்றப்பட்டு வருகின்றன. மக்களின் மரபு வழி வாழ்க்கையோடிணையாது மக்கள் வாழ்வினடியாகத் தோன்றாது, மேல் நிலையிலிருந்து திணிக்கப்பட்ட இலக்கியங்கள் தண்ணீருள் எண்ணெய் போலவே காட்சியளிக்கும், மக்கள் வாழ்விற்குப் புறப்பேயுள்ள சக்திகளின் தாக்கத்திற்கு இடம்கொடாது மக்களின் ஒருமித்த விருப்பத்தின் வெளிப்பாடாகவே முற்போக்கு இலக்கியம் அமையும். தமிழ்நாட்டு வாழ்வில்

அமண்போதம் கூறமுனைந்த இலக்கியங்களையும், ஈழத்து வாழ்வில் மேனாட்டுப் பண்பைப் புகுத்த முனைந்த பாதிரிகளது இலக்கியங்களையும் முற்போக்கு இலக்கியமென்பவர் ஒருவருமில்லை. ஆனால் வந்துபுகுந்த வடநாட்டுக் கருத்துக்களைப் பண்டைய தமிழ் வாழ்விற்கு முரண்படா வகையில் அன்றாட வாழ்க்கையுடன் இணைந்து அறவழி காட்டிய திருக்குறளும், பாதிரிகள் தமது மதத்தைப் பரப்புவதற்குக் கையாண்ட முறைகளைக் கையாண்டு வினாவிடை போன்ற வழிகளால் சைவத்திற்கு விளக்கம் கொடுத்தும் சைவத்தில் உள்ள கூடாப் பண்புகளை எடுத்துக் காட்டி அவற்றை அழிக்க வேண்டுமென அங்கதச் சுவைபடச் சொல்லியும் ஆக்கப்பட்ட இலக்கியங்களும், மக்கள் இலக்கியங்களாக நின்று ஒளிர்கின்றன. முற்போக்கு இலக்கியம் முன்னேறிச் செல்லும் சமுதாயத்தின் குரல்.

இவ்வாறு தோன்றும் இலக்கியங்களில் மனித வாழ்வே பொருளாக அமையும். மனித வாழ்வைப் பற்றிப் பேசும்பொழுது, அம்மனித வாழ்வில் உள்ளவற்றைக் காட்டி, அதன் பின்னர் உய்வழியும் காட்டவேண்டும். இயக்கம் என்பது இரு நிலைப்பட்ட நடவடிக்கையாகும். உள்ள நிலையைக் காட்டி இயக்கத்தின் தேவையை உணர்த்தல் முதலாவது நிலை, இரண்டாவது இயக்கத்தின் வெற்றிக்கான வழியைக் காட்டல், முற்போக்கு இலக்கியத்தில் இவை தனியாகவும் ஒன்றுடன் ஒன்று கலந்தும் வரும்.

ஆனால் இவற்றை இலக்கியத்தில் காட்டுவதற்கு யதார்த்தக் கண்ணோட்டம் அவசியம். யதார்த்தம் என்பது “உள்ளதன் உண்மை” யாகும். வாழ்க்கையில் மேலெழுந்த வாரியாகத் தோன்றுவனவற்றின் அடியுண்மையை அறிந்து அதனை மக்களுக்குப் புலப்படுத்துதல் அவசியம். நடப்பனவற்றைக் காட்டும்பொழுது, அவற்றிற்குக் காரணமாக இருக்கும், ஆதார சுருதியின் நாதம் இலக்கியத்தில் ஒலித்துக் கொண்டேயிருக்க வேண்டும். அன்பு வெளிப்பாடு என்ற ஒரு நிகழ்ச்சி எத்தனையோ நோக்கங்களின், உணர்வுகளின் அடியாகத் தோன்றலாம். அந்த அடியுணர்வை விட்டு, வெளியே தெரியும் இன்முகத்தைக் கொண்டு மாத்திரம்

எடைபோட்டால் அது தப்பாவதுபோல நடக்கும், சம்பவங்களில் காணப் படும் உணர்வு முனைப்பில் அமிழ்த்திவிடாது அவற்றின் அடியுண்மையை அறிய முனைதல் வேண்டும்.

மனித வாழ்வினைப் பற்றியெழுதும்பொழுது, அவ்வாழ்க்கையின் பண்பைத் தீர்மானிக்கும் அடிப்படை உண்மைகள் பற்றியறிவதவசியம். வாழ்க்கையின் உண்மைகளை எழுத்தாளன் நன்கு அறிந்தாற்றான், அவ்வாழ்க்கை பற்றியும், அவ்வாழ்க்கையில் மனிதனது நிலையென்ன என்பது பற்றியும், அவனது பங்கு என்ன என்பது பற்றியும் ஏதாவது கூறமுடியும். உள்ளத்தில் அந்தத் தெளிவு ஏற்பட வேண்டும். அப்பொழுது தான் எழுத்தினிலே ஒளியுண்டாகும், மனித வாழ்வு பற்றியே எழுதும் எழுத்தாளன், மனித வாழ்வைப் பிணிக்கும் சக்திகளை, மனித வாழ்வின் யதார்த்தத்தை அறிந்திருக்க வேண்டுவது அவசியம். அது மாத்திரமல்லாது அவன் பெற்ற அவ்வுணர்வுத் தெளிவு, அவனது ஆக்கத் திலும் இடம்பெற வேண்டும். அத்தெளிவே யதார்த்தமாகையால், யதார்த்தம், முற்போக்கு இலக்கியத்தில் முக்கிய இடம் பெறுவது இயற்கையே.

வாழ்க்கையின் பண்பைத் தீர்மானிக்கின்ற அடியுண்மை தான் யதார்த்தம். ஆனால் வாழ்வின் ஒவ்வொரு சம்பவங்களிலும் அந்த அடியுண்மை நன்கு புலப்படும் வகையில் காணப்படாது. வெளியே புலப்படவில்லையே என்பதால், அது இல்லை என்பதும் வாதமாகாது மக்களின் முன்னேற்ற நெறிக்கு இலக்கியம் படைக்கும் எழுத்தாளன் அந்த அடிப்படை உண்மையைக் காட்டாவிடில் அவனது இலக்கியத்தாற் பயனுமில்லை. எனவே எழுத்தாளன் - அதுவும் இலட்சிய நோக்குடன் இலக்கியம் படைக்கும் எழுத்தாளன் - விறகில் தீபோன்றும், பாலில் நெய் போன்றும், இருக்கின்ற அந்த உண்மையைத் தனது எழுத்தில் உணர்த்த வேண்டும்.

பலவாய் வேறுபட்டு நிற்கும் நிகழ்ச்சிகளிடையே அடிப்படையான உண்மையைக் காணுவதற்கு எழுத்தாளனுக்கு ஒருமைப்படுத்தப்பட்ட அறிவு வேண்டும். வாழ்வில் தோன்றும் நிகழ்ச்சிகள் யாவற்றையும், அறிவுப் பின்னணியில் வைத்துப் பார்த்து அவற்றை விளக்கும் சக்தி

எழுத்தாளனுக்கு அவசியம். ஒருமைப்படுத்தப்பட்ட அறிவு என்பது ஏதாவது ஒரு தத்துவத்தினடிப்படையாகப் பிறப்பது. இயக்கமும் தத்துவ வழிச் செல்வது. எனவே முற்போக்கு எழுத்தாளன் மனித வாழ்வின் முன்னேற்றம் பற்றிய தத்துவத்தை அறிந்தவனாக விளங்க வேண்டுவது அவசியமாகின்றது. இயக்கவழி நின்று இலக்கியம் படைத்தோர் தத்துவ அடிப்படையில் நின்றே இலக்கியம் படைத்தமையை உலக இலக்கிய வரலாறு காட்டும்.

எழுத்தாளன் தான் சொல்ல எடுத்துக் கொண்ட பொருளை எவ்வாறு சொல்கின்றான் என்பதில்தான் “கலையம்சம்” தங்கியுள்ளது. அப்பம் என்பதைப் “புட்டுக் காட்டாமலும்” வெற்றெனத் தொடுக்காமலும், சொல்ல விரும்பும் உண்மையை மனித நிலையில் வைத்துக் காட்டும் சிறப்பில் தான் “கலையம்சம்” இருக்கின்றது, என்பதனை எவரும் ஏற்றுக்கொள்வர். எனவே கலையம்சம் என்பது, சொல்லப்படும் பொருளுக்குப் புறம்பானதல்ல என்பது புலனாகின்றது. மேலும் அது சொல்லப்படும் பொருளிலிருந்து விடுபட்டுத் தனியே நிற்கக் கூடிய ஓர் அம்சமுமல்ல. சொல்ல வேண்டியதைச் சிறப்புறச் சொல்கின்ற பொழுது தோன்றும் ஒரு பண்பு இது. இன்று நாம் “கலையம்சம்” எனப்போற்று வதைத் தொல்காப்பியர் வனப்பு என்றார். அம்மை, அழகு, தொன்மை, தோல், விருந்து, இயைபு, புலன், இழைபு எனவரும் எட்டு வகை வனப்பும் சொல்லிய பொருளுடன் இணைந்தே வரும். இவற்றுள் விருந்து, புலன் என்பனவற்றை அவதானித்தல் நன்று. “புதிதாகக் கூறும் இலக்கியம் விருந்தெனப்படும்”. இதற்கு அந்தாதியையும் கலம்பகத்தையும் உதாரணமாகக் காட்டுவர் பேராசிரியர். இதனுள் சிறுகதை, நாவல் முதலியனவற்றை ஏன் சேர்க்கக்கூடாது? இன்றைய இலக்கிய ஆக்கங்களில் “கொச்சைத் தமிழ்” எழுதப்படுவதைக் கண்டு கொதித்தெழுபவர் கள், சேரிமொழி (வட்டார மொழி) யால் சொல்லி விளக்கும் புலன் என்னும் வனப்பினை மறந்து விட்டார்கள் போலும்.

அது நிற்க, கலையம்சம் என்னும் வனப்பு, உள்ளதைத் திரித்தோ, அல்லது உள்ளதை மறைத்தோ கூறவேண்டுமென்று கட்டளையிடவில்லை. உள்ளதைச் சிறப்பாகச் சொல்வதற்கு உதவும் சாதனமே அது.

அது அடிப்படை உண்மையை மறைக்க முனையாது அதை விளக்க உதவும் என்பதனைத் தொல்காப்பியத்திற் கண்டோம். இன்று பேச்சு மொழியைக் கையாள்வதும், புதிய இலக்கிய வகைகளைப் பிரயோகிப்பதும், பழைய கதைகளைப் புதிய முறையில் எழுதுவதும் முற்போக்கு இலக்கியகாரர்களிடையே காணப்படுவன. இவை யாவும் வனப்பின் பாற்படும். யதார்த்தக் கண்ணோட்டத்திற்கு மெருகு கொடுப்பதற்கே முற்போக்கு இலக்கியநெறி எழுத்தாளர்கள் இவ்வனப்புக்களைக் கையாளுகின்றனர் என்பது மிக முக்கியமானதோர் உண்மையாகும்.

இலக்கியமெனப் பெயர் பெறத்தக்க நல்ல இலக்கியம் யாவும் முற்போக்கு இலக்கியமெனின், ஏன் அடையிட்டு அழைக்க வேண்டும் என்பது தக்கதொரு கேள்வியே, வட்டார வழக்குகளால் பொதுப்பண்பை இழக்கும் நிலையில், சீரிய தமிழை உணர்த்துதற்குச் செந்தமிழ் எனச் சுட்டியது போன்று இலக்கியத்தின் பண்பும் பணியும் மறக்கப்பட்டும், தவறாக விளங்கப்பட்டுமிந்நாட்களில் இலக்கியத்தின் பண்பையும் பணியையும் வலியுறுத்துவதற்கு இந்த அடைமொழி அவசியமாகின்றது. இலக்கியம் என்பது பொழுதுபோக்கிற்கே, அது உணர்வுத் திருப்திக்காகவே தோன்றியது. அது வேறு, நாம் வேறு, எனும் கருத்துக்கள் இன்று நிலவுகின்றன. இந்நிலையில் இலக்கியத்தின் உண்மையான தன்மையை உணர்த்த வேண்டிய ஒரு தேவையும் இப்பொழுது ஏற்பட்டுள்ளது. கடந்த ஐம்பது வருட காலத்தில் காணப்படாத மாற்றங்கள் பல இப்பொழுது இலங்கையில் தோன்றியுள்ளன. இவை வாழ்க்கையைப் பாதிக்கின்றன. அதனால் வாழ்க்கையில் பல மாற்றங்கள் ஏற்படுகின்றன. ஆனால் நாமோ, கடந்த காலப் பொருளாதார வாழ்வின் (குடியேற்ற நாட்டுப் பொருளாதார அமைப்பின்) அடியாகத் தோன்றிய சமூகக் கோட்பாடுகளுையே கருத்திற் கொண்ட வாழ முனைகின்றோம். இந்த வேளையில் வேகமாக வரும் மாற்றத்தின் வேகத்தில் அகப்பட்டு மடியாது, மாற்ற நிலையை அறிந்து அடுத்த நிலைக்குச் செல்வதற்கான ஊக்கத்தையும் அறிவையும் ஊட்டவேண்டும். அப்பொழுதுதான் சமுதாயம் தப்பும், நடைபெறும் மாற்றத்தினையுணர்த்தி, மாறுவன எவையென்பதைக் காட்டி, மேற்செல்லும் வழியைக் காட்டுவது முற்போக்கு இலக்கியம். இதனை நாம் பண்டைய தமிழ் இலக்கியங்களிற் காணலாம். ஈழத்தைப்

பொறுத்த வரையில் இதற்கு முன்னர் ஒரு தடவை இவ்வாறான ஒருபெரு மாற்றம் ஏற்பட்டது. அப்பொழுது தான் இலக்கியத்தில் எமது பிரச்சனைகள் இடம்பெற வேண்டுமென்ற உணர்வும் ஏற்பட்டது. “பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில், ஆட்சிக்குத் தேவையான ஆங்கிலக் கல்வியைப் போதிப்பதன் மூலம் கிறிஸ்தவப் பாதிரிகள் தமிழர்களைக் கிறிஸ்தவர்களாக மாற்றிய பொழுதும் அடிப்படைப் பொருளாதார அமைப்பை மாற்றி அதன் காரணமாக மக்களை ஆட்சியாளரின் அடிமைகளாக ஆங்கிலக் கல்வியைத் திணித்த பொழுதும்” அம் மாற்றங்களை உணர்ந்த நாவலர், ஈழத்திலக்கிய மரபைத் தோற்று வித்தார்.

அதன் பின்னர் நாட்டின் வாழ்வில் ஏற்படும் பெருமாற்றம் இப்பொழுது நடந்து கொண்டிருக்கும் அரசியல், பொருளாதார மாற்றங்களே. இப்பொழுது நாம் இலங்கையர் என்ற உணர்வுடன் போராட வேண்டியிருக்கின்றது. இந்த இயக்கத்தின் முதல் உணர்வாகத் தோன்றியது தான், இன்று நிலைபெற்றுள்ள ‘ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம்’. இயக்க உணர்வுடன் இலக்கியம் சமைக்கும் முற்போக்கு இலக்கிய கர்த்தர்கள் தான் இந்த உணர்வை ஏற்படுத்தியவர்கள். இன்று எமது தமிழிலக்கியம் எம்மைப் பற்றிப் பேசுகின்றது. இது முதற்படி. எமது நாட்டையும் இனநேசத்தைப் பற்றியும் பேசவேண்டும் அது அடுத்தபடி.

நாவலன் இட்ட பாதையிது, நடந்து முன்செல்லுகின்றோம். நாம் மற்றவர்களை ஆற்றுப்படுத்துவது எமது இலக்கியம். அது முற்போக்கு இலக்கியம்.

(1962 நவம்பர்)

முற்போக்கு இலக்கியம்

மு.தளையசிங்கம்

விளம்பரங்களும் கூட்டுகளும் முதலாளித்துவ அமைப்புக்குத் தான் அதிகம் பொருத்தமானவை. Cady கலந்த சோப் Solv-x கலந்த மை என்று வரும் விளம்பரங்கள் எல்லாம் விற்பனையையே நோக்கமாகக் கொண்டவை cartelகளும் Trusts களும் அதே நோக்கத்தைக் கொண்ட கூட்டுக்கள் தான். தொழிற்சங்கங்களும் அதே அமைப்புக்குச் சொந்தமான ஒன்றுதான்-விற்பனையைவிட வாங்குவதுதான், அதாவது தன் உரிமைகளைப் பேரம்பேசி கொள்முதல் செய்வதுதான்-அதன் ஆரம்ப நோக்கமாய் இருந்தாலும் அதிகாரத்தைப் பெற்றபின் அதுவும் தன் கொள்கைகள் விற்கத்தொடங்கிவிடும்-அதிக அதிகாரத்துடன், சர்வாதிகாரத்துடன்! விளம்பரங்கள். சரக்கின் பொய்யையும் போலித் தன்மையையும் மறைக்கின்றன. கூட்டுக்கள் சில சமயம் தனிப்பட்ட தயாரிப்பாளர்களின் பலவீனத்தையும் சில சமயம் சர்வாதிகாரத்தையும் மறைக்கின்றன. இரண்டும் ஒரே அமைப்பின் இரு தோற்றங்கள். அதே அமைப்பு இலக்கியத்துக்குள் பிரவேசித்துவிட்டதை உணர்த்தும் சின்னங்கள் தான் ரஷ்யாவில் சோஷலிஸ யதார்த்தமும் (அரசே ஏக முதலாளியாகிவிட்ட அதி உச்ச நிலை. அதனால் ஏக சுலோகம்: சோஷலிஸ யதார்த்தம்), இலங்கையில் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கமும், இந்தக் கட்டுரையின் தலைப்பான முற்போக்கு இலக்கியமும்.

முற்போக்கு இலக்கியம் என்றால் என்ன?

எனக்கு இந்த முற்போக்கு என்ற அடைமொழியே பிடிக்கவில்லை. அது ஒரு திருகப்பட்ட அர்த்தத்தைத்தான் கொடுக்கிறது. மனிதனின் பிரச்சனைகள் மிக அக்கறையோடு அணுகும் கலைநிறைந்த இலக்கியங்கள் எல்லாம் முற்போக்கு இலக்கியங்கள்தான். இலக்கியத்தை முற்போக்கு இலக்கியம் பிற்போக்கு இலக்கியம் என்று பிரிக்க முடியுமானால் முற்போக்கு இலக்கியத்தையும் அதிமுற்போக்கு இலக்

கியம், அதிஅதி முற்போக்கு இலக்கியம் என்று உலகத்தில் எத்தனை தரமான எழுத்தாளர்கள் இருக்கிறார்களோ அத்தனை பிரிவுகளாகப் பிரித்துக்கொண்டே போகலாமே? எனவே இலக்கியம் என்றாலே முற்போக்கு இலக்கியம் என்பதுதான் என் கருத்து. இலக்கியம் என்றால் முற்போக்கு இலக்கியம், முற்போக்கு இலக்கியம் என்றால் இலக்கியம்-அதுதான் நான் நினைப்பது. தரமற்றவற்றை இலக்கியத்துக்கு உயர்த்திப் பின்பு அவற்றை வேறுபடுத்த முயலும்போது தான் முற்போக்கு இலக்கியம் என்ற பெயர் எழவேண்டிய நிலை ஏற்படுகிறது. இது தரமற்ற இன்றைய எழுத்தாளர்கள் தங்கள் படைப்புகளின் தரமற்ற தன்மையை மறைப்பதற்காக, தாங்களாகவே ஒதுக்கப்பட்டுக் கீழே விழுந்துவிடும் வேறு தரமற்ற படைப்புக்களை இலக்கியங்களாக உயர்த்தி அவற்றோடு தங்கள் படைப்புக்களை ஒப்பிட்டு தங்கள் படைப்புக்கள் உயர்ந்தவை என்று காட்டமுயலும் ஒருநிலை உருவத்துக்கு முக்கியம் கொடுக்காமல், (கொடுக்க முடியாததால்) உள்ளடக்கத்துக்கு மட்டும் முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் சில எழுத்தாளர்களும் இந்தப் பணிக்கு மிகவும் உதவுகிறார்கள். அதனால்தான் “முற்போக்கு இலக்கியம்” என்ற இந்தத் தலைப்பும் குறையை மறைக்கமுயலும் ஒருவகை விளம்பரம் என்று ஆரம்பத்தில் நான் குறிப்பிட்டேன்.

அப்படியென்றால் முற்போக்கு இலக்கியம் என்றால் என்ன என்ற கேள்வி, இலக்கியம் என்றால் என்ன என்ற கேள்வியாக மாறிவிடுகின்றது. இலக்கியம் என்றால் என்ன? அதைப் பற்றி ஆயிரக்கணக்கானோர் எழுதிவிட்டனர். இனியும் எழுதுவது வாசகர்களின் அறிவை அவமதிக்கும் அனாவசியமாகும். அத்துடன் Rigid ஆன constitution எதிலும் எனக்கு நம்பிக்கையும் இல்லை. ஒன்று மட்டும் சொல்ல விரும்புகின்றேன். இலக்கியத்துக்கு உருவமும் வேண்டும் உள்ளடக்கமும் வேண்டும். அவை இலக்கியத்தின் இரு கால்கள்.

ஆனால், அந்த உருவமும் உள்ளடக்கமும் ஒவ்வொரு தனிப்பட்ட எழுத்தாளனின் சக்திக்கேற்ப விரியக்கூடியவை. புதுமைப்பித்தன் நம் சிறுகதைகளின் உள்ளடக்கத்துக்கு மட்டும் ஓர் உச்சத்தைக் கொடுக்கவில்லை. அவரின் எழுத்தின் சக்தியாலும், நடையின்

கவர்ச்சியாலும், கலைமிகுந்த கவர்ச்சியாலும், உருவத்துக்குமே ஓர் புது உச்சத்தைக் கொடுத்திருக்கிறார் என்பதுதான் என் எண்ணம். ஆனால் உருவமும் உள்ளடக்கமும் அவனவனின் சக்திக்கும் திறமைக்கும் அறிவுக்கும் ஏற்ப விரியக்கூடிய தனிப்பட்ட விஷயங்கள் என்றாலும் ஒவ்வொரு எழுத்தாளனும் எதிர்நோக்கவேண்டிய சில பொதுப் பிரச்சனைகளும் உண்மைகளும் இருக்கின்றன. அவை அவனது சூழலாலும் காலக் கட்டத்தாலும் அதேசமயம் மனித வர்க்கத்துக்கே சொந்தமான, எல்லாக் காலக்கட்டத்துக்குமே செல்லுபடியான, பொது மனிதத் தன்மையாலும் நிர்ணயிக்கப்பட்டு எழுகின்றன. அந்தப் பொதுப்பிரச்சனைகளை தன் சக்திக்கும் அறிவுக்கும் ஏற்ப ஓர் எழுத்தாளன் அணுகும்போது அவனது தனித்தன்மையைக் காட்டும் உருவமும் உள்ளடக்கமும் கொண்ட இலக்கியங்கள் வெளிவருகின்றன. நான் ஓர் எழுத்தாளன். என் தனித்தன்மையை விளக்கும் உருவத்தையும் உள்ளடக்கத்தையும் கொண்ட இலக்கியத்தைத் தெரியவேண்டுமானால், இலக்கியத்துக்கு நான் கொடுக்கும் வரைவு இலக்கணத்தைப் புரிய வேண்டுமானால், இனி நான் வெளியிடும் படைப்புகளைத்தான் படிக்க வேண்டும். ஆனால், என்னை இன்று எதிர்நோக்கும் பொதுப் பிரச்சனைகளும் உண்மைகளும் இருக்கின்றன. அவற்றைத்தான் மற்ற எழுத்தாளர்களும் எதிர்நோக்குகிறார்கள். எதிர்நோக்கும் போது அவரவர் அறிவுக்கும் திறமைக்கும் ஏற்ப நான் அவற்றைப் புரிந்துகொள்ளமுடியும். அவற்றை என் அறிவுக்கும் திறமைக்கும் ஏற்ப நான் எப்படிப் புரிந்து கொள்கிறேன் என்பதைக் காட்டுவது தான் இக்கட்டுரை. அதன் மூலம் வரைவு இலக்கணம் கொடுப்பதைவிட இலக்கியத்தைப் பற்றி நான் என்ன நினைக்கிறேன் என்பதை அதிகமாகத் தெளிவுபடுத்தலாம் என்று நான் நினைக்கிறேன்.

என்னை எதிர்நோக்கும் பொதுப்பிரச்சனைகளும் உண்மைகளும் பல ரகமானவை.

எல்லாவற்றுக்கும் முதலில் இதை எழுதப்போகும் எனக்கு ஓர் தடை ஏற்படுகிறது. நான் இப்போ சொல்லப்போவது இலங்கையை மையமாக வைத்தா அல்லது உலகத்தையே மையமாக வைத்தா?

இருபதாம் நூற்றாண்டின் மத்தியில் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பதால்

ஏற்படும் ஒரு தவிர்க்கமுடியாத நிலை அது. உலகத்தை மறந்து இலங்கையை நினைக்க முடிவதில்லை. இலங்கையை மறந்து உலகத்தை நினைக்க முடிவதில்லை. அளவை மீறாத தேசியத்தை அடிப்படையாக வைத்து வளர்ந்துகொண்டிருக்கும் ஓர் சர்வதேசியப்போக்கு இக்கால அரசியல் நிலை. அது சரி வந்துவிட்டால் பழைய குறுகிய மனப்போக்கு, கொள்கைகள், சட்டதிட்டங்கள் என்பவை உடைப்பட்டுப் போகும். தளர்ச்சியும் அதனால் ஏற்படும் பரந்த முற்போக்கும் சுதந்திரமும் கிடைக்கும். அது பிழைத்துவிட்டால் பழைய தேசிய எல்லைகளுக்கும் உட்பட்ட அடிமைத்தனத்துக்குப் பதிலாக சர்வதேசிய அளவில் விரியும் அடிமைத்தனமோ அல்லது அழிவோ நம்மை மூழ்கடித்துவிடும். இந்தியாவின் வடக்கு எல்லையில் இப்போ நான் இதை எழுதும் நேரத்தில் (ஒக்டோபர் மாதம் முப்பத்தியொன்று) முன்னதின் (அடிமைத் தனத்தின்) ஆபத்து பயமுறுத்திக் கொண்டு முன்னேறுகிறது. இங்கே உள்ள கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி அதைப்பற்றி அவ்வளவு ஒன்றும் சொல்லாமல் இருப்பது ஐந்தாம்படைப் பயத்தை அதிகரிக்கச் செய்கிறது. யின்பு ஓர் அறிக்கை விடப்பட்டிருக்கிறது. இந்திய-சீன எல்லைப்போர் ஓர் சிறிய விசயம் என்றும் அதை விட்டுவிட்டுக் கியூபாப் பிரச்சனையைப் பற்றிக் கவலைப்படவேண்டும் என்றும் உபதேசம் செய்யும் பாணியில், சீனப் பொதுவுடமை அரசாங்கம் இந்தியா மீதும் நேரு மீதும் வசைமாரி பொழிந்து ஏகாதிபத்தியவாதிகள் என்று பிரச்சாரம் செய்தும் கியூபா சார்பில் பெரும் பிரம்மாண்டமான ஊர்வலங்கள் நடத்தியும் உள்நாட்டு மக்களை ஏமாற்றுவது இங்கே கவனிக்கத் தக்கது.

இந்தப் பொதுவுடமை வாதிகளிடம் ஒரு தவறாத consistency இருக்கிறது. ரஷ்யாவில் குலாக்கை மறைத்துக் கொண்டு ஜேர்மன் யூதர்களைப் பற்றிப் பேசினர் ஒருகாலத்தில். பின்னர் ஹங்கேரியை மறைத்துக் கொண்டு சுயஸைப் பற்றிக் கத்தினார்கள். இப்போ சீனாவை மறைத்துக் கொண்டு கியூபாவைக் காட்ட முயல்கின்றனர். இப்படித் திரித்துக் கூறும் ஒரு கட்சியின் கீழிருந்து இலக்கியம் எழுதும் நிலையை ஒருக்கால் நினைத்துப் பாருங்கள். சீனாவில் ஒரு எழுத்தாளன் இப்போ எப்படித் தன்னை ஒரு சரியான உலகநிலையில் நிறுத்திச் சிந்திக்க முடியும்? சோஷலிஸ யதார்த்தம் என்பதும் ஒரு பக்கத்தை மறைத்துக்

கொண்டு ஒருபக்கத்தைக் காட்டும் வித்தைதான். அத்துடன் இந்தோசீன யுத்தம் வேறு ஒரு உண்மையையும் காட்டுகிறது. இந்தியா பொருளாதார வளர்ச்சியோடு ஆன்மீக வளர்ச்சிக்கும் ஓர் உதாரணமாக நிற்கிறது. சீனா வெறும் லோகாயத வளர்ச்சியை மட்டும்தான் குறிக்கிறது. லோகாயத வளர்ச்சி மனிதனை எந்தவகையிலும் வளர்க்காமல் பழைய கொலோனிஸ வாதியாகவே விட்டிருக்கிறது. அது ஒரு புதிய Ideolo பலன் தேவையைக் குறிக்கிறது. Spanish Civil Warல் பொதுவுடமைவாதிகளுக்காக நின்ற உலக அறிவாளி வர்க்கம் இந்த இந்தோசீன யுத்தத்தில் அவர்களுக்கெதிராக நிற்கிறதென்றால் அது ஒரு புதிய சகாப்தத்தின் பிறப்பைத்தான் குறிக்கிறது. அமெரிக்காவின் முற்றிய முதலாளித்துவ வளர்ச்சி கியூபா சம்பந்தமாகக் கடைப்பிடிக்கும் பாஸிஸக் கொள்கை பின்னதின் (அழிவின்) ஆபத்துக்குக் கருக்கூட்டுகிறது. சரிவருமா, பிழைக்குமா என்ற பயங்கரப் பிரச்சனை கலந்த ஒரு தேசிய-சர்வதேசியப்போக்கு. அது இன்றைய போக்கு, அப்படி ஒரு போக்கைக் கொண்ட சரித்திரக் காலக் கட்டத்தில் காலை ஊன்றிக் கொண்டு எழுதும் எழுத்தாளன் அந்தப் போக்கைப் புறக்கணித்து நினைக்க முடியாது.

நான் இப்போ சொல்லப்போவது இலங்கையை மையமாக வைத்தா? உலகத்தை மையமாக வைத்தா? அப்படி ஒரு கேள்வி. நான் எழுதப்போவது அரசியலைப் பற்றியல்ல இலக்கியத்தைப் பற்றித்தான் என்று திருப்பித் திருப்பிச் சொல்லிக் கொண்டால்கூட தொடர்ந்து தடையாய் நிற்கிறது. காரணம் இக்கால எழுத்தாளனுக்கு, அவன் இலங்கையில் இருந்தால் என்ன ரிம்புக்ட்டுவில் இருந்தால் என்ன - அதுதான் சூழல். குறிஞ்சி, முல்லை என்று வளர்ந்த நம் இலக்கியம் இன்று சர்வதேசம் உலகம் என்ற நிலைக்கு வளர வேண்டிய நிலைக்கு வந்து விட்டது. பொன்னுத்துரையைப் பற்றி நினைக்கும் நான் அதேசமயம் ரஷியாவைப் பற்றியும் சோஸலிஸ யதார்த்தத்தைப் பற்றியும் நினைக்கின்றேன். அது இன்றைய தவிர்க்க முடியாத நிலை, என்றாலும் மற்றவர்களைப் பற்றி நினைக்கும்போது தன்னை மறந்துவிடக்கூடாது. அப்படி மறந்துவிட்டால் தனித்தன்மை என்பது ஏற்படுவதற்கு வழி இருக்காது. தனித்தன்மை! இடையில் வேறு ஒன்றைச் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது.

தனித்தன்மை - அது மிகமுக்கியம். மற்றவர்களைப் பார்க்கும் போது என்முன்னே எழும் பொதுப்பிரச்சனைகளை அணுகும்போது என்னை நான் இழந்துவிட நான் விரும்புவதில்லை. என்னை நான் மறந்து விடக்கூடாது. விளம்பரங்களும் கூட்டுக்களும் எனக்குப் பிடிக்காதவை. என் திறமை, அதில் எனக்குள்ள நம்பிக்கை, அத்துடன் அவை எல்லா வற்றையும் விட நான் போற்றிக் காப்பாற்ற விரும்பும் என் தனித்தன்மை என்பவற்றுக்கு விளம்பரங்களும் கூட்டுக்களும் நேர் எதிரானவை. நான் தனித்தன்மையில் அதிக பற்றுள்ளவன். கட்சியின் கட்டுப்பாடுகளுக்கும் சமூகத்தின் சட்ட திட்டங்களுக்கும் எப்போதும் தலை சாய்க்க விரும்பாதவன். தி.மு.க அமைப்புக்குள் இயங்க வேண்டிய நிலை கம்பனுக்கு ஏற்பட்டிருந்தால் அப்படி ஒரு காப்பியத்தை அவனால் பாடியிருக்க முடியாது. கொம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் சட்ட திட்டங்களுக்குள் ஜெய காந்தனும் நம் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் பிற்போக்கு நோக்கங்களுக்குள் எஸ்.பொன்னுத்துரையும் எழ முடியாமல் வீழ்ந்திருந்தால் இன்று அவர்கள் எழுதும் தரமான கதைகளை அவர்களால் எழுத முடிந்திருக்காது. ஒவ்வொரு எழுத்தாளனும் நான் வைத்திருக்க விரும்பும் அதே தனித் தன்மையை வைத்திருக்க வேண்டும் என்று விரும்புவன் நான். இப்படி இப்படித்தான் இருக்க வேண்டும் என்று சட்டம் வகுப்பவர்கள் கட்சியோடும் அரசாங்கத்தோடும் செத்துப்போகட்டும். இலக்கியத்திற்குள் வர வேண்டாம்.

ஒவ்வொரு எழுத்தாளனும் ஓர் மேதாவி தனக்கேற்ற சட்ட திட்டங்களை அவன் தானே அமைத்துக்கொள்ள வேண்டும். அப்போது தான் தனித்தன்மை காப்பாற்றப்படும். அந்த தனித்தன்மை அவனது இலக்கியங்களில் பிரதிபலிக்கப்படும் அதே நிலைதான் ஒரு நாட்டின் இலக்கியத்திற்கும் ஒவ்வொரு நாட்டின் இலக்கியமும் உலக இலக்கியத்தோடு அடிப்படைத் தன்மையில், தரத்தில் ஒத்திருத்தலும் தன்நாட்டு இலக்கியத்தின் தனித் தன்மை விளங்குவதாகவும் இருக்க வேண்டும். எனவே, உலகத்தையும் சர்வதேசியத்தையும் நினைக்கும் போது இலங்கையையும் மறந்து விடக்கூடாது. அதிதேசியம் எப்படிக்கூடாதோ அப்படி அதி சர்வதேசியமும் கூடாது. (ஆனால் இலங்கையில் பிரதேசம் என்ற பெயரில் இரண்டும் கெட்ட ஒரு மருட்சி ஏற்பட்டிருக்கின்றது. அதை

பின்பு விளக்கவேண்டும். அது தனிதன்மைக்கு குழி வெட்டிவிடும். எனவே உலகப்போக்கை நினைவில் வைத்துக்கொண்டு எழுதும்போது இலங்கையையும் மறந்துவிடக்கூடாது. இக்கால நிலை தேசிய - சர்வதேசிய நிலையேதான். ஒன்றுமுற்றாக மறைந்து மற்றது முற்றாகத் திரிந்து வளர்ந்து விட்ட orwell லின் 1984ன் நிலையோ அல்லது Huxleyன் 'A.F.774' ன் நிலையோ (Brave New World) இன்னும் எப்படித்தான் பயமுறுத்தினாலும், வரப்போவதாக நல்லகாலம் வரவில்லை.

எனக்கு இலங்கையைப் பற்றி நினைக்கும்போது முதலில் நினைவுக்கு வருவது நம் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் நிலையே தான். ஒருவேளை இக்கட்டுரையின் தலைப்பைப் பார்த்துவிட்டு நம் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் கருதுவதைத்தான் அது குறிப்பிடுகிறதா என்றுகூட சிலர் நினைக்கக் கூடும். ஏன், அதைச் சார்ந்த எழுத்தாளர்கள் இலங்கையில் தாங்கள் தான் ஏதோ முற்போக்கு இலக்கியம் படைக்கிறார்கள் என்று பிரசாரம் செய்வதைப் பார்க்கும்போது இப்படி ஒரு கட்டுரைக்கு, கடைசி அதன் தலைப்புக்காவது ஏற்கனவே இவர்கள் Patent Right வாங்கிவிட்டவர்கள் போலக்கூடத் தெரியும். எனவே இங்கு அவர்களைப் பற்றியும் ஒன்றிரண்டு சொல்லுவது அவசியமாகிறது. முற்போக்குச் சங்கத்திலுள்ள இரண்டொரு தனிப்பட்ட எழுத்தாளர்கள் ஓரளவுக்குப் பரவாய் இல்லை என்று சொல்லக்கூடியதாக எழுதுபவர்களாய் இருக்கிறார்கள்.

ஆனால் அது சங்கத்தின் தன்மையை உயர்த்துவதாகவோ அதிலுள்ளவர்களின் பொதுக் கொள்கைகளையும் அபிலாஷைகளையும் சிறப்பிப்பதாகவோ இல்லை. முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம், நான் இங்கு சொல்ல நினைப்பவற்றை வைத்துப் பார்க்கும்போது வெறும் பிற்போக்குச் சங்கமாகவே தெரியும். முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம், என்ற கூட்டும், முற்போக்கு என்ற விளம்பரமும் நான் முன்பு சொன்ன தனிப்பட்ட எழுத்தாளர்களின் பலவீனத்தையும், எழுதப்படும் சரக்கின், போலித்தன்மையையும் குறுகிய நோக்கையும் மறைக்கும் சாதனங்களே. இலக்கிய வளர்ச்சி தனிப்பட்ட எழுத்தாளர்களின் திறமையிலும் தனித் தன்மையிலுந்தான் தங்கியிருக்கிறது. கட்சி ரீதியாகவோ தொழிற்சங்க

முறைப்படியோ சாதித்து விடக்கூடிய பொருளாதார விஷயங்களல்ல இலக்கிய சிருஷ்டிகள். அதோடு கட்சிரீதியில் விற்பனை செய்யப்படும் கொள்கைகள் அரசியல் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றுவதற்கு உதவக் கூடினாலும் இலக்கிய வளர்ச்சியைக் கைப்பற்ற உதவா. முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் தோல்வியும் குறுகிய பிற்போக்குத் தன்மையும் எனவே தவிர்க்க முடியாதவையாகி விடுகின்றன. அத்தனை பேர்கள் கூடி எழுதியும் அத்தனை பேர்கள் கூடிச் சங்கம் நடத்தியும் இலங்கையில் அவர்கள் ஒரு தனி மனிதன் சாதித்ததைவிட அதிகமாகவோ புதிதாகவோ சாதித்து விடவில்லை. தன் கதைத்தொகுதியான “தோணிக்கு” வ.அ. இராசரத்தினம் எழுதிய முன்னுரையின் சில வசனங்கள் இங்கே மிகவும் பொருந்தும்.

இத்தொகுதியைப் படிப்பவர்கள் பூதந்தேவனார் தொட்டு வளர்ந்து வரும் ஈழத்து இலக்கிய மரபிற்குக் குறிப்பிட்ட ஓர் காலகட்டத்தில் விமர்சகர்கள் ஏதேதோ பெயர் சூட்டி ஆரவாரிக்கிறார்கள் என்று எண்ணினால் அதற்கு நான் பொறுப்பாளியாகமாட்டேன்.

பரிசுகள் வெல்வது வேறு விஷயம். அவற்றால் இலக்கிய வளர்ச்சியில் புதிய உச்சங்களைத் தொட்டு விட்டோம் என்ற அர்த்தமில்லை. செ.கணேசலிங்கம், ஜெயகாந்தனின் கதை ஒன்றைக் கட்சிக் கொள்கை யில் வைத்து ஆராய்ந்து குறைகள் கண்டதுவும் அந்த எழுத்தாளரின் புதிய கதை ஒன்றைப்பற்றி வேறு ஒரு முற்போக்கு எழுத்தாளர் கொள்கை காரணமாய் குறைபட்டுக் கொண்டார், என்று தேனருவியில் வந்த செய்தியும் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் பிற்போக்குத் தன்மையை விளக்கப் போதுமானவை. மணிக்கொடி குழு, எழுத்துக்குழு என்பவை இலக்கிய முயற்சிகள், சோதனைகள், இலக்கியத்தைப் புதிய உச்சத்துக்கு உயர்த்தத் தனிப்பட்ட எழுத்தாளர்களின் கொள்கைகளை, தனித்தன்மையை வரையறுக்காது நடத்தும் கூட்டு முயற்சிகளை, தனிப்பட்ட எழுத்தாளர்களின் சுதந்திரத்தையும் தனித்தன்மையையும் மிகக் குறுகிய அளவில் வரையறுத்து இலக்கியத்தைக் கட்சிக் கொள்கைகளுக்குக்கீழ் கொண்டுவந்து இலக்கியத்தை ஒரு தனித்துறையாகப் பாவியாமல் அதை ஒரு சாதனமாகக் கையாண்டு இரண்டாந்

தர இடத்துக்கு அதை இறக்கும் அரசியல் கட்சி சம்பந்தப்பட்ட இலக்கியச் சங்கங்களின் முயற்சிகளோடு மாறாட்டம் செய்து விடக்கூடாது. அவைவேறு, இவைவேறு. பின்னதைச் சேர்ந்தது நம் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம். மனித உணர்ச்சிகள், தன்மைகள் எல்லாம் மார்க்ஸிஸத்தை விட விசாலமானது என்பதை அது உணராது. அதனால் ஜெயகாந்தனின் கதைகளை அப்படி ஒரு அளவு கோல் கொண்டு ஆராய முயல்கிறது.

இலக்கிய வழி காட்டும் தெருப்பலகைகள் அல்ல என்று எஸ்.பொன்னுத்துரை கூறியதாக ஞாபகம். அது உண்மை. ஆனால் நம் முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் அப்படி ஒருநினைவில் தான் ஒரு பலகையைப் போட்டுக்கொண்டு நிற்கிறார்கள். 'முற்போக்கு இலக்கியம்' பாவம், அவர்களுக்கு தெரியவில்லை. அவர்கள் நிற்கும் பாதை பழையதாகிவிட்டதென்பது, பஸ் அந்தப்பக்கம் இப்போ போவதில்லை. அது புதிய திசையில் புதிய பாதையில் ஓடுகின்றது. அதைப்புரியாமல் அவர்கள் கத்துகிறார்கள். கூட்டுக்கும் விளம்பரத்துக்கும், அதாவது கட்சிக்கும் அதன் பீதல்களுக்கும் சொந்தமான குறை அது. காலத்தின் வளர்ச்சியையும் மாற்றத்தையும் அவை புரிந்து கொள்வதில்லை. அதனால்தான் காலத்தை தங்களோடேயே சதா நிற்க வேண்டுமென்று அவை கத்துகின்றன. அதனால் தான் பெரும்பாலும் கட்சி பெட்டிக்குள் வளரும் எழுத்தாளன் வாடி வெளிநிச் செத்துவிடுகின்றான். காலத்தின் போக்கை உணர்ந்து வேண்டிய திசையில் விரும்பியமாதிரி வேரை ஓடவிட்டு சூரியனின் ஒளியை முற்றாக பயன்படுத்திப் பெரும் விருச்சிக மாக வளர அவனால் முடிவதில்லை.

எனவே இலக்கியம் என்பதன் மூலம் கட்சி இலக்கியத்தை நான் கருதவில்லை, கட்சி இலக்கியத்தை நான் அடியோடு வெறுக்கிறேன். கலை கலைக்காக என்ற வாதம் பிழையானது. ஆனால் அதைவிட பிழையானது கலை கட்சிக்காக என்ற வாதம். முன்னதில் கொஞ்சமாவது தனித்தன்மைக்கும் புதிய தத்துவங்கள் பிறப்பதற்கும் வசதி இருந்தது. பின்னதில் அந்த வசதி கொஞ்சமும் இல்லை. ஒருமைப்பாடு, ஒருமைப்பாடு! ஒரே ராகம்! எல்லாப் பிரச்சினையையும் தீர்ப்பதற்கு ஒரே

கழசாரடய கலை மக்களுக்காக நாலும் கை தூக்குகிறேன். ஆனால் மக்கள் என்பதை கட்சியாக மாற்றுவதை நான் அடியோடு எதிர்க்கிறேன். கட்சி என்பது மக்களாக விரிய வேண்டும். ஆனால் அது இன்றைய அரசியல் கட்சிகளால் முடியாது. வேறு எந்த கட்சிகளாலும் முடியாது. காரணம் மனித தன்மைகள், எண்ணங்கள் மன எழுச்சிகள் என்பவற்றை ஒரு formula வைக் கொண்டு அளக்கமுடியாது. அவை விசாலமானவை, மிக சிக்கலானவை. ஒவ்வொரு கட்சியும் அந்த சிக்கலான பரந்த அளவில் ஒரு சிறு பின்னந்தான். ஒரு பின்னம் அது முதலாளித்துவ ஜனநாயகத்திலும் சரி தொழிலாளித்துவ சர்வாதிகாரத்திலும் சரி ஒன்றேதான்.

எனக்குப் பொது மக்களைப் பிடிக்காது என்பதல்ல அர்த்தம். பொது மக்களைப் பற்றிய என் அபிப்பிராயம் வேறு என்பதுதான் உண்மை. மக்களைத் தனித்துக் கோடுகள் தெரியாத நீர்த்திரளாக நான் நினைக்க வில்லை. அப்படி ஒரு மக்கள் திரளத்தத்துவம் கட்சியும் சர்வாதிகாரியும் வெட்டும் வாய்க்காலைத் தவிர வேறுவழியில் மக்களை ஓடவிடுவதில்லை. மக்களில் எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறதென்றால் ஒவ்வொரு மனிதனிலும் எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறதென்பதுதான் அர்த்தம். ஒவ்வொரு மனிதனும் ஒரு சிறு நீர்த்துளியல்ல, மற்றவர்களோடு கலந்து சேர்ந்து தன் தனித்தன்மையை இழந்து ஓட்டத்தையும் வேகத்தையும் ஏற்படுத்தா விட்டால் காய்ந்து ஆவியாய்ச் செத்துவிடுவதற்கு! ஒவ்வொரு துளியும் ஓர் ஓட்டத்தை ஏற்படுத்தக் கூடியது! முழு ஓட்டத்தையுமே மாற்றக்கூடியது! அந்த அதிசயத் துளி தனி மனிதன்! எனவே நான் பொதுத்தன்மையை, பொதுமுன்னேற்றத்தை விரும்புகிறேன் என்றால் அது தனித்தன்மையும் தனி முன்னேற்றமும் வளர்வதினால் ஏற்படும் பொதுமுன்னேற்றமே. மற்றவர்களின் தனித்தன்மையை விழுங்கி அடக்கி வளரும் ஒரு தனித் தன்மை எப்படி சர்வாதிகாரமாகிவிடுமோ அப்படி ஒவ்வொருவனின் தனித் தன்மையும் விழுங்கி வளரும் பொதுத் தன்மையும் சர்வாதிகாரமாகி விடுகிறது. அதனால்தான் கட்சி இலக்கியம் கூடாது என்று நான் கருதுவது, மக்களின் பரந்த வாழ்க்கைக்கு கட்சி தன்னிடமிருக்கும் ஒரு முழுத் துணியில் இலக்கியம் தைக்கிறது. அதனால் அந்த ஒரு முழுத் துணிக் கேற்ப வாழ்க்கையையே வெட்டி ஒதுக்கிவிடுகிறது. அதற்குப்பின் இலக்கியம் என்பது வாழ்க்கையின் ஒரு சிறு பின்னத்தின் பிரதிபலிப்

பாகவே ஆகிவிடுகிறது. அதோடு இலக்கியப்போக்கில் ஒருமைப்பாடு யந்திரப்படியாக விழுந்துவிடுகிறது. அதன்பின் ஒரு ஸ்தம்பிதம். அதற்குப் பின் இலக்கியம் மக்களுக்காகத்தான் படைக்கப்பட்டாலும் அது முற்போக்கு இலக்கியமாக மாறாமல் பின் தங்கிவிட்ட பிற்போக்கு இலக்கியமாக அதாவது இலக்கியமற்றதாக மாறிவிடுகிறது. அதற்குப்பின் கட்சியின் பிரச்சாரம் எல்லாம் வெறும் விளம்பரமாகிவிடுகிறது, கட்சியின் பிற்போக்குத் தன்மையையும் குறுகிய நோக்கையும் மறைக்கும் விளம்பரம். நம் ஈழத்து முற்போக்கு எழுத்தாளர்களினது நிலையும் அதே நிலைதான்.

சென்ற கட்டுரையில் இலக்கியம் படைக்கும் எழுத்தாளனிடம் முக்கியமாக இருக்க வேண்டிய தனித்தன்மையைப் பற்றிக் கூறினேன். அந்த தனித் தன்மை, திட்டவட்டமான ஒரு கொள்கைகளைக் கடைப்பிடிக்கும் ஒரு கட்சிக்குள் நுழையும் போது எப்படி இல்லாமல் போய் விடுகிறதென்ப தையும் விளக்க முயன்றேன். அவற்றைத் திரும்பவும் ஞாபகப்படுத்திக் கொள்வதற்காக புதிய முறையில் சுருக்கமாக இப்படிச் சொல்லிக் கொள்ளலாம். உலகத்தில் மனிதன் அறியவேண்டியவை இன்னும் எவ்வளவோ இருக்கின்றன. அறிந்த தொகை மிகமிக அற்பம். அறியாதவை மிகமிகப் பிரமாண்டமான அளவில் அதிகம்.

பிரபஞ்சத்தின் காரணத்தையோ நோக்கத்தையோ மனிதனின் காரணத்தையோ நோக்கத்தையோ அல்லது அவனின் தன்மையையோ மாற்றாக எவரும் இன்னும் அறியவில்லை. அறிந்துவிட்டதாகக் கூறுபவை எல்லாம் அரை குறை முடிவுகள் தான். கடவுளைக் சாட்சியாக வைத்த பைபிளாக இருந்தாலும் சரி, பொருளாதாரத்தைச் சாட்சியாக வைத்த மூலதனமாக இருந்தாலும் சரி, மனோ இயலைச் சாட்சியாக வைத்த லிபிடோவாக இருந்தாலும் சரி, விஞ்ஞானத்தைச் சாட்சியாக வைத்த நிலற்றிவிட்ட தியரியாக இருந்தாலும் சரி எல்லாம் அரைகுறை முடிவுகள்

1. அப்படிச் சொல்வதன் மூலம் தம் முன்னேற்றம் ஒரே தொடராக ஏறிக் கொண்டு போகவில்லை என்பதையே குறிக்கிறேன். ஏறுவதும் இறங்குவதுமான போக்குத் தான் மனித வாக்கத்தின் முன்னேற்றப் போக்காய் இருக்கிறது. சாண் ஏற முழுச் சறுக்குவது, முழம் ஏறச் சாண் சறுக்குவதுமான ஒரு நிலை.

தான். மனிதனின் பெரும் வளர்ச்சிக்கு உதவும் மனிதன் கடவுளாகும் ஒரு எதிர்கால நிலைக்குதவும், சில படிகள் தான். எதுவும் தனித்தனியே தன்னோடு பூரணம் பெற்றுவிடும் முழுமுடிவு அல்ல. யேசு, மார்க்ஸ், ப்ரொயிட், ஜன்ஸ்ஸன் - எவரும் முற்றாகச் சரியுமல்ல. முற்றாகப் பிழையுமல்ல. மனிதன் கடவுளாகும் கோட்டைக்குச் செல்லும் படிகள் தான் அவர்கள். யேசு அதற்கு அண்மையில் இருக்கலாம் மார்க்ஸ் படிக்கட்டுக்களின் ஆரம்பத்தில் இருப்பதால் கோட்டைக்கு மிகவும் அப்பால் இருக்கலாம்.¹ ஆனால் அவர்கள் தான் கோட்டை அல்ல. அல்லது அவர்களோடு கோட்டை வந்துவிடவுமில்லை. கோட்டையின் தூரம் பெரியது, ஆனால் இன்னும் நாம் போவதற்கு எவ்வளவோ தூரம் இருக்கிறது. அத்தடன் இனிவரும் படிகளையும் வழிகளையும் கண்டு பிடிப்பவன் அல்லது அப்படி ஒரு திசையை உணர்த்துபவன் அந்த எழுத்தாளனாகவே இருக்கக் கூடும். அவனுக்கிருக்கும் அறிவும் உள்ளுணர்வும் கற்பனையும் அந்த நம்பிக்கையை அவனுக்குக் கொடுக்க வேண்டும். அந்த நம்பிக்கை வளர்வதற்கு அவனிடம் தனித்தன்மை இருக்க வேண்டும் கட்சியில் சேருவதால் அந்த தனித்தன்மை கெட்டுவிடுகிறது. கட்சி ஏதாவது ஒரு படிக்கட்டில் கூடாரமடித்துக் கொண்டு குந்திவிடுகிறது. அதைமீறி வளர முயல்பவர்களுக்கும் அங்கு இடமில்லை. இதைப் பொறுத்தவரையில் யேசு அல்லது மார்க்ஸோடு மனித வளர்ச்சி முற்றுப்பெற்று விடுகிறது. எல்லாவற்றையும் பைபிளி லேயே பார்க்கலாம் என்று சொல்லும் ஜெஹூவாவாவின் சாட்சிகளும் எல்லாவற்றையும் மார்க்ஸிடமே கேட்கலாம் என்று நினைக்கும் சோஸலிஸ்ட் யதார்த்தவாதிகளும் அப்படி ஒரு நிலையில் தான் நிற்கிறார்கள். இவர்களுடைய கூடாரங்களையும் கூப்பாடுகளையும் பார்க்கும் பொழுது இன்றைய முதலாளித்துவ அமைப்பில் நடக்கும் வர்த்தகக் கூட்டக்களும் விளம்பரங்களுந்தான் நினைவுக்கு வருகின்றன. So I-V-X கலந்தமை! Cady! கலந்த சோப்! தங்களின் சொந்தக் குறைகளை விளம்பரத்துக்குள் மறைத்து மற்றவர்களின் அறியாமையை முதலாக வைத்து நடத்தும் வெறும் விற்பனை. அப்படி ஒரு கூடாரத்துக்குள் எந்தவொரு சுயமரியாதையுள்ள எழுத்தாளனும் அதிக நாட்கள் இருக்க முடியாது. அவ்வளவும் எழுத்தாளர்களிடம் இருக்க வேண்டிய தனித்

தன்மையைப் பற்றி நான் முன்பு சொன்னதன் சுருக்கம். என்னைப் பொறுத்த வரையில் அந்தத் தனித்தன்மைக்கு அழுத்தம் அதிகம். இன்றைய சர்வதேச நிலையைப் பற்றிப் பின்பு சொல்லும்போது அதன் சூன்யத்தினால் ஏற்படும் கிடங்கில் நாமும் விழாமல் இருப்பதற்கு அதைத் தெரிந்திருப்பது அவசியம்.

இலக்கியம் என்றால் இதுதான் என்று திட்டவாட்டமாக ஒரு வரைவிலக்கணம் கொடுக்காமல், நான் ஓர் எழுத்தாளன், என்னை என்னென்ன உண்மைகளும் பிரச்சனைகளும் இன்று எதிர் நோக்குகின்றன, அவற்றை நான் எவ்வாறு விளங்கிக் கொள்கின்றேன். அந்த விளக்கத்தின் மூலம் நான் எப்படி எழுதப்போகிறேன் என்று புரியவைப்பதன் மூலம் இன்றைய இலக்கியத்தைப் பற்றியும் தெரியவைக்கலாம் என்ற நோக்கத்தோடேயே நான் இதை எழுதுகிறேன் என்று முன்பும் கூறினேன். இதைத் திரும்பவும் நினைவூட்டிக் கொள்வது நல்லது. ஏனெனில் எழுத்தாளனாகிய என்னை, எதிர்நோக்கும் அடுத்த விசயத்துக்கு அதன் மூலம் சீக்கிரமாகவே இறங்கி விடலாம்.

அடுத்தது பால், அது பிரச்சனையல்ல, உண்மை, என்னைப் பொறுத்தவரையில் பிரச்சனையாய் இருந்த காலம் போய்விட்டது. அதைப் பற்றித் இருக்கும்போதும் அதை மறைத்துக்கொண்டு அதற்கு ஒரு தீர்வு காணமுடியாமல் இருக்கும் வரைக்குந்தான் அது ஒரு பிரச்சனை. ஆனால் அது ஓர் பிரச்சனை அல்ல. மறுக்கமுடியாத உண்மை. காலாதிதகாலம் எல்லாம் மனிதனோடு சேர்ந்து வாழும் ஓர் உண்மை. அதன் முக்கியத்துவம் என்றும் இருக்கவே செய்யும். ஒருவேளை எச்.ஜி. வெல்ஸின் செவ்வாய்க் கிரகப் பேர்வழிகளைப் போல் உடலின் செலவில் மூளையை வளர்த்த நிலைக்கு நம்மனிதர்களும் வந்துவிட்டால் இதன் முக்கியத்துவம் இல்லாமல் போய்விடலாம். அப்படி ஒரு போக்கைத்தான் இன்றைய ஒரு பக்கம் திருகப்பட்ட “அறிவு-முன்னேற்றம்” குறிக்கிறது. ஆனால் எல்லா வகையாலும் சமமான முன்னேற்றத்தில் பாலின் முக்கியத்துவத்தை ஒப்புக்கொள்ளத்தான் வேண்டும். அப்படி ஒப்புக் கொள்வதன் மூலத்தான் உண்மையான முன்னேற்றத்தை நாம் அடையவும் முடியும். இங்கே தத்துவப் பாசையை

விட்டு அநுபவப்பாசையில் என் அபிப்பிராயமாக இதைச் சொல்வது நல்லம். இந்த முழுக்கட்டுரையையும் அப்படி ஒரு ரீதியில்தான் நான் எழுதுகிறேன். மற்றவர்களின் தனித் தன்மைக்கு இடங் கொடுக்கும் விதமாக, ஆனால் பாலைப் பற்றிச் சொல்லும்போது அந்த அநுபவப் பாஷையின் தேவை அதிகமாகிறது. பால் நம் சமுதாயத்தில் போர்த்து மறைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் ஒரு பொருள். பாவாடை தெருவைக் கூட்டும் அளவில் மறைக்கப்பட்டிருக்கும் ஒரு பொருள். எனவே அதன் உண்மையைப் பற்றி எல்லோரும் அறிந்திருப்பது அபூர்வம் அதனால் தத்துவப் பொதுப்படையாகச் சொல்லப் போனால் கலாசாரப் பண்டிதர்க ளுக்கும் அனுபவமற்ற பச்சைக் குழந்தைகளுக்கும் புரியாமல் போய் விடும். ஒவ்வொருவனும் அவனவனின் அனுபவத்தின் கைதி. எவ்வளவு அனுபவம் கூடுகிறதோ அவ்வளவுக்கு அறிவு விரிகிறது. எனவே நான் கூறுவது எனது அபிப்பிராயமே - பாலைப் பற்றி நான் நினைப்பது. நான் ப்ரொயிட்டைப் படிக்க முன்பு, கின்ஸி அறிக்கையை வாசிக்கமுன்பு என்னைப் படித்திருக்கிறேன். மற்றவர்களைப் பற்றித் தெரிந்திருக்கிறேன். வாழ்க்கையையும் ஓரளவுக்கு வாசித்திருக்கிறேன். அதோடு சமூகத்தின் வெளிப்பூச்சுக் கண்டு பிரமித்திருக்கிறேன். ஆத்தி ரப்பட்டிருக்கிறேன். எனவே பாலைப் பற்றிய அழுத்தம் மற்றவர்கள் அறியாததினால், இங்கே அவசியமாகிறது. ஆனால் அது மட்டுமல்ல உண்மை, அதைப் பற்றி அதிகம் அறிந்தவர்களும் ஏதோ தங்களில் தான் குறை என்ற நினைவில் அதைப் பூசி மறைத்து வெளிவேடம் போடுகிறார்கள்.

புங்குடுதீவில் சில காலத்துக்கு முன் முத்தமிழ் விழா ஒன்று நடத்தி னார்கள். அதில் ஓர் பேச்சாளர் S.பொன்னுத்துரையையும் இன்றைய இலக்கியப் படைப்புக்களையும் “நெஞ்சு பொறுக்குதில்லை” என்ற தலைப்

2. இதை எழுதும்போது இன்று தினகரனில் கா.சிவத்தம்பி எழுதியுள்ள “அசையாத குட்டையல்ல மரபு” என்ற கட்டுரை வந்துள்ளது. “மீண்டும் அதேகுரல் ஒலிக்கத் தொடங்கியுள்ளது” என்று அழகாகத் தொடங்கி அருமையாக எழுதுகிறார். அது பாலைப் பற்றிய பிரச்சனைக்கும் பொருந்தும். ஆன்றைய பேச்சாளரும் அதைப் படிப்பாரா? படித்தாலும் புரியுமா? வாழ்க்கையைப் படிக்காத வரைக்கும் புத்தகப் படிப்பு பிரயோசனம் இல்லை. நாமாக நினைத்துக் கொண்ட, ஏற்கனவே நமக்கு மற்றவர்களால் ஊட்டப்பட்ட, எண்ணங்களோடு வாழ்க்கையை அணுகுவதை விடும் வரைக்கும் வாழ்க்கையைப் படிக்க முடியாது.

பில் நம் மரபுக்கு புறம்பானவை என்று திட்டித்தீர்த்தார்.² அதே விழாவில் தான் சில பெண்கள் நடனமாடக்கூடாதென்ற கலாட்டாவும் (பத்திரிகையில் செய்தியாகவும் வந்தது) எழுந்தது. நடனத்தை எதிர்த்தவர்களில் சில படித்தவர்கள் பள்ளிக் கூடப்பெண்கள் ஆடலாம் மற்றப் பெண்கள் ஆடக் கூடாது என்று வாதாடினார்கள். அவர்களின் தர்க்கம் சொந்தக் குரோதங்களினால் ஏற்பட்டதால் இங்கு அது தேவையில்லை. எதிர்த்தவர்களில் வேறுசிலர் “குளாசுவன்னாப் பேர்வழிகள்”, அவர்கள் தான் இங்கு முக்கியமானவர்கள் தங்கள் சொந்தக் குற்றத்தை மறைக்கும் முகமாக நடத்தும் பகிரங்க வெளிவேடம் அவர்களுடையது. இனக்கலகக் காலங்களில் சிங்கள நாட்டில் தமிழர்களுக்கெதிராக ஆர்ப்பாட்டம் செய்தவர்களில் தமிழ்ப் பெண்களைக் கல்யாணம் முடித்த சிங்களவர்கள் அதிகம்! குற்றம் செய்தவனாக நினைப்பவன் முதல் கூப்பாடு போடுவான்.

மற்றவர்களில் குற்றம் சாட்டி! பாலைப் பற்றிய விசயத்திலும் நம் சமூகத்தில் அப்படி வெளிவேடம் போடுபவர்கள் ஒரு ரகம். மற்றவர்கள் இன்னோர் ரகம். அவர்கள் வெளிவேடம் போடுபவர்கள் அல்ல. எதைப் பற்றியும் அறியாதவர்கள். பச்சைக் குழந்தைகள். அதற்கு ஓர் உதாரணம். அதே விழாவில் ஓர் இளம் மாணவ எழுத்தாளரைச் சந்தித்தேன் அவர் பவானியின் “மன்னிப்பாரா?” என்ற கதையைப் பற்றிக் கூறிய அபிப்பிராயம் சுவையானது. “எங்கள் ஊரிலும் அப்படி ஒரு சம்பவம் நடந்திருக்கிறது. அதற்குப் பின் தான் அந்தக் கதையை நம்பலாம் போலிருக்கிறது”. அப்படி! நல்ல காலம் அப்படியொரு சம்பவம் நடந்ததாக அவர் கேள்விப் பட்டுவிட்டார். இல்லா விட்டால் அப்படி நடக்காது என்று இன்னும் எத்தனை காலம் அவர் கனவு காண்பாரோ ஆண்டவனுக்குத்தான் தெரியும். இலக்கியத்தில் பாலை (காதல் என்ற ஒன்றை அல்ல) புகுத்துவதற்கு எதிராக வரும் இன்றைய பிரச்சாரம் அப்படி அந்த இரண்டு கோணங்களில் இருந்து தான் அதிகமாக வருகிறது. ஒன்று அதிகம் தெரிந்தும், தெரிந்தது தன் குற்றம் என்ற நினைவில் வரும் குறுகுறுப்பை மறைக்க முயலும் வெளிவேசக் கூச்சல். மற்றது ஒன்றும் தெரியாத குழந்தைப் பிள்ளைக் கூச்சல். ஆனால் இரண்டும் பாலின் முக்கியத்துவத்தை

மறைக்கவில்லை. மறைமுகமாக ஒப்புக் கொள்ளவே செய்கின்றன. அதை துணிவும் தைரியமுமுள்ள எழுத்தாளன் சொல்லித் தான் ஆகவேண்டும்.

எழுத்தாளன் ஒருவனுக்கு துணிவும் தைரியமும் வேண்டும். அவனிடம் தான் தனித்தன்மையைக் காண முடியும். பாவை விளக்கை எழுதிய அகிலன் எவ்வளவு தூரம் வாழ்க்கையைப் பூசிமறைத்து இலக்கியம் சமைத்திருக்கிறார்! அதைப் பாடமாக்கியவர்கள் இன்னு மொருபடி மேலே போய்விட்டிருக்கிறார்கள். கடைசியில், இலக்கியமும் வாழ்க்கையின் பச்சைப் படமாக இருக்கக்கூடாது என்பதற்காக வாழ்க்கையை விட்டு மைல் கணக்காகத் தூரே போய்விட்டிருக்கிறது! எல்லாம் சரியான ஒன்றைப் பிழையென்று சட்டம் இயற்றி வைப்பதால்! அப்படி யொரு சட்டத்தில்தான் நம் சமூகம் இயங்குகிறது!

அப்படியொரு பிழையான சட்டந்தான் காலங்கடந்துவிட்ட மரபு தான் நான் சுற்றிவரக் காணும் விசித்திர நிகழ்ச்சிகளுக்குக் காரணமாக இருக்கிறது. ஊரில் நம்முடைய திக்கில் ஓர் வாட்டசாட்டமான வாலிபன் இருக்கிறான். மந்திரத்தில் கெட்டிக்காரனாம். அவன் இரவெல்லாம் ஒரே பிஸி. அநேகமாக ஒவ்வொரு இரவும் ஏதாவது ஒரு வீட்டில் உடுக்குச் சத்தமும் சன்னதப் பாட்டும் கேட்கும். இடைக்கிடை கூக்காட்டல்! (அம்மாடா இந்தப் பெண்களால் அப்படி எப்படித்தான் சத்தம் போட முடிகிறதோ!) எல்லாம் ஏன்? அங்குள்ள கல்யாணம் ஆகாத குமார்ப் பெண்களுக்குப் பெரும்பாலும் பேய் பிடித்துவிடுகிறதாம். அவ்வாலிபன் போய்ச் சன்னதம் செய்தால் தான் தீருமாம். சில சமயங்களில் ஓரிரவில் இரண்டு வீடுகள்! சில சமயம் ஒன்று, இரண்டு, மூன்று பெண்கள் என்று! பதினான்கு, பதினெட்டு, பத்தொன்பது வயதுடைய பெண்கள்! தங்கச்சி, சின்னக்கா, பெரியக்கா! எதிர்வீட்டில் கல்யாணம் முடித்த நடுத்தர வயதுப் பெண். பிள்ளைகள் ஐந்து, பகலிற் பார்க்கும்போது எந்தக் கோளாறும் இல்லாத தோற்றம். ஆனால் இரவில் சில சமயங்களில் காதைத் துளைக்கும் கூச்சலோடு சன்னதம்! நும் வீட்டுக்குப் பின்னால் நாலு வீடு தள்ளி ஒரு கல்யாணம் முடித்த பெண்ணை வேறு ஒருவன் இரண்டு துண்டாக வெட்டிப்போட்டான். அவனை அந்தப் பெண் “வைத்திருந்தா ளாம்”. பக்கத்து வீட்டில் புருசன் பெண்சாதிக்கிடையே அடிக்கடி சண்டை.

புருசன் பெண்டாட்டியைக் கற்பூரம் வாங்கிக் கொண்டு கோயிலுக்குக் கூட்டிக்கொண்டு போவானாம். சத்தியம் கேட்பதற்காக! வேறு ஒரு பெண்ணுக்கு கல்யாணம் இல்லை. அவள் கோயில் கோயிலாகத் திரிந்தாள். திடீரென்று ஒரு பிள்ளை! பிள்ளை எப்படி வந்தது? வேறு எப்படி ஐயா வரும்? கடவுள் எப்படிக் கொடுப்பார்?³

ஐயோ, ஏன் இந்த வேதனை எல்லாம்? இந்த சத்தியத்தையும் சன்னதத்தையும் விட அவற்றைத் தீர்ப்பதற்கு நம் சமுதாயத்திற்கு வேறுவழியில்லையா?

மூச்சு, அது தான் நம் மரபு!

இதெல்லாம் பட்டிக்காட்டு விசயங்களாகப் படலாம். ஆனால் சிரிப்பதற்கு ஒன்றுமில்லை. பட்டணத்தில் நம் இயந்திர வாழ்க்கையின் காரணமாக நாம் அவற்றை அவதானிக்க மறுக்கின்றோம். அது மட்டுமல்ல. பட்டணத்தில் அப்படியில்லை என்றால் பட்டணத்துப் பெண்கள் ஏதாவதொரு வழியைத் தேடிக்கொள்கிறார்கள் என்பது தான் அர்த்தம். நம் கிராமத்து ஆண்கள் தேடுவதுபோல் எப்போதும் இயற்கையான வழிகளாய் இருக்கவேண்டும் என்ற அர்த்தம் இல்லை. நகரத்து நாகரித்தில் sophistication என்பது பலரகம் எடுக்கும். அப்படிச் சொல்வதால் நான் நகரத்துப் பெண்களை குறைசூறுகிறேன் என்பதல்ல அர்த்தம். அந்தக் கூச்சல் நான் முன்பு சொன்ன இளம் மாணவ எழுத்தாளனுடையது. ஆனால் எல்லோரும் அந்தக் கட்டத்தைத் தாண்டித்தான் போக வேண்டியிருக்கிறது. நம் மரபு அப்படியொரு நிலையை உண்டாக்கியிருக்கிறது. எனவே கிராமத்திலிருந்து கற்பு, காதல் என்ற எண்ணங்களால் condition பண்ணப்பட்ட நாம் மேற்கூறிய இளம் மாணவ எழுத்தாளன் நகரத்தில் ஒரு sophisticated பெண்ணைச் சந்தித்து, அவளைக்

3. இங்கு பெரும்பாலும் பெண்கள் தான் உதாரணமாக வருவது கவனிக்கத் தக்கது. நான் வேண்டுமென்றே அப்படித் தெரிவு செய்யவில்லை. அப்படித்தான் நான் காண்கிறேன். ஆண்களுக்கு அப்படிக்கோளாறு ஏற்படுவதில்லை. அவர்களுக்கு வழிகள் போதிய அளவில் இருக்கின்றன. கற்பையும் காதலையும் கோரும் நம் சமூகம் ஆண்களின் சமூகந்தானே?

காதலித்து, பின்பு அவளைப் பற்றி உண்மையாக அறிய வருகிறான் என்று வைத்துக்கொள்வோம். அப்போது அவளைப் நிலை எப்படி இருக்கும்? ⁴

இந்தக் கேள்வியைக் கேட்கும்போது ஹக்ஸ்லியின் புதிய உலகத்தில் வரும் சேக்ஸ்பியர்தாசனுடைய பழைய உலகப் பாத்திரத்தின் பைத்திய நிலைதான் நினைவுக்கு வருகிறது. நம் மாணவ எழுத்தாளனுக்குப் பைத்தியம் பிடிக்காவிட்டால் அவனது மனோ வலிமையைப் பாராட்டத்தான் வேண்டும். ஆனால் அப்படிச் சொல்வது அவன் அப்போது அடையும் வேதனையை உணர்த்துவதாகாது. சுதந்திரத்தில் நான் எழுதிய “வடு” என்ற கதையிலும் வீரகேசரியில் நான் எழுதிய “நட்சத்திரங்கள் எத்தனையோ!” என்ற கதையிலும் கலைச்செல்வியில் வந்த என் “அழகி”யிலும் அதே இளம் மாணவ எழுத்தாளனின் மனப்பருவத்தைக் கொண்ட கதாநாயகர்கள் தான் வருகிறார்கள். (சிலர் நானும் வரைக்கும் அந்தப் பருவத்திலிருந்து விடுபடுவதில்லை. அந்த நிலையிலேயே வாழ்கிறார்கள். அவர்களுக்கு அதனால் மனத்திருப்தி கிடைக்கிறதென்பது உண்மை. ஆனால் அவர்களை விட அனுபவம் முதிர்ந்தவர்களுக்குத் தான் அவர்கள் தங்களைத் தாங்களே ஏமாற்றிக்கொண்டிருப்பார்கள் என்பது தெரியும்). சிலர் அந்தக் கதைகளைப் படித்து விட்டு முகத்தைச் சுளித்தனர். காரணம் அவர்கள் அறிவு முதிர்ந்தவர்கள் என்பதினால் அல்ல. சும்மா அப்படி எழுதக்கூடாது என்பதற்காக!

இது ஒரு விசித்திரமான நிலை. நீ காதலிலும் க. பிலும் நம்பிக்கை வைக்கும்படி சொல்லப்படுகிறாய். அந்த நம்பிக்கையைப்போட்டு நீ வாழத் தொடங்குகிறாய். ஆனால் எங்குமே உனக்கு ஏமாற்றம் காத்திருக்கிறது. ஒருவர் அல்ல, இருவர் அல்ல, பொதுவாக எல்லாருடைய முழுச் சமூகமே

4. அதை மறுபக்கம் மாற்றிக்கேட்டால் இன்னும் சுவையாக இருக்கும். நம்முடிலுள்ள எனக்குச் சொந்தமான ஓர் பெண் ஒரு சிங்கப்பூர் குடும்பப் பெயனைக் கல்யாணம் கட்டியதால் ஏற்பட்ட கலாசார, மனோ இயல் மோதல்களால் அந்தப் பெண் இப்போ அங்கொடையிலும், பெயன் அங்குமிங்கும், பைத்தியக் காரணம் சுற்றிவிட்டு இப்போ வேறு ஒருத்தியை முடித்துக்கொண்டும் இருக்கிறாள். இது கதையல்ல, உண்மையான வாழ்க்கை. ஆமாம், நம் எழுத்தாளர்களுக்குத் தான் துணிவு போதாதே ஒழிய வாழ்க்கையில் எவ்வளவோ திகிலான விஷயங்கள் இருக்கின்றன கதை எழுதுவதற்கு.

ஏமாற்றுபவர்களாகத் தெரிகிறார்கள். எனவே நீ கத்துகிறாய். எல்லோரையும் திட்டுகிறாய். அந்த நிலை தவிர்க்கமுடியாதது. ஆனால் முன்பு உன்னைக் காதலிலும் கற்பிலும் நம்பிக்கை வைக்கும்படி சொன்ன அதே சமூகம் இப்படிக்கத்தும் உன்னைப் பார்த்து முகத்தைச் சுளிக்கிறது. உனக்கு ஏதோ உபத்தியம் பிடித்துவிட்டதென்று நினைக்கிறது. அது ஒரு விசித்திரநிலை. அப்படியென்றால் அது நீ அடைந்த ஏமாற்றத்தை மறைத்து வைக்கச் சொல்கிறது,

முடியுமென்றால் நீ மற்றவர்களைப் போல் இரகசியமாக அப்படி வாழலாம் என்று சொல்கிறது. ஆனால் வெளியே மட்டும் சொல்லக் கூடாது!

ஏன் இந்த டொக்டர்-ஜெக்கில்-அன்ட்-மிஸ்டர்-ஹைட்” வாழ்க்கை? ஏன் இந்த அனாதையின் சன்னதமும் சத்தியமும்? காதல், கற்பு எல்லாம் இன்றைய நிலையில் பொய். காலங்கடந்த மரபு என்று தைரியமாக உண்மையை ஒப்புக்கொண்டால் என்ன? கடைசி, சாதாரண மனிதனால் தான் அப்படி முடியாதென்றாலும் எழுத்தாளனுக்காவது அந்த உரிமையைக் கொடுத்துத் தான் என்ன?

இந்தக் கட்டுப்பாட்டில் பாலை இலக்கியத்தில் சரளமாகப் பிரயோகிப்பதை எதிர்க்கும் மூன்றாவது ரகப் பேர் வழிகளை அறிமுகப்படுத்த வேண்டும். இவர்களை எதிர்ப்பவர்கள் என்று சொல்வதை விட மௌனம் சாதிப்பவர்கள் என்று சொல்லலாம். பாலைப் பற்றிய உண்மையை ஒப்புக் கொண்டாலும் உதைப் பற்றி மௌனம் சாதிக்க வேண்டும் என்பதுதான் இவர்களுடைய சந்தத்து. புதிய நிலையை உணர்ந்தாலும் பழைய மரபை வழிபட மறுப்பதற்கு பயப்படும் பேர்வழிகள் இவர்கள். “ஆமாம்ப்பா, நீ வெல்வது உண்மையானது” என்று இவர்கள் ஆரம்பிப்பார்கள். “ஆனால் அதற்காக அந்த விழல்களை வைத்து, அந்த ஊத்தைகளை வைத்துத் தானா கதை எழுத வேண்டும்? உலகத்தில் வேறு எத்தனையோ நல்ல விஷயங்கள் இருக்கின்றனவே!”

வித்தியாசம் அங்குதான் வருகிறது. நமக்கு அவை விழல்களாகவும் ஊத்தைகளாகவும் படுவதில்லை. அவற்றைக்கண்டு முகம் சிவந்து வெட்கப்படும் குழந்தைப் பிள்ளைத்தனமும் நம்மிடம் இல்லை, வெருண்

டோடும் பைத்தியத்தனமும் இல்லை. இன்றைய யந்திர நிலையில் பால் விவகாரங்களில் திளைக்கும்போதுதான் மனிதன் தன்னை உணர்ந்து கொள்ளும் நிலையையும் உயிர்த்துடிப்புடைய வாழ்க் கையையும் அனுபவிக்கிறான். அந்த உணர்ச்சியின் திளைப்பில்தான், அந்தத் திளைப்பின் முடிவிலும் கலப்பிலும்தான் மனிதன் இன்றைய நிலையில் ஆன்மீக உணர்ச்சியையும் அனுபவிக்க முடியும். நம் ஆழ்வாரும் நாயன் மாரும் கடவுளுடன் புணர்வதாகக் கற்பனை செய்து கொண்டு பாட வில்லையா? எனவே ஊத்தை என்று ஒன்று இல்லை. அதை ஒப்புக் கொள்ளாத வரைக்கும் எழுத்தாளனாலும் வேறு விசயங்களில் அக்கறைப் படுவது இயலாத காரியம். மரபுவேலியில் அவனது மனோவேகம் தட்டுப்பட்டுத் தட்டுப்பட்டு விழுந்துகொண்டே இருக்கும். அடியோடு அதைப் பிய்த்தெறிந்தபின் தான் அவனால் மற்றவற்றைப் பற்றிக் கவனிக்கமுடியும். பொன்னுத்துரையின் “தீ”யை அந்த நிலையில் வைத்துத்தான் ஆராய வேண்டும். அந்த நிலையின் காரணமாகத்தான் இலக்கியத் தரமற்ற அவ்வளவு சின்னவிசயமான “மன்னிப்பாரா?” கூட பிரச்சனைக்குரியதாக மாறியிருக்கிறது. எனவே முதலில் நமக்குத் தேவைப்படுவது துணிவுள்ள எழுத்தாளர்கள் தான்.

அப்படி அந்த மரபு வேலியைக் காலத்துக்கேற்ற வகையில் மாற்றிய மைக்கும் துணிவுள்ள தமிழ் எழுத்தாளர்கள் ஈழத்தில் இன்று இல்லை. பொன்னுத்துரையைத் தவிர⁵ பவானியை அவ்வளவு சீக்கிரத்தில் சீரியஸாக எடுத்து ஆராய்வதற்கு அவர் அப்படி ஒன்றையும் இன்னும் சாதிக்கவில்லை தான். ஆனால் அவரின் நிலை இங்கு நான் சொல்லப் போவதை விளக்க உதவுகிறது. பவானி பால் சம்பந்தப்படுத்தி எழுதியவை இலக்கியமாகத் தெரியாமல் சிலசமயம் திடீர்த்தாக்குதலைக் கொடுக்கும். செய்திகளாகத் தான் தெரிகின்றன. மன்னிப்பாரா என்ற கதையில் வரும் romanticize பண்ணப்படும் எழுத்து நடையே தானே ஒழிய முடிவல்ல. முடிவு இன்றைய சமூகத்தில் நடக்கும் சாதாரண நிகழ்ச்சி.

5. இக்கட்டுரையில் வரும் கருத்துக்கள் என்னிடம் பிறப்பித்துள்ள சிறுகதைகளின் தொகுதியொன்றும் “ஒலியை நோக்கி” என்ற நாவலும் சீக்கிரமே வெளியிடப்பட இருக்கின்றன.

“மன்னிப்பாரா? என்ற கதையைக் கண்டிப்பவர்கள் “காப்பு” என்றவெரின் கதையைப் பாராட்டுகின்றனர். காப்பு என்பது கதையல்ல. அது இக்காலப் பெண்ணொருத்தியின் wishful thinking! மரபுக்காக வேண்டி வாழ்க்கையில் காணமுடியாத ஒன்றைக் கதையில் காணமுயலும் ஒருவகைக் கனவு தான் காப்பு என்ற கதை. அக்கதைக்குக் கிடைத்த வரவேற்பு நம் முழுச்சமூகமே அப்படி ஒரு மனவிளைவில் சுய திருப்தியடைந்து கொண்டிருக்கிறதென்பதையும் நம் இன்றைய இலக்கியம் வெறும் செயற்கையாக இருக்கிறதென்பதையுந்தான் காட்டுகிறது. ‘காப்பு’ என்ற கதையை விட ‘மன்னிப்பாரா?’ என்ற கதை எவ்வளவோ சிறந்தது. பவானியின் கதைகளில் வாழ்க்கையைப் புரிந்து கொண்ட ஒரு சாயலும் பாவனைக்காக மரபுக்கிணங்க எழுதவேண்டும் என்ற அவரே அறியாத ஓர் உந்துதலும் இருப்பதைக் காணலாம். முன்னதை அவரது சில கதைகளின் உட்கருத்துக்களிலும் பின்னதை அதே கதைகளின் எழுத்து நடையிலும் காணலாம். கருத்துக்குப் பொருந்தாத ஒரு கற்பனாவாத நடை! இன்றைய சமூகத்தில் கொஞ்சம் துணிவுள்ள எந்தப் பெண்ணிடமும் ஏற்படும் பச்சை வாழ்க்கையினதும் பழைய உழுத்த மரபினதும் போராட்டத்தின் பிரதிபலிப்பு. பவானியின் கதைகளைப் பற்றி இங்கு சொல்ல வந்தது நமது இரண்டுங் கெட்ட சமூகம் அவரது இரண்டுங்கெட்ட கதைகளில் தெரிய வருகிறதென்பதைக் காட்டுவதற்கே. அதனால் தான் பால் சம்பந்தப்பட்ட அவரது கதைகள் (போதிய துணிவில்லாத காரணத்தால்) பொன்னுத்துரையின் கதைகளைப் போல் இலக்கியத் தரத்தை அடைய முடிவதில்லை. பால் சம்பந்தப்பட்ட புரட்சிக் கருத்துக்களுக்கு அந்தப் புரட்சிக்கேற்ற புதிய நடை தேவைப்படுகிறது. பொன்னுத்துரையிடம் அது இருக்கிறது. ஆனால் அவரும் அதைப் பூரணமாக பயன்படுத்திவிட்டார் என்று சொல்வதற்கும் இல்லை.

6. இதை தினகரனில் வந்த என் விமர்சகலிக்கிரகங்களில் வேறு ஓர் உதாரணத்துக்காகப் பாவித்தேன். ஆனால் பத்திரிகையில் அது வரவில்லை. நான் கூறிய பொன்னுத்துரையின் நான்காவது வளர்ச்சி அதனால் அங்கு விளக்கப்படவும் இல்லை. கைலாசபதியைப் பற்றிய என் அபிப்பிராயமும் அப்படியே தான் அரைகுறையாக அழுக்கப்பட்டுவிட்டது. இதுவும் அதேமரபின் வெளிக்காட்டல் தான், நம் எழுத்தாளர்களுக்கும் பத்திரிகைகளுக்கும் துணிவு என்பது இல்லை. அது இல்லாத வரைக்கும் விமர்சகர்கள் லிக்கிரகங்களாகவே இருப்பார்கள். இலக்கியம் வெறும் சொத்தையாகவே இருக்கும்.

கட்டுரையில் எழுதுவது போல் கதையிலும் கருத்துக்களை பச்சை யாகச் சொல்லிவிட முடியாது. சொல்லிவிடக்கூடாது என்பதை நான் மறுக்கவில்லை. கலையும் சீரிஸ்னஸ்ஸும் சேர்ந்து பெரும்பாலும் மறைமுகமாகத்தான் அவை வெளியிடப்படவேண்டும். ஆனால் அதற்காக சில வார்த்தைகள் கூட பச்சையாக வரக்கூடாது என்றில்லை. எல்லா வற்றையும் உவமைகளுக்குள்ளும் உருவகங்களுக்குள்ளும் ஒளித்து விடத் தேவையில்லை. ஆனால் பொன்னுத்துரை சில சமயம் அப்படித் தான் செய்கிறார். பவானியின் இரண்டுங் கெட்ட நிலையைப் போல் பொன்னுத்துரையின் உருவகங்களும் காலங்கடந்த மரபின் அடிமன ஆதிக்கத்தைத் தான் வெளிப்படுத்துகிறது. உதாரணத்துக்கு ஒன்று.⁶

‘குமிழ்’ என்னும் கதையிலிருந்து இது எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது. இரவில் தன் காதலியைக் காண்பதற்காக மதிற்சுவர் தாண்டி காதலன் என்பவன் போகிறான். ஆனால் பெண்ணின் தகப்பனாரிடம் மாட்டிக் கொள்கிறான். அப்போது இந்தச் சம்பாசனை வருகிறது. பாத்திரத் திற்கும் சந்தர்ப்பத்திற்கும் முற்றிலும் பொருந்தாத சம்பாசனை. அத்துடன் நினைவுக்குதிராய் வரும் கதையில் சம்பாசனை இன்னும் இயற்கை யாய் இருக்குமே ஒழிய நாடகப்பாணியில் அமையாது. ஆனால் அப்படி நாடகப் பாணியில் தான் சம்பாசனை வருகிறது. அப்படிப் பட்ட நிலையில் அது மனோ இயலுக்குப் பொருந்தாத ஒன்று. ஆனால் ஆசிரியரின் கூற்றுப் படி மறைபொருளில் உருவகமாக பேசித் தப்பித்துக்கொள்ளப் பார்க்கிறா னாம் அவன்!

சம்பாசனை ஆரம்பமாகிறது. ‘இங்கு என்ன வேலை?’ தகப்பனார் கேட்கிறார். தம்பி பதில் சொல்கிறார்.

‘லோகினி என்ற நிலத்தைப் பண்படுத்தி எடுத்தவன்’

‘உன்னைப் பண்படுத்தச் சொல்லி யாரடா லைசன்ஸ் தந்தது?’

சும்மா உபயோகமற்றிருந்த நிலம். அதை எந்தக் காலமும் உம் மால் உழுது பண்படுத்த இயலாது என்றாவது, யாரவாது உழவனிடம் ஒப்படைத்துத் தானாகவேண்டும். உழவன் தன் உழைப்பின் பயனை அனுபவிக்க விழைவது குற்றமா?

நியாய அநியாயத்தைப் பற்றிப் பேசுவந்து விட்டான், பரமயோகியன். இது மேய்ச்சல் நிலமல்ல. இது என் நிலம். என் சொத்து. நான் தேர்ந்தெடுக்கும் உழவனுக்குச் சாசனம் எழுதிக்கொடுப்பேன். அதற்கு சடங்குகள் செய்வேன், உறுதிப்படுத்த, உழவுத் தொழிலுக்கும் லைசன்ஸ் வழங்குவேன். அவையெல்லாம் என் இஷ்டம். ஒரு வேளை சோற்றுக்கே தாளம் போடும் ஆண்டிப் பயலே, போடா வெளியே!”

நிலம் உம்முடையதாக இருக்கலாம். ஆனால் அதில் உருவாகி வரும் முத்துத் தெறிக்கும் கரும்பு என்னுடையது.

அவ்வளவும் போதும். மதில் ஏறிப்போய் அகப்பட்டுக்கொண்டு தவித்த போது ஒருவன் பேசிய பேச்சு. அவ்வளவும் நாடகப் பாணி! ஆனால் விசித்திரம் என்னவென்றால் “நிலத்தைப் பண்படுத்தியிற்ற, என்னடா? என்று ஒரு வார்த்தையில் முடித்துக்கொண்டு கையால் பேச வேண்டிய தகப்பனாரும் அவனோடு சேர்ந்துகொண்டு படத்தில் வரும் கதாநாயகன் பாணியில் அல்லவோ பேசுகிறார்! இது தான் இன்றைய யதார்த்தம், பொன்னுத்துரையான பொன்னுத்துரையே எழுதும் யதார்த்தம்!

நாளாந்த வாழ்க்கையில் எத்தனை பச்சையான சொற்களைப் பேசுகிறோம் என்று அறியாமலேயே சர்வசாதாரணமாக நாம் பேசுகிறோம், கேட்கிறோம். சில சமயத்துக்கு முன்புகூட நான் “என்னடா... வாழ்க்கை” என்று சலித்துக்கொண்டேன்.⁷ என் அறைக்கு ஐம்பது யாருக்கப்பால் ஓர் பெண் கிழமைக்கு ஒருக்காலாவது யாரோடாவது சண்டை போட்டுக்கொண்டு பேசக்கூடாது என்று சொல்லப்படுபவற்றை எல்லாம் பேசித் தீர்க்கிறாள். மற்றப் பெண்கள் கேட்டுக்கொண்டு நிற்கிறார்கள்! ஐயோ, வாழ்க்கைக்கும் இலக்கியத்துறைக்கும் இடையே ஏன் இந்தளவு பெரிய இடைவெளி இருக்கவேண்டும்?

பாலுணர்ச்சி சர்வசாதாரணமான மனித வர்க்கத்தின் அடிப்படை

7. இந்தச் சொல்லைப் பூரணமாகப் பாவிக்க வேண்டுமென்பதுதான் என் ஆசை. அதை அசிங்கப்படாமல் எப்போது முகச்சுனிப்பின்றி மனிதன் பேசுகிறானோ அப்போதுதான் அவனால் மற்ற முக்கிய விசயங்களைப் பற்றி மனப்பூர்வமாக அக்கறைப்படமுடியும்.

உணர்ச்சி. அதை மனிதன் மூடிமறைத்துக் கட்டுப்படுத்த முயன்றது மற்ற முன்னேற்றங்களில் கவனம் செலுத்துவதற்கே. ஆனால் இன்று அவன் அடைந்திருக்கும் முன்னேற்றம் என்ன? காதல், கற்பு என்ற வெறும் கனவுகளோடு மாதாமாதம் இருநூறு, முந்நூறு உழைத்துக்கொண்டு, வாழ்கிறோம் என்ற உணர்வே இல்லாமல் வாழும் ஓர் யந்திர வாழ்க்கை! அல்லது அத்தனை மனிதவர்க்கத்தையுமே அழித்துவிடமுயலும் அணுக் குண்டு ஆபத்து! கட்டுப்படுத்தப்பட்ட பாலுணர்ச்சி மனிதனை இன்று கடவுளாக்க முயலவில்லை. ஆன்மீக வளர்ச்சியற்ற வெறும் யந்திர வாழ்க்கையில் பாலுணர்ச்சி ஒன்றுதான் இன்று உண்மையான உயிருள்ள உணர்ச்சியாக மனிதனுக்குப்படுகிறது. கற்பும் காதலும் கடவுளின் நிலைக்கு உயர்த்தப்பட்டிருப்பது அதனால்தான். ஆனால் உயிர்த்துடிப்பின் ஆகக் குறைந்த தரந்தான் பாலுணர்ச்சி, உயிர்த் துடிப்புக்கு அதை விட மேலான தரம் வேறு ஒன்றிருக்கிறது. அதுதான் ஆன்மீக உணர்ச்சி. மனிதன் கடவுளாக மாற முயலும் ஞானியின் உணர்ச்சி! அதைத் தெரிவதற்கு முதலில் அதன் ஆரம்ப உணர்ச்சியான பாலுணர்ச்சியில் திளைப்பதற்கு, திளைத்துத் திருப்தியடைவதற்கு வசதி இருக்கவேண்டும். ஆனால் மனிதனை யந்திரமாக்கிவிடுவதில் முனைந்து கொண்டிருக்கும் இன்றைய உலகம் அந்த வசதியைக் கொடுக்க மறுக்கிறது. ஒளித்து மறைத்து மூடிவைத்து சாகும்வரைக்கும் அந்த அடிப்படை உணர்ச்சியைக் கூட ஓரளவுக்காவது புரிந்து கொள்ளமுடியாத நிலையைத்தான் உருவாக்கிறது.

இந்த நிலையில் ஒன்றில் மனிதன் யந்திரமாக வாழவேண்டும் அல்லது சுத்தப் பைத்தியமாகவோ அல்லது ஓர் psychopath ஆகவோ தான் வாழவேண்டும். பின்னதில் கொஞ்சமாவது தனித்தன்மை கலந்த உயிரோட்டம் இருக்கிறது. யந்திரத்தை விட மிருகம் மேலானதுதானே?

உயிர்த்துடிப்பின் பாலுணர்ச்சியையும் ஆன்மீக உணர்ச்சியையும் அடுத்த படியாக பசியுணர்ச்சி வருகிறது. பசியுணர்ச்சி மற்றவை இரண்டும் செயல்படுவதற்கு உதவும் ஓர் கருவியே ஒழிய அதோடு முற்றுப்பெறும் ஒரு முடிவல்ல. முக்கியத்துவப்படி சொன்னால் ஆன்மீக உணர்ச்சி, பாலுணர்ச்சி என்றும் அகர வரிசைப்படி சொல்லப்போனால் பசியுணர்ச்சி, பாலுணர்ச்சி, ஆன்மீக உணர்ச்சி என்றும் சொல்ல

வேண்டும். ஆனால் இன்று பசியுணர்ச்சியும் அதன் வெளிக்காட்டலுமான பொருளாதார முன்னேற்றமுமே அழுத்திக் கூறப்பட்டு ஒரு ஸ்தம்பித நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. வெறும் லோகாயத வாதம்! அதற்கு மீறி வேறு ஏதாவது இருக்கிறதென்றால் அது அறிவு, ஆத்மா, எல்லாம் எல்லாம் கலந்த ஆன்மீக உணர்ச்சியல்ல. வெறும் அறிவு மட்டும் கலந்த, கணிதம் கலந்த, தத்துவவிசாரமே. லொஜிக்கல் பொஸிட்டிவிஸமும் சரி லோகாய வாதமும் சரி மனிதனை வெறும் யந்திரமாகவோ, மனிதனைக் கடவுளாகவோ ஆக்கவில்லை. இந்த யந்திர அடிப்படையில் தான் இன்று இலக்கியத்தில் சூழலுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படுகிறது.

சூழலை எதிர்நோக்கும்போது இன்று ஈழத்தில் பிரபல்யம் அடைந்துவரும், பிரதேச வாதம்' என் நினைவுக்கு வருகிறது. முன்பு தப்பு மனப்பான்மையோடு ஜனரஞ்சகமாக எழுதப்பட்ட கனவுக்கதைகளோடு இந்தப் பிரதேசக் கதைகளை ஒப்பிடும்போது இவை எவ்வளவோ முன்னேறியிருக்கின்றன என்பதை மறுக்கமுடியாது தான். எதை எதை எழுதவேண்டும் என்று நினைப்பது ஓர் எழுத்தாளனின் சொந்த விசயம். இதைப் பற்றியும் எழுதலாம். அதைப்பற்றியும் எழுதலாம். திட்டங்களையும் கட்டடங்களையும் பற்றி மட்டுந்தான் எழுதவேண்டும் என்று சட்டம் வகுப்பதற்கு நல்லகாலம் நம்நாட்டில் ஒரு சர்வாதிகார எழுத்தாளர் சங்கம் இல்லை. அதுவரைக்கும் இங்கு எழுத்தாளர்களின் தனித்தன்மைக்கும் சுயகௌரவத்துக்கும் இடம் இருக்கவே செய்கிறது. ஆனால் இடம் இருந்தும் இல்லாதது போல் ஏதோ சர்வாதிகாரச் சங்கந்தான் சட்டம் ஒன்று வைத்துவிட்டதுபோல இன்று ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து ஒரே ரீதியில் எழுதுகிறார்கள். இவரின் கதையை மற்றவர்களுடைய கதைக்கு மாற்றலாம். மற்றவர்களுடையதை மற்றவர்களுக்கு மாற்றலாம். அப்படி ஒருவித ஒரே type கதைகள்! பாலைக் கலந்து மனிதத் தன்மையைக் கலையோடு தருவதால் மாறுபடும் பொன்னுத்துரையின் தனித்தன்மைக் கதைகளையும் மிக இலகுவில் இலக்கியத் தரத்தைத் தொட்டுவிடும் ஓர் இலாவகமான நடையால் தனித்தன்மை பெறும். வ.அ.இராசரத்தினத்தின் கதைகளையும் தவிர மற்றவர்களின் கதைகளை பெரும்பாலும் பிரதேச மணம் என்ற ரீதியில் type ஆகவே இருக்கின்றன! அதே யந்திரச் சாயல்! அதைத்தான் என்னால் பொறுக்கமுடியவில்லை.

ஆனால் அதுமட்டுல்ல, பிரதேசமணம் என்ற நம்மவரின் Youge பிரபல்யம் அடைய அடைய அவர்களின் பார்வை வரவரக் குறுக்கிக் கொண்டே வருகிறது. இறந்தகாலம், நிகழ்காலம், எதிர்காலம் எல்லா வற்றையும் மறந்த ஒரு குருட்டு நிலை. சுற்றிவர என்ன நடக்கிறதென்று தெரியாத நிலை. கலை கலைக்காகவல்ல என்று சொல்லிவிட்டு சீரியஸ் பூச்சோடு அதைவிடக் குறுகிய நோக்கத்தைக் கொண்ட கட்சிக்குள் புகுந்து கொண்டு கலை கட்சிக்காக என்று சொல்வதைப் போன்ற ஒரு புதியநிலை. ஜனரஞ்சகமான தப்புமனப்பான்மைக் கல்வி - குழுதக் கதைகள் கூடாது என்ற கோசம் பரந்த பார்வையுடைய ஓர் இலக்கியப் போக்கை உருவாக்குவதற்குப் பதிலாக பிரதேசம் என்ற மிகக்குறுகிய மணலுக்குள் காலத்தை, நாட்டை, உலகத்தை, பிரபஞ்சத்தை எல்லாவற்றையும் மறந்து தலையோட்டிக் கொண்டு கிடக்கிறது. ஒரு வகைத் தீக்கோழி இலக்கியம், சுற்றிவர என்ன நடக்கிறதென்பதைப் பற்றிக் கவலைப்படாத புதுவகைத் தப்புமனப்பான்மை வேண்டுமென்றே தன்னைக் குருடாகிக் கொண்ட ஒரு நிலை.

இதை இன்னும் வடிவாக விளக்க வேண்டும். இன்று எழுந்துள்ள இலக்கிய விழிப்பு ஒரு கைலாசபதி தினகரனுக்கு ஆசிரியராக வந்து விட்டதனால் மட்டும் ஏற்பட்ட ஒன்றல்ல. அப்படி யாராவது சொன்னால் வேறு ஒன்றும் இல்லை. ஒரு புது விழிப்புக்காக அரித்துக்கொண்டிருந்த சூழல் கைலாசபதியையும் அவரது சகாக்களும் ஒரு புதிய சூழலை உருவாக்கவில்லை. 1956ஆம் ஆண்டுத் தேர்தல், சிங்களம் மட்டும் சட்டம், அதன்பின் வந்த ஆபத்து, சமஷ்டிக் கட்சி, தனித்தனி இயக்கம், பிரதேசக் கோரிக்கை என்பவைதான் இன்றைய இலக்கிய காரணங்கள். தமிழ் நாட்டு இலக்கிய ஆக்கிரமிப்பிலிருந்து விடுபடமுயலும் இன்றைய போராட்டமும் அதே சுயநிர்ணயத் துடிப்புந்தான். எப்படி இக்கால அரசியல் நிலை பொன்னம்பலத்தின் வீழ்ச்சிக்கும் புதிய போக்கின் வீழ்ச்சிக்கும் செல்வநாயகத்தின் எழுச்சிக்கும் உதவியதோ அப்படியே தான் அத்தோடு இலக்கிய விழிப்பும் பழைய போக்கின் எழுச்சிக்கும் உதவிற்று. கைலாசபதி வராவிட்டால் வேறு யாராவது ஒருவரை அது கண்டுபிடித்திருக்கும். ஆனால் கைலாசபதிதான் அகப்பட்டார். அகப்பட்ட பின் அவர் அந்தப் போக்கை ஓரளவுக்கு நிர்ணயித்திருக்கிறார். அதனால் ஏற்பட்ட பாதிப்பும் இல்லாமலில்லை. சமஷ்டி ரீதியில், அதாவது பிரதேச

ரீதியில், சுயநிர்ணயம் தேடும் ஒரு போக்கு சர்வதேசியக் கனவில் பிரதேச சுயநிர்ணயத்தை மறந்த ஒரு தலைவரைக் கண்டுபிடித்த ஒரு விசித்திர நிலை.

பிரதேசவாதிகளுக்கு சர்வதேசத்தைக் கிரகிக்க முடியவில்லை, அந்த நிலையில் அவர்களது உடனடித்தேவை இருக்கவில்லை. சர்வதேசத் தலைவருக்கு பிரதேசவாதிகளைத்திருத்த முடியவில்லை. அந்தத் தில்லுமுல்லான கட்டிடத்தை இடையில் நின்று ரஷ்ஸியாவின் வெளி நாட்டுக் கொள்கைக்குரிய கருவிகளான ஒரு சில முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் பூரணமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டனர். அவர்களிடம் இரண்டும் இருந்தன - பிரதேசமும் சர்வதேசியமும். ஆனால் அந்த இரண்டுக்கும் அவர்களிடம் வேறு அர்த்தங்களும் இருந்தன. அவர்களுக்கு சர்வதேசியம் என்றால் லோகாயதவாத ரஷ்ஸிய அல்லது சீனப் பொதுவுடைமைவாதம், பிரதேச மணம் என்றால் தமிழ்மொழி, பிரதேச சுயநிர்ணயமல்ல. மாறாகச் சாதிச் சண்டையும் (இயற்கையாய் இலங்கையில் இல்லாமல் இருந்ததும்) கற்பனையில் கற்பித்துக் கொள்ளும் ஆலை முதலாளி தொழிலாளிச் சண்டைதான்! ஆனால் இன்றைய பிரதேசக் கதைகள் இன்றைய பிரதேச நிலையைப் பிரதிபலிக்காத தீகோழிப் போக்கில் எழுதப்படுகின்றன. காரணம் அவற்றை எழுதுபவர்களின் கொள்கைகள் இருக்கின்றனவே, அந்தக் கொள்கைகளுக்கேற்ப மன நேர்மையோடு இன்றைய பிரதேச நிலையைப் பிரதிபலிக்கமுடியாது. அதனால் அவர்கள் பிரதேச வாழ்க்கையின் எல்லாப் பிரச்சினையையும் பிரதிபலிக்காமல் சின்னக்குழிக்குள் மட்டும் தலையைப் புகுத்திக் கொள்கிறார்கள்.

1956இல் இருந்து இன்றுவரை அனேகமான ஒவ்வொரு தமிழனது மனத்தையும் அரித்தக்கொண்டிருக்கும் அந்த மொழிப்பிரச்சனையை, பிரதேச நிர்ணயப் பிரச்சனையை எத்தனை எழுத்தாளர்கள் சீரியலாக அணுகியிருக்கிறார்கள்? ஒருவருமில்லை. இங்கு பெரிய எழுத்தாளர்கள் என்று நினைத்துக் கொள்பவர்களுக்கு அது சிறிய விஷயம். தன் காலத்துக்கேற்ப பாரதியார் பாடிய சுதந்திரப் பாடல்கள் எல்லாம் இவர்களுக்குப் பிற்போக்கான பாடல்களாகப் படலாம். யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து கொண்டும் மட்டக்களப்பில் இருந்து கொண்டும் ஐக்கியத்தைப் பற்றியும் தேசியத்தைப் பற்றியும் இலகுவாகப் பேசிவிடலாம். ஆனால், இங்கு இருக்கும் என்னைப் போன்றவர்களுக்குத்தான் அவற்றின்

உண்மையான அர்த்தங்களைப் புரிந்துகொள்ள முடியும். தேசியம் என்றால் இங்கு ஓர் இனத்தேசியம் ஐக்கியம் என்றால் இங்கு ஓர் இனத்தின் ஆதிக்கம். என்னைப் பொறுத்தவரையில் மொழியுரிமை, சமஷ்டி ஆட்சி எல்லாம் என் ஆன்மீக வளர்ச்சிக்கும் என் இனத்தின் ஆன்மீக வளர்ச்சிக்கும் தேவையான அடிப்படைத் தேவைகள். எனக்கு வகுப்பு வாதம் பிடிப்பதில்லை. ஆனால் அதற்காக அடிமைத்தனத்தை ஆதரிப்பவனுமல்ல. சமஷ்டிக் கட்சியின் அங்கத்தவனாய் என்னால் இருக்க முடியாது. எந்தக் கட்சியும் கூடாது என்ற கொள்கையோடு அதன் சாதிச் சாய்வு, அரைமனச் சீர்திருத்தம், மத்தியதர வகுப்புப் பிற்போக்குத் தனம் எல்லாம் பிடிக்காது. ஆனால் சமஷ்டிவாதத்தை மறுக்கமுடியாது. மறுப்பவர்கள் ஒன்று பிரச்சினையில் இருந்து தப்பமுயல்பவர்கள் அல்லது துணிவற்றவர்கள்.

தேசியம் பேசியவர்கள், ஓர் இனம் நாடற்ற பிரசைகளாக ஆக்கப்பட்டபோது பார்த்துக்கொண்டுதான் இருந்தார்கள். தேசியம் என்றால் இன்று, இன்றைய நிலையில் பிரச்சினையைக் கடத்திக் கடத்தி அதிலிருந்து தப்ப முயல்பவர்களின் ஆயுதமாக ஆகிவிட்டிருக்கிறது. சமஷ்டி கேட்பது தேசியத்தை எதிர்ப்பதல்ல. அதை அறிந்தும் மறுப்பவர்கள் அதை ஒப்புக்கொள்ளத் துணிவற்றவர்கள்தான். அந்தத் துணிவற்ற தன்மையைத்தான் இன்று இங்கு சிலர் முற்போக்கு வாதமாக்கி விட்டிருக்கிறார்கள். இவற்றை எழுதும்போது, சென்ற ஆண்டில் - 1961இல்- அவசரகாலம் பிறப்பித்த அந்த இரவை அதையடுத்து வந்த நாட்களையும் ஒட்டிய நினைவுகள் என் நெஞ்சில் ஓடிவருகின்றன. அங்கு யாழ்ப்பாணத்தில் என்ன நடக்கிறதோ என்று தெரியாமல் இங்கு தவித்த நேரத்தில், ஒவ்வொரு நிமிடமும் ஓர் யுகமாகச் சென்ற நேரத்தில் தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு வேண்டுகோள் விடுத்த கொம்யூனிஸ்ட் கட்சிப் பிரமுகர் சண்முகதாசன் அறிக்கை விடுகிறார். அது பிற்போக்கு வாதிகளின் போராட்டம் என்ற பாணியில்! இப்போ அதேபோர்வழி சீனாவை முற்போக்கு நாடாகக் காட்டி க்யூபாவைப் பார்க்கும்படி நம்மை வேண்டுகிறார். சரித்திரத்தை விஞ்ஞான ரீதியாக உணர்ந்தவர்கள் ஓர் இனத்தை மற்ற இனத்துக்கு அடிமைப்படுத்துவதை முற்போக்குவாதம் என்று நியாயப்படுத்தலாம். ஆனால், ஒவ்வொரு மனிதனும் ஓர் கடவுள் என்று நினைக்கும் நேர்மையுள்ள எழுத்தாளனால் அது முடியாது.

இக்கட்டத்தில் தான் என் சூழல், பிரதேசத்திலிருந்து சர்வதேசமாக விரிகிறது. அப்படி விரியும்போதுதான் இங்குள்ள எழுத்தாளர்களின் பிரதேசவாதத்தின் பார்வை எவ்வளவு குறுகலாக இருக்கிறதென்பதையும் என்னால் உணரமுடிகிறது. இங்குள்ள எழுத்தாளர்கள் இன்னும் அப்படி ஒரு கண்கொண்டு எழுத்தத் தொடங்கினதாகத் தெரியவில்லை. இவர்களின் பிரதேசவாத - இன்றைய சர்வதேசியப் போக்கை வைத்துப் பார்க்கும் போது காலத்தாலும் நிலையாலும் வளர்ந்து விட்ட பின்பும் இன்னும் விரல் சூப்பும் பிள்ளைப்பிராயப் பழக்கத்தை மறக்காத நிலையாகத்தான் தெரிகிறது. பிரதேசக் கதைகள் கூடாது என்பதல்ல என் கருத்து. அவை வேண்டும். குறுகிய தீக்கோழிப் பார்வையே ஒரு பைத்தியமாக மாறி விட்டதைத்தான் நான் எதிர்க்கிறேன். ஈழத்து எழுத்தாளர்களுக்கு அந்தப் பிரதேசவாசம் அல்லது வாதம், ஒரு fetish ஆக மாறிவிட்டிருக்கிறது.

சர்வதேசச் சங்கமும் ஐ.நா சபையும் கொண்டுவராத ஒரு சர்வதேச உணர்வை இப்போ அணுகுண்டு கொண்டு வந்திருக்கிறது. சாவா? வாழ்வா?

ஆனால், வாழ்க்கை என்பதற்கு என்னைப் பொறுத்த வரையில் அர்த்தம் வேறு. மனிதன் இத்தனை காலம் வாழ்ந்தும் இன்னும் வாழ்க்கையின் அர்த்தத்தைப் புரிந்துகொண்டதாகத் தெரியவில்லை. மனிதன் எதற்காக வாழ்கிறான்?

உபநிடத கால மனிதனுக்கு அந்தக் கேள்விக்குரிய பதில் ஓரளவுக்கு நன்றாகத் தெரிந்திருக்கக்கூடும். புத்தரின் காலத்து மனிதனுக்குப் புரிந்திருக்கக்கூடும். யேசு கால மனிதனுக்கு விளங்கியிருக்கக்கூடும். ஆனால் இன்றைய இருபதாம் நூற்றாண்டு மனிதனுக்கு அது புரியவில்லை. அவனுக்கு வாழ்க்கை என்றால் தொழிற்சாலை, கட்சி, சினிமா, ஒரு கிழமை உல்லாசப் பிரயாணமும் ஓய்வும் (ஆக முன்னேறி விட்டதாகக் கருதப்படும்) ரஷ்யாவின் நிலையை உதாரணமாக வைத்து) என்றுதான் ஆகிவிட்டிருக்கிறது. வாழ்க்கையின் நோக்கம் அதுதான் என்றால், இன்று இறப்பதற்கும் இன்னும் ஒரு நூற்றாண்டு சென்று இறப்பதற்கும் என்ன வித்தியாசம் இருக்கிறது.

இன்றைய லோகாயத நிலை Goetheன் காலத்தைத்தான் எனக்கு நினைவூட்டுகிறது. பிரஞ்சுப் புரட்சிக்கு முன் எதையெதையோவெல்லாம்

எதிர்பார்த்த மனிதனுக்கு நெட்போலியன் காலத்துப்பின் வந்த நிலை ஏமாற்றமாகத் தான் இருந்தது. ரஷ்யப் புரட்சிக்கு முன் எதையெதையோ வெல்லாம் எதிர் பார்த்த மனிதனுக்கு ஸ்டாலின் ஆட்சிக்குப் பின் வந்த (இப்போதிருக்கிறது). பழைய நிலைக்கு ஒரு புதிய பெயர் கிடைத்திருக்கிறதே ஒழிய புதிய மாற்றம் கிடைக்கவில்லை. மாறாக, இன்னும் தனிமனிதன் என்பவன் இன்று ஒரு பெரிய பிரித்தல் பெருக்கல் கணக்கில் வரும் ஒரு மனிதன். அவனைச் சேர்ப்பதும் கழிப்பதும் அவனைப் பொறுத்த விசயமல்ல? அவனைக் கையாளும் தலைவனின் விசயம். சின்ன எல்லைப் பிரச்சினைக்கு (சீனரும் நம் கொம்பூனிஸ்ட் கட்சியும் உட்பயோகிக்கும் வார்த்தைகளில்) அத்தனை மனிதர்கள் பலியிடப்படுகிறார்கள் என்றால் தனிமனிதனின் நிலை எந்தளவுக்கு இன்று உயர்ந்திருக்கிறது? இந்தியத்தளபதி ஒருவர் கூறியது எனக்கு ஞாபகம் வருகிறது. ஏறம்பு அலைகள் போல் அவர்கள் அனுப்பப்படுகிறார்கள். மனித உயிர்களைப் பற்றிச் சீன அரசாங்கத்திற்கு அக்கறையேயில்லை. வாழ்க்கையின் நோக்கம் இதுதானா? முன்னேற்றம் என்பது தனி மனிதனைச் சாகடிப்பது தானா?

கோதேயின் கதாநாயகன் Faust கூறுகிறான்.

I have studied all philosophy
 Medicine and jurisprudence too.
 Even, to my grief, theology
 With fervent efforts through and through,
 Yet here I stand, poor fool! What's more
 No whit wiser than before!
 I am master, Doctor and I have found
 For ten long years that as I chose
 I led my students by the nose,
 First up, then down, then all around,
 To see that nothing can be known!

அது பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில். ஆனால், இருபதாம் நூற்றாண்டில், நம் மதிப்புக்குரிய மார்க்ஸும், எங்கல்ஸ்ஸும், லெனினும், ஸ்டாலினும், மாசேதுங்கும் வந்த பின்பு என்ன வித்தியாசம்? மேலே வந்த

சூற்று இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டுக்குத் தான் இன்னும் பொருந்தும். அதே குரலை நம் நூற்றாண்டில் வாழும் ஓர் எழுத்தாளன் வேறு விதத்தில் எழுப்புகிறான்.

‘For the first time in civilized history, perhaps for the first time in all history we have been forced to live with the suppressed knowledge that the smallest facets of our personality or the most minor projection of our ideas, or indeed the absence of personality could mean equally well that we might still be doomed to die as a cipher in some vast statistical operation in which our teeth would be counted, and our hair would be saved, but our death itself could be unknown, unhonoured, and unremarked, a death which could not follow with dignity as a possible consequence of serious actions we had chosen, but rather a death by DEUS EX MACHINA in a gas chamber or a radio active city so if in the midst of civilization – that civilization founded upon the Faustian urge to dominate nature by mastering time, mastering the links of social cause and effect – in the middle of an economic civilizations founded upon the confidence that time could indeed be subjected to our will, our psyche was subjected itself to the intolerable anxiety that death being causless, life was causless as well, and time deprived of cause and effect had come to a stop.’⁸

ஒரு ஸ்தம்பிதம்! பிரமாண்டமான யந்திர முன்னேற்றம் ஒரு ரஷ்யப் புரட்சி ஒரு சீனப்புரட்சி எங்கும் தொழிலாளர் எழுச்சி - இருந்தும் மனிதன் உள்ள வளர்ச்சியில் ஒரு ஸ்தாபிதம்! அமைதியான அமைப்பும் சரி புரட்சிகரமான அமைப்பும் சரி, அமைப்பே அணுக முடியாத பிரமாண்டமான யந்திரமாகி அதை அமைத்த மனிதனை ஆட்டிப்படைக்கத் தொடங்கிவிடுகிறது. அதற்குப் பின் அமைத்தவனுக்கு சுய இயக்கம் இல்லை. அமைக்கப்பட்ட யந்திரத்துக்கு ஏற்ப அவனது இயக்கமும் எதிர்ப்பற்ற யந்திர இயக்கமாக மாறிவிடுகிறது. மனிதத் தன்மையும், உள்ளேயுள்ள தனித்தன்மையும் அமைப்பு அல்ல கவலைப்பட வேண்டியது, நீயேதான். நீயே உண்டாக்கிய அதன் வளர்ச்சியாக

8. The white negra – Norman Mailer

மாறிவிட்டது. அதன் இயக்கத்துக்கு எதிராக இனி நீ அதை அணுகினால் நீ வீசப்படுவாய்- தலை வேறு, கால் வேறு, முண்டம் வேறாகச் சிதறடிக்கப் பட்டு பிரெஞ்சுப் புரட்சிக்குப் பின்டன்றனுக்கும் அவனது சகாக்களுக்கும் என்ன வந்தது? ரஷ்யப் புரட்சிக்குப் பின் அதே புரட்சிவீரர்களுக்கு (மொஸ்கல் விசாரணைகள்- 1936) என்ன நேர்ந்தது? மேலே நோர்மன் மெய்லர் சொன்னதுபோல் உன் சாவு ஒரு பெரும் பிரமாண்டமான கணக்கீட்டு நடவடிக்கையில் வரும் வெறும் பூஜ்யம் உன் தலைமயி ருக்கும் உன் பற்களுக்கும் மரியாதை கொடுக்கப்படும். ஆனால், உன் மரணத்துக்கு அந்த மரியாதை கிடையாது. உன் மரணம் என்பது மற்றவர்களால் கேள்விப்படாத, மரியாதை கொடுக்கப்படாத ஒரு பூஜ்யம். பின்னங்கூட அல்ல. அது ஹிட்லருக்கும் இரண்டாவது உலக மகாயுத்தத் துக்கும் சொந்தமான ஒன்று அல்ல. இன்றைய ரஷ்யாவுக்கும் சீனாவுக்கும் சொந்தமான ஒன்றுதான்.

பனியால் மூடப்பட்ட பாழ்நிலத்துக்காக, செலா கணவாய் வழியாக ஏறும்பு அலைகளாய் ஒருவர் பிணத்துக்குமேல் ஒருவராய் அனுப்பப்பட்ட சீன வீரர்களை நினைத்துப்பாருங்கள். அவர்களுக்காக வருத்தப்படாமல் இருக்க முடியாது. தனிமனிதனின், தனிமனிதக் கூட்டின் வீர இயக்கம் என்று நினைத்துவிடாதீர்கள். அரசாங்கத்தால் புகுத்தப்பட்ட கொள்கை என்ற அபினின் வெறியோடு (அதில் அவர்களுக்கு நம்பிக்கை இருந்ததோ ஐமிச்சந்தான்) வானொலி, பத்திரிகை என்பவற்றின் உதவியோடு நடத்தப் படும் பிரசாரத்தோடு இராணுவமுறையில் தனிமனிதன் என்பவன் அந்தப் பெரும் யந்திர இயக்கம். அங்கே செத்தவர்களின் சாவெல்லாம் ஏதோ ஒரு பெரிய கணக்கீட்டில் வரும் ஒரு பூஜ்யம்; ஆனால் அதற்காக இது புரட்சி அமைப்பு என்று சொல்லப்படும் சர்வாதிகார அமைப்புக்கு மட்டும் சொந்தமான ஒன்றல்ல. ஜனநாயக அமைப்பு என்று இன்று சொல்லப்படு பவைக்கும் அது சொந்தமே தான். பாஸிஸப் போக்கை நோக்கி போகும் அமெரிக்காவின் வளர்ச்சி அதற்கு ஓர் உதாரணம். அங்கே தனி மனிதன் என்பவன் பூஜ்யமாகச் சாகாமல் இருக்கலாம். ஆனால் அதற்காக பெருமைப்பட ஒன்றுமில்லை. வாழ்க்கை என்ற பெயரில் பூஜ்யமாகவே அவன் செத்துக்கொண்டு இருக்கின்றான். அரசாங்கம், கட்சி, வானொலி, பத்திரிக்கை, கலாசாரம், அது, இது என்று எல்லாமாக சேர்ந்து தனி மனிதனை ஒரே முத்திரை பதித்த ஒரே type ஆகவே ஆக்கிக்கொண்டு இருக்கின்றன. எனவே, இன்றுள்ள போராட்டம் தனி மனிதனுக்கும்

சமூகத்திற்கும் இடையே தான். தனி மனிதன் versus அமைப்பு. அந்த நிலையில் பிரச்சினை என்பது இது தான். நீ ஒரு (redel) புரட்சிவாதியா அல்லது சமூகத்தோடு யந்திரமாகச் (con-formist) சேர்ந்து வாழ்பவனா?

ஓர் அமெரிக்க எழுத்தாளர் இன்றைய அமெரிக்க சமுதாயத்தை பற்றிச் சொல்லும் போது மூன்று வகையான மனிதர்களைப் பற்றி சொன்னார். மரபால் நடத்தப்படுபவர் தன்னால் தானே நடத்தப்படுபவர், மற்றவர்களால் நடத்தப்படுபவர்.⁹ இன்றைய சர்வ தேசிய நிலையைப் பார்க்கும் போது இன்றைய மனித குலத்தின் பொதுப் போக்கும் அப்படி இருப்பதையே உணரலாம். மரபால் நடத்தப்படுபவர்கள், தங்களால் தங்களே நடத்தப்படுபவர்கள், மற்றவர்களால் நடத்தப்படுபவர்கள். ஆனால் மற்ற எவரையும் விட மற்றவர்களால் நடத்தப்படுபவர்கள் தான் இன்று அதிகம் (மரபால் நடத்தப்படுபவர்களைப் பற்றி பெருமிதப்பட முடியாது. அந்த மரபு ஆகப்பிற்போக்கான காலத்தோடு வளராத மரபாக இருக்கும் போது - நம் தமிழர்களின் நிலை அடிப்படை தான்) மற்றவர்களின் அபிப்பிராயத்திற்கும், கௌரவத்திற்குமாக அனாவசிய ஆடம்பரமாக வாழும் அமெரிக்கர்களும் வர்க்கம், கட்சி, அரசாங்கம் என்று வாழும் ரஷ்லியர்களும் மற்றவர்களால் தான் நடத்தப்படுகிறார்கள். இன்று பத்திரிகை, வானொலி என்பவை தனித்தன்மையைக்

9. David Reisman The Lonely Crowd, Tradition -Directed 'Inner - directed', Other - directed

10. பொது மக்கள் திரள் என்ற பிசாசு, பொதுக்காரியங்கள், தேசிய தொழில் முயற்சிகள், வியாபார, சமூக வாழ்வு, மனித ஒழுக்கம் எல்லாவற்றின் மேலுமே தான் நிழலாட படும்படி உலாவி வருகிறது. மக்கள் திரளால் ஏற்படும் அபாயம், நல்ல எண்ணம் அல்லது கெட்ட எண்ணத்தால் ஏற்படும் பலனைப் பற்றியதல்ல. எந்த எண்ணமும் இல்லாமையாகிய சூனியத்தினால் ஏற்படும் பலனைப் பற்றியதே ஆகும் தனிமனித வாழ்க்கையின்மேல் தொழிற்படும் மக்கள் திரளின் அபாரத் தாக்குதலினால் தனி மனிதன் ஊக்கமும் உற்சாகமும் அற்றவனாகவும் எதையும் ஒப்புக்கொள்ளும் கோழையாகவும் சூழ்நிலைக்கு ஏற்பமாறும் பலவீனனாகவும் ஆகிவிடக்கூடும். (ஆகிவிடுகிறான்). தொழில் வளர்ச்சியை மையமாகக் கொண்ட நாகரிகம், பொதுமக்கள் திரளால் பாதிக்கப்படும் சமூகம் இவற்றின் இடையே சிக்கிய தனிமனிதன் தன் தனிமனிதப் பண்பையே இழந்துவிடுகிறான். தொழில் முறை வளர்ச்சிக்குச் சமமான மன அடக்கமும் ஆத்மீக வளர்ச்சியும் மேலோங்க வேண்டும்.

கூட்டுவதற்குப் பதிலாக தனி மனிதனின் வாழ்க்கைக்குள் மற்றவர்கள் எதிர்ப்பார்ப்பவற்றைத் தான் திணிக்கின்றன. கூட்டுறவு, ஒற்றுமை, பொது உடமை, முன்னேற்றம் என்பவற்றை நான் எதிர்பார்ப்பதாக நினைக்க கூடாது. ஆனால் அவற்றின் பெயரால் மனிதன் பெரும் யந்திரமாக ஆக்கப்படுபவைத்தான் எதிர்க்கிறேன். ஒற்றுமை முன்னேற்றம் என்பவை எல்லாம் ஒருமைப்பாடு அல்ல. ஆனால் அப்படித்தான் என்று கருதப்படுகின்றது. அந்த ஒருமைப்பாடு இராணுவ முறையில் திணிக்கப்படுகின்றது - regimentatio. பொதுமக்கள் முன்னேற்றம் என்பது தனி மனிதனின் முன்னேற்றமுமாக இருக்க வேண்டும். தனி மனிதனின் மேல் மற்றவர்களின் திணிப்பாக இருக்கக் கூடாது.¹⁰ ஆனால் அப்படித்தான் இன்று இருக்கின்றது.

ஏனிந்த நிலை?

சரித்திரத்திடந்தான் அதற்குரிய பதிலைத்தேட வேண்டும். புதிய புரட்சிக்கருத்துகள் பரவியபின் அதன் காரணமாக ஏற்பட்ட அமைப்பு இறுகிப் பிரமாண்டமான யந்திரமாக வளர்த்தபின் ஏற்படும் ஒரு ஸ்தம்பித மந்த நிலை. அப்படி ஒரு மந்த நிலையில் தான் நாம் இன்று இருக்கின்றோம். லூதர் காலத்தில் புனித ரோமராச்சிய தேவாலயத்தின் அமைப்பும் அப்படித்தான் இருந்தது. கோதெயின் காலத்தில் பிரஞ்சுப் புரட்சி நெப்போலிய சர்வாதிகாரமாக மாறிய பின்பு அப்படி ஒரு நிலை தான் இருந்தது தொழிற்புரட்சியின் தொடராக வந்த ரஷ்யப் புரட்சிக் குப்பின் ஒன்று பொது உடமை சர்வாதிகாரம் அல்லது பாஸிஸச் சர்வாதிகார என்று ஏற்பட்டிருக்கும் இன்றைய நிலையும் அப்படி ஒரு புரட்சியின் ஸ்தம்பித நிலையைத்தான் குறிக்கிறது. ஏன் அந்த ஸ்தம்பிதம்? அங்கு தான் தனிமனிதத்துவமும் தனித்தன்மையும் முக்கியம் பெறுகின்றன. தனி மனித எழுச்சியின் கூட்டால் ஏற்படும் புரட்சிகள் நாளடைவில் ஓர் இறுகிய அமைப்பை அமைத்துக் கொண்டு புரட்சியின் வெற்றிக்கு உதவிய அதே தனிமனித சுதந்திரத்தையும் இயக்கத்தையும் சாகடிக்கத் தொடங்கும் போது ஸ்தம்பிதம் ஏற்படத் தொடங்குகிறது. இன்றைய இருபதாம் நூற்றாண்டில் தனித்தன்மைக்கு கிடைக்கும் அற்ப உதாரணங்களில் ஒருவரான அல்பெட் சுவெய்ஷர் அதை அழகாக விளக்குகிறார்.

While it is certain that a properly ordered environment is the condition and at the same time the result of civilization, it is also undeniable that after a certain point has been reached, external organization is developed at the expense of spiritual Life. Personality and ideas are then subordinated to institutions, when it is really these which ought to influence the latter and keep them inwardly alive.....if a comprehensive organization is established in any department of social life, the results are at first magnificent but after a time they fall off, It is the already existing resources which are realized at the start, but later on the destructive influence of such organization on what is living and original is clearly in its natural results and the more consistently the organization is enlarged the strongly its effect is felt in the repression of creative and spiritual activity... civilization can revive when there shall come into being in a number of individuals a new tone mind indecence of the one prevalent among the crowd and in opposition to it, a tone of mind which will gradually win influence over the collective and in the end determine its character.¹¹

எனவே, இன்றைய நிலையில் அதே யந்திர அமைப்போடு சேர்ந்து தானும் யந்திரமாக வாழ விரும்பாதவன் ஒன்று சாகவேண்டும் அல்லது தானாகப் புரட்சி செய்து ஒரு புது வழி கண்டுபிடிக்க வேண்டும். ஒன்று கோதேயின் Werther அல்லது Faust! ஆமாம், இன்றைய நிலையில் திரும்பவும் காலத்துக்கேற்ற திருந்திய ஒரு romanticism தான் தேவைப் படுகிறது. Werther ஐப் போல் நாம் தற்கொலை செய்து கொள்ளத் தேவையில்லை. இந்த நிலை இன்னும் நமக்கு ஏற்படவில்லை.¹² அதே சமயம் Faustஐப் போல் டொக்டராகத் தொடங்கி என்ஜினியராக முடிவுவும் தேவையில்லை. அந்த முடிவிலிருந்து தான் இன்று நாம் எதிலிருந்து தப்பித்துக்கொள்ளப் பார்க்கிறோமோ அது ஆரம்பித்திருக்கிறது. எனவே, நம் முடிவு வேறாக இருக்க வேண்டும். அந்த முடிவைப் பற்றிய அபிப்பிராயம் இன்றைய உலக எழுத்தாளரிடம் பல்வேறு விதமாக இருக்கலாம். டி.எச்.லோரன்ஸ் தொட்டு பெர்னாட்ஷா வரை ஹக்ஸ்லி

11. The Decay and restoration of Civilization—Albert Schweitzer

வரை ரகம் வேறுபடலாம் அல்லது அமெரிக்க Hipsters Beatniks ஆகவும் ஐரோப்பிய Existentialists ஆகவும் மாறுபடலாம். ஆனால் அத்தனை வேறுபாடுகளும் ஒன்றை உணர்த்துகின்றன. அதுதான் தனித்தன்மை. அத்தோடு அத்தனை எழுத்தாளர்களும் ஒன்றை ஒப்புக்கொள்கிறார்கள். அதுதான் தனித்தன்மையதாகும். தன்னை உணர்ந்த பின்தான் மற்றவர்களை உணரலாம். தனித்தன்மை மூலந்தான் ஆன்மீக வளர்ச்சி ஏற்பட முடியும். பக்திமார்க்கம் எப்பவும் அறிவில்லாதவர்களையே எதிர்பார்க்கிறது. தனித்தன்மையின் அடிப்படையில் எழும் ஆன்மீக வளர்ச்சி ஒவ்வொருவனையும் அறிவாளியாக எடுத்துக்கொள்கிறது... ஆனால் ஒவ்வொருவரும் அறிவாளியில்லையே. ஆமாம் அது உண்மைதான். அதனால்தான் இன்றைய இலக்கியம் அறிவை ஊட்டுவதாகவும் இருக்க வேண்டும். ஆனால், அறிவு என்பது கொள்ளைப் புகட்டல் அல்ல அனுபவத்தைக் கோரும் அறிவு. தன்னைத்தானே உணர்ந்துகொள்ளக் கூடிய அனுபவ ஒளி. இன்றைய உலக எழுத்தாளர்களிடையே புத்தரின் போதனைகளும் உபநிடதங்களும் கீதையும் பிரபலம் பெற்றிருப்பது கவனிக்கத்தக்கது. அது இன்றைய நாகரிகம், மனிதன் செல்லவேண்டிய வழியிலிருந்து தவறுதலாகப் பிழையான வழியில் பல நூற்றாண்டுகளாகச் சென்று கொண்டிருக்கிறது என்பதை ஒப்புக்கொள்ளும் ஓர் உணர்வைத் தான் பிரதிபலிக்கிறது. அதனால், இன்றைய இலக்கியம் சமயமாகவும் மாறவேண்டிய நிலையிலிருக்கிறது. மாறியிருக்கிறது. சமயம் என்றால் தனித்தன்மைக்கு இடங்கொடுக்கும் தன்னால் தானே நடாத்தப்படும் சுய இயக்கம் சேர்ந்த ஆன்மீக வளர்ச்சி. இலக்கியம் படைப்பவனின் தொழில்

12. ரஸஸியாவில் அதுதான் சிறந்த வழியாக இருக்கிறது. ஒன்று ஏதும் எழுதாமல் பேசாமல் இருக்க வேண்டும். அல்லது எழுதியபின் கண்டனத்தையும் அவமானத்தையும் வாங்கிக் கட்டிக்கொண்டு பாஸ்டர்நக்கைப் போல் பொறுத்துக்கொண்டு சும்மா இருக்கவேண்டும். ஆனால் அவற்றை விட அப்படி ஒரு இறுகிய இயந்திர அமைப்பில் தற்கொலை மூலம் தன் எதிர்ப்பைக் காட்டிக்கொள்வதுதான் சிறந்தவழி. சர்வாதிகார அமைப்பில் எழுத்தாளன் தான், தனித்தன்மைத் துடிப்பின் பகிரங்கப் பிரதிபலிப்பாக இருக்கிறான். எழுத்தாளனைக் கொண்டுதான் ஓர் அமைப்பில் சுயகௌரவத்துக்கும் ஆன்மீக வளர்ச்சிக்கும் எவ்வளவு இடம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறதென்பதை அறியவேண்டும். எங்கு அவன் எழுத்துகள் பூரணமாக மறுக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்பது தான் அர்த்தம். தற்கொலையை அப்படி ஒரு இறுகிய அமைப்பில் கோழைத்தனமாகக் கொள்ளாமல் தன் தனித்தன்மையை விட்டுக்கொடுக்க விரும்பாத தனிமனிதனின் வீரம் நிறைந்த ஆக்கசூடிய எதிர்ப்பாகத்தான்.

இன்று பெரியது. பொறுப்பு வாய்ந்தது. அவன் இலக்கியப் போலியாகவும் இருக்கக்கூடாது; இலக்கியச் சர்வாதிகாரியாகவும் இருக்கக்கூடாது; இலக்கிய மேதாவியாக இருக்கவேண்டும்.

‘Down with the literary suppersmen’ என்றான் லெனின். இலக்கிய மேதாவிகளின் சூன்யம் எப்படி அரசியல் சர்வாதிகாரிகளுக்கு - Big Brother களுக்கு இடமளித்திருக்கிறதென்பதை அவர் அறியவில்லை. அவர் இறந்துவிட்டார். ஸ்டாலினைப் பற்றி இன்று நாம் நன்றாக அறிவோம். அவரது அமைப்பில் பொதுமக்களின் மனப்பக்குவம் எந்த நிலையிலிருந்தது. இருக்கிறதென்பதை நாம் அறிவோம். ஸ்டாலின் செத்தபோது அவரின் சுவத்தைக் காண்பதற்கு வந்த கூட்டத்தின் நெருக்கடியில் நூறுபேருக்கு மேல் இறந்தனர். அது சர்வாதிகார வளர்ச்சியை மட்டுமல்ல தனிமனித சுதந்திரமல்லாத பொதுமக்கள் கூட்டத்தின் மந்த மனநிலையுந்தான் விளக்குகிறது. அந்த நிலையைப் போக்க மற்றவர்களுக்கு அதை விளக்க முதலில் அந்த நிலை எழுத்தாளனை விட்டுப்போகவேண்டும். எனவே ஆரம்பத்தில் கூறிய தனித்தன்மையையே முடிவிலும் ஞாபகப்படுத்துவது நல்லது. அதை இந்த முறையில் அனுபவசாலியான ஜோர்ஜ் ஓர்வல் கூறுகிறார்.

‘No one who feels deeply about literature, or even prefers good English to bad, can accept the discipline of a political party’.

(1962 டிசம்பர்,
1963 ஜனவரி, பெப்ரவரி)

முற்போக்கு இலக்கியம்

நவாலியூர் சோ.நடராசன்

முற்போக்கு இலக்கியம் பற்றி 'கலைச்செல்வி' கார்த்திகை இதழில் வெளிவந்த ஒரு கட்டுரையை வாசித்தேன். அதைப்பற்றிச் சில கருத்துக்களைக் கூற விரும்புகிறேன். முற்போக்கு வாதிகளோடு எனக்கு ஒரு சிறு மனஸ்தாபம். எழுத்தாளனுக்குச் சுதந்திரம் அவசியம். அ.:து அவனுக்கு உயிர் போன்றதென்ற சாதாரணமான உண்மையை அவர்கள் மனப்பூர்வமாக ஒத்துக்கொள்வதாய்த் தெரியவில்லை. அதனாலேதான் சமீபத்தில் சாகித்திய மண்டலப் பரிசு பெற்றதற்காக என்னைப் பாராட்டுமுகமாய் எடுத்த விழாவில் பங்குபற்ற முடியாதென எழுதி அதை அவர்கள் கூட்டத்தில் வாசித்துக் காட்டுமாறு சுதந்திரத்தின் மகா முக்கியத்துவத்தை சுட்டிக்காட்டி ஒரு செய்தி அனுப்பினேன். அதை அன்று கூட்டத்துக்குத் தலைமை வகித்த கி.இலக்குமணன் மூலம் அனுப்பினேன், அது வாசித்துக் காட்டப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. இதை முதலில் கூறி இந்தக் கட்டுரையை எழுதவேண்டியதன் அவசியம் இதனகத்துக் கூறும் மாறப்பட்ட கருத்துக்களுக்குத் தப்பான நோக்கம் கற்பிக்கக் கூடாதென்ற ஆசையே, சுதந்திரமாகக் கருத்துப் பரிவர்த்தனை செய்ய இப்படி ஒரு கருத்தரங்கத்தை நீங்கள் ஆரம்பிப்பதற்காக உங்களைப் பாராட்டுகிறேன். கட்சி பிரித்து இலக்கியம் வளர்க்கும் சில இலக்கியம் வளர்க்கும் சில இலக்கிய விளைபொருட்கம்பெனிகள், தமர் கருத்தின்றிப் பிறர் கருத்துக்கு இருட்டடிப்புச் செய்தும், செய்வித்தும் வரும் இந்த அவதியில் இத்தகைய கருத்தரங்கம் மிக்க பயன் உதவும் அ.:து அவ்வளவில் அமைக.

இனி முற்போக்கு இலக்கியம் பற்றி கா.சிவத்தம்பி எழுதிய சில கூற்றுக்களைப் பற்றிச் சில குறிப்புகள் கூற விரும்புகிறேன். இப்போதாவது இந்த முற்போக்கைப் பற்றிய ஒரு விளக்கம் தரப்படுவது இக்கொள்கையாளரைப் பற்றி எல்லாரும் அறிந்து கொள்தற்கு ஒரு

வாய்ப்பை உண்டாக்கும். ஒன்று, இலங்கையிலுள்ள முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் கூடக் கடைசியாகச் சிறிதாவது சிந்தித்து எழுத முற்பட்டிருப்பது நல்ல சகுணம். அது போக,

‘ Ban Ban Caliban பானா, பானா, கலிபானா,
Got a new master ஆண்டான் புதிசு,
Got a new man’ அடிமை புதிசு.

‘ Ban Ban Caliban பானா, பானா, கலிபானா,

என்று ஷேக்ஸ்பியர் எழுதிய ‘டெம் பெஸ்ட்’ (புயல்) என்ற நாடகத்திலே கலிபான் என்ற பூதம் பாடிக்கொள்கிறது. அந்த ஞாபகந் தான் இந்தக் கட்டுரையை முதலில் வாசித்தபொழுது எனக்கு உண்டானது. கலிபான் ஓர் அடிமைப் பணியான். அந்த அடிமை தனக்கு ஒரு புதிய ஆண்டான் கிடைத்து விட்டான் எனக் குதூகலமாகப் பாடினான் என்ற கருத்தை வெளிப்படுத்துகிறார் ஷேக்ஸ்பியர். இதை அந்நாடக மகாகவி பதினாறாம் நூற்றாண்டில் எழுதியிருக்க வேண்டும். திகதி ஞாபகமில்லை. இருபதாம் நூற்றாண்டிலே இதை வாசித்து அனுபவித்த ஒரு யதார்த்த சோஷலிஸ்ட் இலக்கியவாதி, (இவர்களுக்குத் தான் இலங்கையில் முற்போக்கு எழுத்தாளர் என்ற பெயர் என்று எண்ணி வந்தேன்.) ‘கண்டேன், கண்டேன், முதலாளி வர்க்கத்துக்கு எதிராகப் புரட்சிக்குரல் எழுப்பிய முதற் புரட்சி வீரன் கலிபான்’ என்று ஆரவாரத்தோடு விமர்சனம் எழுதினாராம்.

கொஞ்சங்காலத்துக்கு முன்னே திருமுறைகளிற் பேரபிமானதுள்ள ஓர் அன்பர் தேவாரத்திலே கூட பர்மாவின் தலைநகரான ரெங்குனைப் பற்றி கூறப்பட்டிருக்கிறதென்று ஆர்வத்தோடு சொன்னாராம். ‘எந்தத் தேவாரம்’ என்று கேட்டதற்கு ‘வாதவூரெங்கோன், திருவாசமென்னும் தேன்’ என்ற தேவாரத்தில் (1) வரும் ‘ரெங்கோமன்’ பர்மாவின் தலை நகரந்தான்’ என்று தமது ஆராய்ச்சி முடிவை குழந்தையைப் போன்ற அற்புதரசம் கலந்த பாவனையில் கூறினாராம். அற்புதம், முன்னே காணாததைக் கண்டவுடன் உண்டாகும் ஒரு உள்ளக்கிளர்ச்சி. இது பெரும்பாலும் சிறுவர், பள்ளிக்கூட மாணவர், வயதிலும் அனுபவத்திலும் குறைந்தவர்கள், கோணங்கிக் கூத்தாடுவோர், நாலையுங் கண்டு

பழகாதவர், புதிதாக இலக்கிய விமர்சனஞ் செய்வோர், முதலியவர்களிடம் காணப்படும்.

‘இரந்தும் உயிர்வாழ்தல் வேண்டிற் பரந்து
கெடுக உலகியற்றியான்’

என்றாரே வள்ளுவர். இதை வாசித்த ஒரு பேராசிரியர் ‘பொதுவுடைமைக்கு வித்திட்டவர் வள்ளுவர் பெருந்தகையல்லவா?’ என்று குறுக்கினார். வறுமையின் கொடுமையைப் பற்றி அன்றுதொட்டு இன்று வரை எத்தனையோ புலவர்கள் சக்கைப்போடு போட்டிருக்கிறார்கள். பஞ்சதந்திரம் ‘மிருச்சகடிகத்தை’ப் பாருங்கள். ‘மணிமேகலை’ முதலிய காவியங்களைப் பாருங்கள். ஹோமரின் ‘இலியட்டில்’ ஒவ்வொரு அத்தியாயத்திலுந்தானே பெரிய விருந்து நடக்கிறது. ‘விநாயகர் நான் மணிமாலை’ பாடிய பாரதியார் ‘தனி ஒருவனுக்குண வில்லை எனில்... என்று எழுதியவரி ஆபத்திற்கூட எவ்வளவுக்கு விமரிசனப்பஞ்சத்தை நீக்க உதவிற்று. நீர்ச்சுரவாதிகளான முற்போக்கு எழுத்தாளர், ஸ்ரீலக்ஷ் ஆறுமுக நாவலரைக் கூட தம்மினத்திற் சேர்த்துக் கொள்வதில் அடங்கிய ஆராய்ச்சித் திறன் வியக்கத்தக்கதல்லவா?’ என்றேன். ‘அருண்டவன் கண்ணுக்கு இருண்டதெல்லாம் பேய்’, இந்த அருட்சி இலக்கிய ஆராய்ச்சிக்கு அவ்வளவு பயன்தராது என நினைக்கிறேன். ஆனால் தூக்குத்தூக்கி விமர்சனம் செய்வோருக்கு இத்தகைய ஆராய்ச்சி பயன்படாமலா போகப்போகிறது. தூக்கு - தராசு:

பிரச்சாரம். இதுதான் யதார்த்தவாதிகட்கு இலக்கியத்தின் நோக்கமும் பயனும்போலத் தெரிகிறது. ரேடியோ வியாபார சேவையில் ‘புத்திக்கூர்மைக்கும், சிந்தனை வளத்துக்கும், சிறந்தது எங்கள் பீடி’ என்றொரு விளம்பரத்தைச் செய்யக் கேட்டிருப்பீர்கள். இந்தக் கரைச்சலை, முற்போக்கு இலக்கியவாதிகளின் நீண்ட விமரிசனங்க ளிலும் கேட்கலாம். பேச்சுப் பெரிய பேச்சாக இருக்கும். விஷயம் இவ்வளவு தான். சிறுகதையும் சேரிமொழியும் இலக்கியத்திற் பயின்று வரலாமென்பதற்கு தொல்காப்பியத்தில் பிரமாணம் தேடவேண்டுமா? சரி பரவாயில்லை. அதையாவது நல்ல முறையில் ஆராயக்கூடாதா? போகட்டும், முற்போக்கு இலக்கியம் என்ன என்பதைப் பற்றியும் சிவத்தம்பி கூறுவதைச் சிறிது கவனிப்போம்.

இலக்கியம் மன எழுச்சிகளால் உண்டாகிறதென்றும், அது எழுத்தாளனது எண்ணத்தை மற்றவர்களுக்கு எடுத்துக்காட்டுகின்ற தென்றும் (ஐயையோ) அத்துடன் அப்பொருள் பற்றிய ஒரு கருத்தினையும் வலியுறுத்தி நிற்குமென்றும் 'ஆழ்ந்த' கருத்துரைகள் பல ஆரம்பத்திலிருந்தே அங்கு மிளர்கின்றன. இலக்கியமென்பது வெறுமனே மன உணர்வுகளின் வெளிப்பாடல்லவாம். (பாவம், யார் சொன்னார்கள் அப்படியென்று) அதை மற்றவர்கள், அறியவும், அனுபவிக்கவும் சொல்வதுதானாலும் இலக்கியம், அது தானாம் முற்போக்கு இலக்கியம் (ஆகா) இவை எஸ்.எஸ்.சி மாணவர் குறிப்புப் புத்தகங்களிலிருந்து ஒப்பிக்கும் விடையோ கிடையோ என எடுத்த எடுப்பில் எண்ணத்தோன்றும். அப்படி எண்ணாதேயுங்கள். இலக்கியத்தைப் பற்றி முற்போக்குவாதிகள் கொண்ட ஆழ்ந்த கருத்துக்கள் இவை.

சிவத்தம்பியின் கட்டுரையில் ஆங்காங்கே இடையீடின்றிப் பெய்யப் பட்டிருக்கும் முற்போக்கு இலக்கியச் சிந்தனைக் கதிர்களின் சாம்பின் சிலவற்றை மேலுந் தருகிறேன்.

1. கருத்துப் பரவல் தான் - இலக்கியத்தின் பணி (ஆகா!)
2. இலக்கியமென்பது தன்னுள் முடிந்த முடிபல்ல (இதன் பொருள் எனக்கு விளங்கவில்லை. யாராவது விளக்கிவிடுங்கள்: இப்படி விளங்காத புதிர்கள் பல. இது சாம்பின் தானே)
3. சிவ சின்னங்களாகிய விபூதி உருத்திராக்கத்தையே சிவமாகக் கொண்டவர்கள் நிலை அது. (யார் அப்படிக் கொண்டார்களோ? சைவர்கள் சொல்லட்டும். இவ்வாறு இல்லாதவற்றை உண்டாக்கி அவற்றின் நிழலோடு யுத்தம் புரியும் ஒரு தந்திரம் சொற்பகாலமாக பேராதனைப் பக்கத்திலிருந்து கலையோடு கலையாக வீசிக் கொண்டு வருதைச் சில நண்பர்களாவது உணர்ந்திருப்பார்கள். சில வாரங்களுக்கு முன் ஒரு பேராசிரியர் சைவருக்குத்தானா தமிழ் சொந்தமென்று ஆத்திரமடைந்ததாகக் கேள்வி. அது மறுக்க முடியாத உண்மை)
4. 'இலக்கியம் பற்றிப் பூரண உணர்வுடன் எழுதப்படும் இலக்கியமே முற்போக்கு இலக்கியம்' (பேஷ். இம்மகா வாக்கியத்துக்கு விளக்கம் கீழே உண்டு)

இவற்றை வைத்துக்கொண்டு பார்க்குமிடத்து சிவத்தம்பிக்கு இலக்கியத்தைப் பற்றி (முற்போக்கு எழுத்தாளர்க்கு என்று மாற்றியும் வாசிக்கலாம்) தெளிவான கருத்தில்லையென்பதும், 'முற்போக்கு இலக்கியம்' என்பது அவர் கூற்றுப்படி சங்கம், நாயன்மார், ஆழ்வார், பாரதி, நாவலர் என்ற இந்த வழியில் வருகிற படியால் முற்போக்கு என்று விசேடிக்க வேண்டிய அவசியமில்லை என்பதும் தெளிவாகின்றன. மற்றொரு விடயமும் என் சொற்ப அறிவுக்கே புலனாகக் கூடியதாயிருக்கிறது. அதாவது தமிழிலக்கியம் முழுவதுமே முற்போக்கு இலக்கியமாய் மைகிறது. 'சர்வம் (சிவ) மயம் ஜகத்' அப்படியானால் முத்தமிழ் இலக்கியத்திற்கு முற்போக்கு என்ற புதிய லேபல் வேண்டுமா? என்னால் இதை நம்பமுடியவில்லை. எனவே ஆரம்பத்தில் கூறியபடி இது அந்தக் கல்பான் பாட்டு விமரிசனம் போன்றதுதானா? இந்த விளக்கத்தை மற்ற முற்போக்கு வாதிகள் ஏற்றக்கொள்வார்களா?

சிவத்தம்பியின் விளக்கத்தை நம்புவதானால் முற்போக்கு இலக்கியம் என்றொரு இலக்கியம் லேபல் மாத்திரையளவிலேதான் உண்டு என்பதும் புலனாகிறது. என்னுடைய இந்த முடிபு தவறாயிருக்க வேண்டுமென்றே ஆசைப்படுகிறேன். என்னுடைய பல முற்போக்கு பல முற்போக்கு எழுத்தாள நண்பர்கள் மாட்டு உள்ள கண்ணோட்டம் (இஃது இக்காலத்துக் கண்ணோட்டமன்று, வள்ளுவர் காலத்துக் கண்ணோட்டம் ஏனெனில் இக்காலத்தில் சில சொற்கள், சாதாரணச் சொற்கள் கூடக், குழுஉக்குறியாகி விட்டன. பல சொற்களுக்கு பிரைவேட் பொருள்களும் ஏகதேசம் இக்காலத்தில் உண்டாகிக் கொண்டு வருவதால் புதிய சொல்லகராதியென்றும் அவசியமாகிறது.) இவ்வாறு என்னை விழையச் செய்கிறது.

முற்போக்கு இலக்கியத்துக்குச் சிவத்தம்பி தந்த விளக்கங்களை அவர் இரண்டொரு சந்தர்ப்பங்களில் வெளிப்படுத்தும் போது தம்மையும் இப்போக்கு எங்கேயிருந்து வந்ததென்பதையும் வெளிப்படுத்தி விடுகிறார். அவற்றை தொட்டுக்காட்டி 'யதார்த்த இலக்கியம்' என்பதைப் பற்றியும் சில வார்த்தைகள் கூறி இக்கட்டுரையை முடிக்க விரும்புகிறேன்.

‘அகழான் புற்றெடுக்கப் பாம்பு குடிக்கொண்டதாம்’, கடந்த 25,30 வருடங்களாகவே பத்திரிகை வளர்ச்சியின் பயனாகப் பல புதிய இலக்கிய முயற்சிகள் தமிழகத்தில் பரவலாகவும், பரீட்சார்த்தமாகவும் நடைபெற்று வருகின்றன. நாவல், சிறுகதை என்ற வகையில் பல எழுத்துக்கள் எழுந்தன. தமிழ் ஒருவகையில் இலாகவமும் இக்காலக் கருத்துக்கள் பலவற்றையும் தெளிவாக எடுத்துச் சொல்லும் ஆற்றலும் பெற்று வந்திருக்கிறது. இந்த முயற்சிகளின் பயன் தோற்றக்கூடிய கட்டம் உதயமாகிக் கொண்டிருக்கும் சமயத்தில் ஆங்கிலத்தில் வெளியாகும் சில சிறுகதைகளை அரைகுறையாகப் பின்பற்றிக் கதைகட்டும் சில முயற்சிகளைச் செய்துவரும் முற்போக்குவாதிகள், எல்லாம் தங்களுடைய முயற்சியின் பயனே இக்கால இலக்கிய வளர்ச்சி என்று செப்பிடுவத்தை காட்டுவது. சித்தப் பிரமையோ, அருண்டவன் காட்சியோ தெரியவில்லை. வாலில்லாத நாய் மனத்திலே வாலை ஆட்டிற்றாம்.

சிவத்தம்பியின் முற்போக்கு இலக்கியம் பற்றிக் கூறும் விளக்கம் இவை. ‘இலக்கியத்தின் பண்பையும் பயனையும் உணர்ந்து அது எப்படிச் சமூகத்தினடியாகத் தோன்றி, எவ்வாறு சமூகத்தினிடையே ஒரு விழிப்புணர்ச்சியை ஏற்படுத்துகிறதென்பதை நன்கு அறிந்து எழுதுகிறபொழுது முற்போக்கு இலக்கியம் தோன்றுகிறது.’ இது முற்போக்கு இலக்கியத்துக்குப் பிறப்புக் கூறியவாறு இதைக் கொஞ்சம் தெளிவாகக் கூறுவதனால் இலக்கியம் சமூகத்தில் பிறக்கிறது. அதே சமூகத்துக்கு விழிப்புணர்ச்சியை உண்டாக்குகிறது. அவைதாம் இலக்கியத்தின் தன்மையும் நோக்கமுமாம். அதை நன்கு உணர்ந்து எழுதுவதுதான் முற்போக்கு இலக்கியமாம், பாட்டெழுதுவோரோ கதைகட்டுவோரோ, நாடகமமைப்போரோ இன்னது செய்யப் போகிறோம், சமூகத்தில் விழிப்புணர்ச்சியை உண்டாக்கப் போகிறோம் என்று சங்கற்பஞ் செய்து கொண்டானா இலக்கிய சிருட்டி செய்கிறார்கள். இது யதார்த்த இலக்கியம் படைத்தவர்களானக் கருதப்படும் ஸோலா கோர்க்கி, செக்கோல், கொகோல், முதலிய எழுத்தாளரிடம் கூடக் காணப்படவில்லையே.

மற்றொரு மகா வாக்கியம், ‘இலக்கியம் பற்றிய பூரண உணர்வுடன் எழுதப்படும் இலக்கியமே முற்போக்கு இலக்கியமாகின்றது’ என்கிறார் கட்டுரை ஆசிரியர். இஃது எப்படி இருக்கிறதென்றால் ‘பூசைப் பெட்டி

எங்கே வைத்தாய்? 'சாப்பிட்ட இடத்தில்' 'சாப்பிட்டதெங்கே?' 'பூசைப்பெட்டி வைத்த இடத்தில்' என்று வாதாடுவது போலிருக்கிறது. இதை மற்றொரு வகையில் கூறுவதென்றால் 'இலக்கியமென்றாலென்ன?' 'முற்போக்கு இலக்கியம்' 'முற்போக்கு இலக்கியமென்றாலென்ன?' 'இலக்கியம்' எனலாம். இந்த வகையான ஆராய்ச்சியில் மேலும் வீணாக நேரத்தைக் கழிக்கவிருப்பமில்லை. இக்கட்டுரையின் கடைசிக்கட்டம் மிக ருசிகரமானது. சோஷலிஸ யதார்த்தவாதமென்றும், பொதுவுடைமை வாதிக்களால் போற்றிப் பாராட்டப்படுகின்றதென்றும், கொண்டாடப்படும், இந்த 'முற்போக்கு இலக்கிய மரபு' கட்டுரையாசிரியரின் கருத்துப்படி, 'நாவலன் இட்ட பாதையிது. நடந்து முன்செல்லுகின்றோம் நாம். மற்றவர்களை ஆற்றுப்படுத்துவது எமது இலக்கியம். அது முற்போக்கு இலக்கியம்'. சிவத்தம்பிக்கு முற்போக்கு இலக்கியத்தைப் பற்றியோ, நாவலர் பெருமானைப் பற்றியோ சொல்லத் தெரியாதென்பதற்கு இஃது ஒன்றே காணாதா? சமீபத்தில் வெளியான ஒரு சிறுகதைத் தொகுதியின் முகவுரையிலென்று நினைக்கிறேன். இந்த முற்போக்கு இலக்கியவாதிகளில் ஒருவர் நாவலரையும், சேர்.பொன்.இராமநாதனையும் மிக மலிவான முறையில் ஏளனஞ் செய்து எழுதியமை, நாவலர் முற்போக்கு இலக்கிய வாதியாயிருந்தமையாலேதான் போலும்!

ஈற்றில் ஒரு வார்த்தை. 'யதார்த்த இலக்கியம்' பற்றித் தெளிவாக விளக்குமாறு இரண்டு வருடமாகவே யதார்த்தவாதிகளைப் பத்திரிகை மூலமும் மேடைகளிலும் கேட்டுக்கேட்டு அலுத்துப் போய்விட்டது. சிவத்தம்பி இப்போது கொடுக்கும் விளக்கம் வேடிக்கையாயிருக்கிறது. 'யதார்த்தம்' என்பது 'உள்ளதன் உண்மை' என்கிறார். கேட்டவுடன் ஏதோ ஆழ்ந்த கருத்துப் போலத் தொனிக்கிறதா? உள்ளதன் உண்மையென்றால், இல்லாததற்கும் ஒருண்மை இருக்கிறதெனத் தெரிகிறது. இல்லாதது எப்படி உள்ளதாகும். இது பெரிய வாதம், வேண்டாம் இப்போதைக்கு, பிரத்தியட்ச உலகின் உண்மையென்றே பொருள் கொண்டாலும் அவ்வளவில் யதார்த்த இலக்கியம் முற்றுப்பெறவில்லை. பிரத்தியட்ச உலகின் முக்காலே மூன்று வீசமும் கற்பனையுலகின் ஜாலவித்தையென்று நேற்றுத்தானே ஒரு குடியானவன் எனக்கு ஞாபகப்படுத்தினான் புறத்தே தோன்றும் யதார்த்தம் தானா

யதார்த்தம்? அகத்தேயும் யதார்த்தங்களில்லையா? அதாவது ரியாலிசும் என்று சொல்லப்படும் கலைநோக்கு ஒன்று தான் கலா மேதைகளால் கைக்கொள்ளப்படும் கலையமைப்பு முறை என்று சொல்லமுடியுமா?

யதார்த்தம் (உலகியல் வழக்கு) கற்பனை நவீற்சி Romanticism சேரியலிஸிம் (Surrealism) எக்ஸ்ப்ரஷனிசிம் Expressionism என்ற வகையிலுள்ள கலையமைப்புத் தன்மைகளெல்லாம், கலைஞனுடைய உடம்பாங்கைப் பொறுத்து வித்தியாசப்படும். மனிதனிடத்து நான்கு மனக்கூறுகளுண்டென்பர் உள நூலாசிரியர்கள், சிந்தனை, உணர்ச்சி, அகக்காட்சி, புறக்காட்சி, என இவை வகுக்கப்பட்டுள்ளன. சில கலைஞரிடம் சில சமயம் சிந்தனை மேலோங்கி நிற்கும். சில சமயம் உணர்ச்சி மேலோங்கி நிற்கும். சில சமயம் அகக்காட்சி மேலோங்கி நிற்கும். சிலவேளை புறக்காட்சி மேலோங்கும். சில சமயம் இவை தம்முட்கூடியும் குறைந்தும் கலந்து நிற்கும். இம்மனப்பாங்குகட்கு ஏற்றவாறு அவ்விலக்கியப்படைப்புக்கள் கோலங்காட்டும், புறக்காட்சி ஓங்கி நிற்பவர் ரியாலிஸம் என்ற யதார்த்த வாதிகள், அகக்காட்சியிற் திளைப்பவர்கள் படைப்புக்கள் அகப்பொருள் விரிவையுடையதாய் (இதனைச் சேரியலிசிம் எனவும் நனைவோடை உத்தி என்றும்) (Stream of Consciousness) தன்னுள நவீற்சி (Expressionism) என்றும் பலபடப் பிரித்துக் கூறுவர் இருக்கும். மேலும் மனிதனுடைய உள்ளத்தன்மை, வெளிப்புற நாட்டமும் உட்புற நாட்டமும் (Extrovert, Introvert) உடையதா யிருக்கும். அவற்றுக்கும் ஏற்றவாறு இலக்கியப் படைப்புக்கள் இனப்படும். இப்பாகுபாட்டை எந்த நாட்டிலக்கியங்களிலும் காணலாம். இவை இலக்கிய கர்த்தாக்களின் உள்ளக் கூறுபாட்டின் தன்மையையும் மனவியல்பின் தன்மையையும் அனுசரித்து வித்தியாசப்படலாம். அதனால் ஒரு வகை மனக்கூறுடையவர் எழுதிய இலக்கியந்தான் சிறந்தது. அதுதான் சிறப்பாயிருக்கக்கூடும். மற்றவையெல்லாம் மட்டமானவையென்று கருதுவது இலக்கியத் தன்மைகளை அறியாதார் கூற்றாகும். யதார்த்தம் என்பது உள்ளதை உள்ளபடி கூறுவது என்றொரு மிக வலிவான கருத்து சில யதார்த்தவாதிகளிடம் காணப்படுகிறது. இலக்கியத்தில் உள்ளதை உள்ளபடி கூறும் சம்பிரதாயம் யாண்டுமில்லை. அப்படிக்கூறவ

இலக்கியமாகாது. இதை 'சகுந்தல நாடக' முகவுரையில் விளக்கியுள்ளேன். அப்படிக்கூறுவது அர்த்தமற்ற விழல் பேச்சு என்று 27.12.62 காலையில் வெளியான 'டெய்லி மிரர்' என்ற ஆங்கிலப் பத்திரிகையில் ஒரு விமரிசகர் நன்கு எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். நவீனம் எனினும், ரியாலிசம், பிரத்தியட்ச சம்பவங்களுக்குக் கலைஞன் ஏற்ற உருவம் கொடுத்துச் சமைக்கும் ஓர் இலக்கிய முறை. இந்த முறைமையைக் கொண்டுதான் ஒருவனுடைய உள்ளப்பாங்கு எந்தவகையைச் சேர்ந்தது. எந்த இலக்கியப் பிரிவைச் சேர்ந்தது, என்றெல்லாம் நிச்சயிக்கலாமேயன்றி அவன் சொல்லும் பொருளைக் கொண்டன்று. எனவே குறித்த ஒரு அரசியல் கொள்கை உடையவர்க்கே குறித்த சில இலக்கிய முறைகள் சொந்தம், பொருத்தம் என்று வாதாடுவதெல்லாம் அர்த்தமற்றது. ஆனால் சில ஆட்சிமுறையாளரின் ஆதிக்கத்தில் சில வகையான இலக்கிய முறைகள் ஊக்கப்படலாம். அரசு எழுத்தாளரின் சுதந்திரத்தை வசப்படுத்தி இலக்கியமமைக்கச் செய்யும்பொழுது, அது பிரசார இலக்கியமாவதன்றி பேரிலக்கியங்களுக்குரிய சுவாதந்திரியத்தையும், புதுமையையும், தானாகத்தோன்றும் தன்வயத்தையும் பெறாது. இந்தச் சூழ்நிலையில் தேசிய இலக்கியம் என்று கும்மாளம் போடுவோர் பரதேசி இலக்கியத்தைத்தான் எதிர்பார்க்கலாம். அப்படி தேசிய இலக்கியம் உண்டானாலும் ஊரும் பேரும் உள்நாட்டுச் சாயல் பெற்றிருக்கலாம். உயிர், மூச்சு பரதேசிப் பெருமூச்சாயிருக்கும். அத்தகைய எழுத்தில் நேர்மையிருக்காது. சிறு குழந்தைகள் பேச்சும் பெரியவர் பேச்சும் போலத்தான் இருக்கும். இலக்கியத்தில் உருவம் என்பதன் முக்கியத்துவம் இதிலிருந்து புலனாகும். பேரிலக்கியங்கள் வளர்வதற்கு சுதந்திரம் அவசியமென்பதைத் தளையசிங்கம் அழகாக எடுத்துக் காட்டியுள்ளார் என நினைக்கிறேன்.

கலைஞருக்குக் கட்டளை இடும் பணியைப் பொதுவுடைமை நாடுகளே கைவிட்டுவிடப்பழகும் இக்காலத்தில் நாம் பழைய பல்லவியையே பாடிக் கொண்டிருப்பது கலிபாலின் பாடலையே நினைவூட்டும்.

(1968 மார்ச்)

முற்போக்கா? பிற்போக்கா?

எஸ்.யொன்னுத்துரை

‘கல்தோன்றி மண்தோன்றாக் காலத்தில் முன்தோன்றி மூத்த குடியினரான தமிழரின் இலக்கியம் (செய்யுள் துறையைத் தவிர) பிள்ளைப் பருவத்தில் இருக்கிறது என்பது ஒப்புக்கொள்ள நாம் வெட்கப்படத் தேவையில்லை. ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியமும் பசலைப் பருவத்தினரா கத்தான் இருக்கின்றது. இருப்பினும், கடந்த பத்து ஆண்டுகளுக் கிடையில், ஓர் அளவில் தன்னை விமர்சனத்திற்குள் வளைத்துக் கொடுக்கும் அளவுக்கு வளர்ச்சி அடைந்துள்ளது என்பதும் உண்மை. இந்த வளர்ச்சியின் பயனாக இன்றைய ஈழத்துத்தமிழ் சிருஷ்டி இலக்கிய காரர்களிடையே, ஒன்றுக்கொன்று முரண்பட்ட கருத்துக்களுடன், இரு கோஷ்டிகள் உருவாகி வருவதை அவதானிக்கலாம். (காலத்திற்குக் காலம் அரசியலுக்காக ‘சீஸன்’ சரக்குகளை எழுதும் கரிகையர்களைப் போன்ற வெளவால்களைப் பற்றி ஏன் வீண் பிரச்சனை?) ஒரு கோஷ்டி யினருக்கு ‘முற்போக்குக் கோஷ்டி’ என்று ‘லேபல்’ ஒட்டப்பட்டிருக்கிறது. பிரித்துக் கூறுவதற்காக, மற்றக் கோஷ்டியினரைப் ‘பிற்போக்குக் கோஷ்டி’ என்று அழைக்க அனுமதிப்பார்களா?

இந்த இரு பிரிவினரும் இலக்கியத்தைப் பற்றிக் கொண்டுள்ள கருத்துக்களின் குறை நிறைகளை இந்தக் கட்டத்தில் எடைபோட்டுப் பார்ப்பது நல்லது. சில இலக்கியப் ‘பெருச்சாளி’கள், ஓய்வு நேரங்களில் மட்டுமே இலக்கியத்திற்காக ஒதுக்கிக் கொடுப்பதினால், இலக்கியம் பொழுதுபோக்குச் சாதனம் என்று தப்புக்கணக்குப் போட்டு வைத்திருக் கிறதற்கு (அல்லது கொல்வதற்கு) எத்தனையோ வசதியான சாதனங்கள் இருக்கின்றன. இலக்கியம் வாழ்க்கையின் எதிரொலியே. வாழ்க்கை எதி ரொலியின் ஆதார சுருதி குலையாமல், கலை மெருகுடன் (அதேசமயம் சம்பவங்களுக்குப் பூச்சுக்கொடுக்காமல், பச்சையாக). கற்பனைச் செறிவுடன் (நிர்வாண கோலத்திற்கு உடையணியும் ‘மரபு’க் கற்பனையல்ல; ‘மனித எழுச்சி வீழ்ச்சிகள் விஸ்தரிக்கப்படும்பொழுது, இலக்கியம் மலரு கின்றது.

இந்த உண்மையின் உருவத்தைக் காணாது அந்தக் நிலையில், 'இலக்கியம் என்பது கலை; கலை மனதைக் குஷிப்படுத்துகின்றது. எனவே, மனித மனத்திற்குக் குளுகுளுப்பு ஏற்படுத்துவதற்கு எழுந்தது இலக்கியம்.' என்று ஒரு சாரார் 'நித்திரைப் புலம்பல்' செய்கின்றனர். இந்த எண்ணம், தெளிவற்ற பல்வேறு ரூபங்களில், வெவ்வேறு வார்த்தைக் குவியல்களில் ஒலிப்பதைக் கேட்கமுடிகிறது. இலக்கியம், மனித மனத்திற்குக் குளுகுளுப்பு ஏற்படுத்துவதற்கு தான், என்ற வாதத்தினை ஒப்புக் கொண்டால், யாருடைய மனதை இதப்படுத்துவதற்கு என்பதை நாம் அறியவேண்டும். எழுதுபவருடைய மனதை இதப்படுத்துவதற்கு என்றால், எழுதிய பின்னர், தனது அறுவடையைத் தானே ஐந்தாறு தடவைகள் சுவைத்து மனங்குளிர் வாசித்துவிட்டு, சாம்பிராணிப் புகைகாட்டி தனது புத்தக அலமாரியில் தூங்க வைக்கட்டுமே! யார் மல்லுக்கட்டி நிற்கிறது? அதை ஏன் வாசகனின் தலையில் கட்டியடிக்க வேண்டும்? இல்லை, இலக்கியம் வாசகனின் மனதை இதப்படுத்தும் பணியானால், குடிகாரனுக்கு மதுவும், காமிக்குப் பெண்ணும், ஏழைக்குச் சோறும் அளிக்கக் கூடிய இத உணர்ச்சியை அல்லது குளுகுளுப்பை எந்த மன்னாதி மன்னனை இலக்கிய கர்த்தாவாலும் கொடுத்துவிட முடியுமா? புரட்டுத் தனமாக, சுயஎழுச்சிகளுக்கு, மனஉழைச்சல்களுக்கு, இலக்கியம் என்ற உருக்கொடுத்து, மாரிசனின் மாயமான் வேடத்தில், வாசகச் சீதையை இத்திருக்கூட்டம் ஏமாற்ற முனைகிறது. இந்தக் கோஷ்டியைச் சேர்ந்த இலக்கிய கர்த்தாவின் மனஎழுச்சியினை நன்றாகத் துருவிப் பார்த்தால், 'ஏ, அற்ப வாசக மானிடப்பதரே! என் மூளையில் வெடித்துச் சிதறும் எண்ண அலைகளில் உன்னைக் குளிப்பாட்டி மகிழ்விக்கப் போகிறேன்' என்ற அகங்காரமும் 'அதை யாருக்காவது கொட்டித் தீர்க்காவிட்டால் என் வாழ்க்கை சாபல்யம் அடையப்போவதில்லை' என்ற தவிப்பும் மண்டிக் கிடப்பதை கவனிக்கலாம். ஆனால், உண்மையில், சுயப்பிரக்ஞையற்ற நிலையில், அவர்களுடைய எழுத்துகளும் வாழ்க்கையின் ஏதோ ஒரு ரஸனையைப் பிரதிபலிப்பதினாலேதான் 'எழுத்தாளர்' என்ற பட்டத்தை அவர்களால் சுமக்கமுடிந்தது. இந்த உள் இரகசியத்தை அறியாமல், கொள்கைகளற்ற சூன்ய நிலையில், அல்லது தெளிவற்ற கொள்கையில் கலங்கிய நிலையில், அல்லது செல்லரித்து உதவாதது என்று குப்பையில்

வீசப்பட்ட கருத்துக்களின் தழுவல், தாங்கள் மண்ணகத்துப் புழுதியில் வேரூன்றியிருப்பதை மறந்து, விண்ணகத்துத் தந்தக் கோபுரத்தில் வாழ்வதாகக் கனவு காண்கிறார்கள். இந்தப் போதைக் கனவிலிருந்து விழிப்பு ஏற்படும்பொழுது, கால வெள்ளத்தின் நீர்ப்பிரவாகத்தில் லாவகமாக நீந்த இயலாது, கரையில் ஒதுங்கி நின்று, “நாங்கள் அந்த காலத்தில் எழுதினோம் - அது பொற் காலம். இன்று காளான்கள் தோன்றி விட்டன” என்று சம்புக்கட்டுவதுடன் திருப்பதிப்பட வேண்டியிருக்கிறது.

இதன் காரணமாக, ‘முற்போக்கு இலக்கியக்காரர்’ என்று சீல குத்தப்பட்டவர்கள் காலத்தை எதிர்த்து நிற்கவல்ல இலக்கியத்தைத் தாங்கள் பூரணமாகப் படைத்துவிட்டதாகக் கனவு காணத் தேவையில்லை. ஆனால் இக்கோஷ்டியினர், கட்டுப்பாடாக, ஏதோ ஒரு வரையறுத்த குறிக்கோளுடன் எழுதுவதால், ஏதோ சாதித்துத்தான் விட்டார்கள் என்று மயக்கத்தை தருகிறார்கள், முற்போக்க இலக்கிய வட்டத்தைச் சேர்ந்த கணிசமான கதைகள் எழுதிக்கொண்டிருப்பவர்கள் நால்வர். அவர்கள்: செ.கணேசலிங்கம், மொஹிதீன், டொமினிக்ஜீவா, டானியல் (இந்த அணியில் வளர்ச்சியடைந்து வருபவர்கள் நால்வர்: அவர்கள் : நீர்வை பொன்னையன், அகஸ்தியர், அரியநாயகம், நடராஜா.) இந்த லிஸ்டைத்தான் அனேகமாக முற்போக்கு எழுத்தாளர் வட்டமும் ஒப்புக்கொள்ளும். இவர்களுள் செ.கணேசலிங்கன் (வள்ளி புறப்பட்டான், ஒரே இனம், அந்த உலகில் காவோலை விழுந்தது, ஆகிய கதைகளில்), வாழ்க்கையில் நடப்பவற்றை படம்பிடித்துக் காட்டுவதில் வெற்றியடைந்துள்ளார்கள். சிறுகதை உத்தியினைச் சமீபகாலத்துக் கதைகளில் (ஞானம், கரும்பலகை’ ஜீவாவிடமும் காணமுடிகிறது. இதைவிடுத்து இக்கோஷ்டிக்கு டானியலே மன்னன் என்ற முறையில் இல்லாவிட்டால் கடந்த மூன்றரை ஆண்டுகள் இவருடைய சிறுகதைத் தொகுப்பு ஒன்றினைப் பிரசுரிக்க முற்போக்க எழுத்தாளர் சங்கம் ஆலாய்ப்புறந்திருக்காதே!) முதுகு சொறிப்புறப்படுவதுதில் அர்த்தமில்லை என்றே எனக்குப்படுகின்றது. இவர் பிரசுரித்த எந்தவொரு கதையைத் தானும் எடுத்து, ‘இது தான் நாங்கள் நினைக்கும் முற்போக்கு இலக்கியத்தின் இலக்கணமாக அமைந்திருக்கின்றது’ என்று சொல்லமுடியுமா? இந்தியச் சூழலின் நெடியும், மொழி பெயர்ப்புக் கதைகளின் வாசனையும் வீசுவதை மறுக்கமுடியுமா?

சமூகப் பிரச்சனைகளை விமர்சிப்பதும் சித்தரிப்பதும் இலக்கியத்தின் குறிக்கோள்களுள் ஒன்று மறுக்க இயலாது ஆனால் ஜீவாவும் டானியலும் குறுகிய வட்டத்தில் சுழன்று ஜாதிப் பிரச்சினைகளை மட்டுமே சமூக இயலாக நோக்குவது மூன்றாம் பிறையே நிறைநிலவாக சித்தரிப்பதும் ஒக்கும். இந்த இருவரும் ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சியின் ஒரு காலகட்டத்தைப் பிரதிபலிப்பவர்கள். தொழிலாளர் மத்தியில் மலர்ந்துள்ள எழுத்தாளர்கள் ஆகையினால் தொழிலாளர் பிரச்சினைகளை உள்ளுணர்வுடன் ஊடறுத்துப் பார்க்கும் திறனும் அவர்களுடைய ஏற்ற இறக்க எழுச்சிகளை அம்மணமாகச் சித்தரிக்கவல்ல அனுபவமும் இருக்க வேண்டும். இருப்பினும் இவர்களுடைய எத்தனை கதைகளில் தொழிலாளர்கள் மத்தியிலுள்ள எண்ணங்கள் அபிலாசைகள் பால் எழுச்சிகள் வாக்கப்பற்று ஆகியவை தத்துவார்த்தக் கருத்துத் தெளிவுடன் மனோதத்துவப் பின்னணியுடன் பின்னப்படுகின்றன. அவ்வளவு ஏன் எத்தனை கதைகள் வாழ்க்கையின் யதார்த்தத்தினை பூரணமாகப் பிரதிபலிக்கக்கூடியதாக அமைந்திருக்கின்றன. அவர்கள் தங்கள் வாழ்க்கையில் அனுபவித்திருக்கக்கூடிய பிரச்சினைகளைத் திரையிட்டுக் மறைத்துவிட்டு ஜாதிப் பிரிவின் வேறு ஒரு பிரிவினரின் பிரச்சினைகளை எழுதுவதாக கற்பித்து வக்காலத்து வாங்கி அந்த ஜாதியினரின் உயர்வுக்கு உழைப்பதாக பிரமை கொள்கிறார்கள். ஜாதிப் பிரச்சினை, தூக்கச் சாமான் இலக்கியப் படைப்புக்கு தொடக்கக் கூடாது என்று நான் சொல்லவில்லை. அது சமூகத்தின் ஒரு அங்கம். விஸ்தரிக்கப்பட வேண்டும். அதுவே சமூகத்தின் முழுமையும் என்று கனவுகாண வேண்டாம் என்று தான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இவர்களைப் பொறுத்த வரையில் தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பைச் சேர்ந்த அத்தனை பாத்திரங்களும் இராமர்களும் சீதைகளும் இராவணன்கள் செய்த அநீதிக்கு எதிராகப் போர்க்கோலம் புனைந்தவர்கள். அச்சுப்பிசுற்ற தொழில் வர்க்க வாரிசுகள் இதற்குக் காரணம். அவர்கள் ஜாதிப் பிரச்சினை சரித்திர அரசியல் பொருளாதார மனோவியல் களங்கியல் பார்க்காமல் நுனிப்புல் மேய்கிறார்கள். இன்றைய பொருளாதார அரசியலில் ஏற்பட்டுவரும் மாறுதல்களை கவனிக்கமறுக்கிறார்கள். அவர்களுடைய கையில் வரையறுத்த நித்திய உருவம் பெற்றதாகக் கற்பிக்கப்பட்ட துணி கிடைத்து விட்டது. அதன் நீள் அகலத்திற்கு ஒரு சட்டை தைத்து அதையே எல்லாம்

பாத்திரங்களுக்கும் அணிகிறார்கள். சட்டை சிறுத்தும் பெருத்தும் பாத்திரங்கள் பபூன் கோலத்தில் காட்சிதருகின்றன. புண்ணைக் கண்டு ஆஹா என்று கூச்சலிடாமல் நோயின் தன்மைகளை முதலில் அறிய வேண்டும் இந்த வட்டத்தில் சேர்ந்தும் அவர் இளைப்பாறுவதினால் இந்த லிண்டில் சேர்க்கப்படாதவர் ரகுநாதன் வேகம் மிக்க எழுத்து. அவருடைய இலட்சிய நெருப்பு என்ற கதையின் முற்பகுதியும் நானும் நாங்களும் என்ற கதையும் யதார்த்தச் சூழலை இறுக்கமாகச் சித்தரிக்கின்றன. இருப்பினும் இவர் காலவெள்ளத்தின் பிரவாகத்தில் நீந்தாமல் கரையில் நின்று தனது சீடரின் (அல்லது மைத்துனரின்) நீந்தல் திறமைகளுக்கு வக்காலத்து வாங்குவதில் காலம் கடத்துவது வேதனையைத் தருகின்றது. இவ்வட்டத்தில் வளர்ந்து வரும் எழுத்தாளர்களைப் பற்றி இந்தக்கால கட்டத்தில் விமர்சிக்கக்கூடாது. அவர்களுடைய உத்ஸாகத்தையும் வேகத்தையும் நான் தடை செய்ய விரும்பவில்லை.

இந்த முற்போக்குக் கோஷ்டியினரின் படைப்புக்களில் இன்னொரு குறைபாடு இருக்கின்றது. இவர்களுடைய எண்ணத்தைப் பிரதிபலிக்கும் ஒரு பிரபல எழுத்தாளர் அலங்காரச் சொற்களையும் வெறும் வர்ணனைகளையும் கொண்டு மக்கள் இலக்கியம் சிருஷ்டிக்க முடியாது என்கிறார். உருவத்திற்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கக்கூடாது என்றும் உருவம் பிரதானமே இல்லையென்றும் கருதுகிறார்கள். இது மிகவும் தவறான எண்ணம். இலக்கியம் என்று சொல்ல வந்தால் நிச்சயம் அதற்கு ஒரு உருவம் தேவை. இருபதுவயது எழுத்தாளக் குஞ்சு ஒருவர் விஸ்தரிக் கக்கூடிய அனுபவங்களை பார்க்கிலும் மக்களுக்கு வழிகாட்டி நம்பிக்கை ஊட்டி சிந்திக்கத் தூண்டும் கருத்துக்களை ஓர் அனுபவம்மிக்க விபசாரியால் கூடச் சொல்ல முடியும். ஆனால் அவன் தனது அனுபவங்களுக்கு ஒரு உருவம் கொடுத்துச் சொல்ல இயலாததினால் அல்லது உருவமற்ற கொச்சையில் பிதற்றுவதால் அவன் பார்த்து அனுபவித்த வாழ்க்கை எதிரொலிகள் இலக்கிய அந்தஸ்தை அடைய தவறுகின்றன. உருவம் இல்லாவிட்டால், கவிதை-சிறுகதை-நாடகம்-நவீனம் என்று எவ்வாறு இலக்கியத்தின் உட்பிரிவுகளுக்கு இலக்கணம் வகுப்பது? இலக்கியத்திற்கு உருவம் உண்டு என்பதை ஒருவரும் மறுக்க மாட்டார்

கள். இலக்கிய உருவம் எதில் தங்கியிருக்கிறது? வார்த்தைகளில்! அலங்கார வார்த்தைகளும், அழகிய வர்ணனைகளும் கையாளப் படும் பொழுது உருவம் பட்டை தீட்டப்படுகின்றது என்பது என் அபிப்பிராயம். சுவரின்றி சித்திரமா? குட்டிச்சுவரில் கரிக்கட்டியினால் தீட்டப்படும் சித்திரத்தைப் பார்க்கிலும் விஸ்தாரமான சுவரில் வண்ணக் கலவைகளில் வண்ணமாகத் தீட்டப்படும். ஓவியம் கவர்ச்சிமிக்கது. ஏனோ தானே என்று நிறக்கலவைகளை அள்ளிச்சிலர் அப்பிவிடுகிறார்கள் என்பதற்காக கரிக்கட்டியினாலே தான் தீட்டப்பட வேண்டும் என்று நினைப்பது பைத்தியக்காரத்தனம். இலக்கியத்தின் அமைப்பே சொற்கள் தான்! அதற்காக திராவிட முன்னேற்ற கழகத்தாரின் பாணி வெறும் வார்த்தைக்குவியல். (உ-ம் மு.கருணாநிதியின் தேனலைகள்) கருத்துச் சூன்யம். இத்தன்மை வசனக்குவியல்களின் முவர்ண அட்டையினாலும். கிளேஸ் காகிதத்தினாலும் இலக்கிய அந்தஸ்திற்கு உயர்த்திவிட முடியாது. இதனை இலக்கியம் என்று ஒப்புக்கொண்டால், யாழ்ப்பாணத்துப் பெரிய கடையில் மீன் விற்பவர் பேசுவது இலக்கியச் சுரங்கம் அல்லவா! (என்ன ஓசைநயம்! என்ன சந்த அமைப்பு!!) கதைக்கு (அல்லது இலக்கியத்திற்கு) உருவும் கருவும் இன்றியமை யாதன. அவை உடலும் உயிரும். ஒன்றின்றி மற்றதினால் தனித்தியங்க இயலாது. இரண்டும் இணைந்தால் மனிதன்; இலக்கியம். ஒன்றின்றி மற்றது பிணம்; நசிவு இலக்கியம். உண்மை அவ்விலக்கியத்தின் கருவுக்கு அமுக்கம் கொடுத்து உருவத்தை உதாசீனம் செய்து ஆவியை வைத்து மாயாஜால மாடுவதை ஒக்கும். கருத்தும் தரமற்ற சொற்சிலம்ப வேடிக்கை, அழகான சிலைபடைத்து, அதனுடன் கலவி இன்பம் அனுபவிக்க விளையும் பேதைமையை ஒக்கும்.

இரு கோஷ்டியினரதும் குறைபாடுகளை, நினைப்பதை நினைத்த படி எழுதிவிட்ட படியால் பத்தினிக்கும் எதிரி, விசாரிக்கும் எதிரி என்ற நிலையில் தனிநபர் வாதத்தில் ஊன்றிவிட்டேன் என்று குற்றச்சாட்டத் தேவையில்லை. நமது இலக்கியம் பிள்ளைப்பருவத்திலிருக்கிறது. பரிசோதனைகள் செய்வதற்கு விசாலித்த வெளியிருக்கிறது. இதற் கிடையில் கோஷ்டி மனப்பான்மையில் இயங்குவது ஒருபக்கம் மனக்

கசப்பையும் புலமைக்காய்ச்சலையும் மறுபக்கம் துதிபாடுதலையும் முதுகு சொறிதலையுந்தான் வளர்க்கும். இலக்கியம் எப்பொழுதும் வாழ்க்கையை பிரதிபலிக்கக் கூடியதாகவும் கலையழகு மிக்கதாகவும், அதேசமயம் வாசகனைச் சிந்திக்கத் தூண்டுவதாகவும் சில உண்மைகளையும் கருத்துக்களையும் புலப்படுத்தக்கூடியதாகவும், வாழும் வழியினைக் கொடிகாட்டி நம்பிக்கை ஊட்டுவதாகவும் அமைய வேண்டும். இப்படி அமையும் மக்கள் இலக்கியம்தான் காலத்தின் சோதனைகளை எதிர்த்து உயிருடன் நிலைத்து நிற்கும் வல்லமை பெற்றது. (மேலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள சில இலட்சணங்களையேனும் கொண்ட சங்ககால நூல்கள் தான் நமது இலக்கியச்சொத்தாக இருக்கின்றன.) மற்றவை குறைமாசப் பிண்டங்கள், நசிவு இலக்கியம், இலக்கியப் பூஞ்சோலையில் மணம் பரப்ப இயலாது. அரும்பிற் கருகியவை. பொதுமக்களின் (சமுக்கத்தின் எல்லாப் பிரிவினது வட்டத் தினதும்) வாழ்க்கையின் (சமுதாயத்தின் இயக்கமுறை) எதிரொலிகளிற்கு உருவம் கொடுத்து வாசகனின் மனதில் அவற்றை மனதில் நிலைநிறுத்த அமுக்கம் கொடுத்து நல்லனவற்றையும் வாழும் வழிமுறைகளையும் கொடி காட்டி தீயனவற்றை நிர்வாணகோலத்தில் தோலுரித்துக்காட்ட வேண்டும். கரும்பலகையிலே தான் வெண்புள்ளி துலக்கமாகத் தெரிகின்றது. என்பதை நாம் மறந்து விடக்கூடாது. 'ஆபாசம்' என்று முகம் சுழிக்கத் தேவையில்லை. ஆபாசமும் சமுதாயத்தில் புரையோடிக் கிடக்கிறது. அதற்கு புணுகுதலும் அத்தர் வியாபாரியல்ல எழுத்தாளன். நாம் முற்சூட்டியே கொண்டிருக்கும் அரசியல் - பொருளாதார கோட்பாட்டிற்கு இயைய ஒரு சம்பவம் வலிந்து சிருஷ்டிக்கப்படும்பொழுது, யதார்த்த மணத்தில் தூர்நாற்றம் படிக்கிறது. கதை முடிவினையும் வலிந்து, தனது கருத்தினை உபதேசிக்கும் பாணியில் - 'அறம் செய்ய விரும்பு' என்ற ரீதியில் - முடிப்பதும் இலக்கியத் தரத்தைக் குறைக்கிறது. வாழ்க்கை ஒரு முடிவுறாதகனீ பிரயாணம். ஆகவே, முற்றுத்தரிப்பு விழமுடியாது.

முற்போக்கு இலக்கியம், 'பிற்போக்கு' இலக்கியம் என்பது மிகமிகச் செயற்கை முறையான ஒன்று. இலக்கியத்தைச் சௌகரியத் திற்காக மக்கள் இலக்கியம், நசிவு இலக்கியம் என இரண்டு வகையாகப்

பிரிக்கலாம். வாழ்வின் குறையினை நிறைவினை நெறியினை முறையற்றவற்றை, ஆரோகண அவரோகண எழுச்சிகளைச் சித்தரிக்கும் இலக்கியமே, மக்கள் இலக்கியமே, சங்க காலந்தொட்டு நிலைத்து வந்திருக்கின்றன. இலக்கியம் மக்களுக்காகத்தான் சிருஷ்டிக்கப்படுகின்றது; மிருகங்களுக்கல்ல, மக்களின் பெருந்தொகையினருக்கு (தொழிலான விவசாயிகளுக்கு) ப்புரியாது என்று, எழுத்தாளன் கொச்சையில் எழுதத் தேவையில்லை. வாசகனுடைய ரஸனையை உயர்த்துவதும் எழுத்தாளனது கடமை, கதையில் இலக்கிய சிருஷ்டியில் - கையாளப்பட வேண்டிய சொற்களைப் பற்றி இன்னோர் கட்டுரையில் பார்ப்போம்.

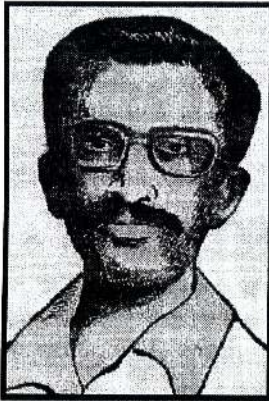
(1980 நவம்பர்)

கட்டுரையாளர்கள்

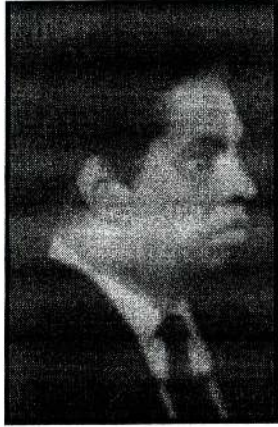
கா. சிவத்தம்பி

ஈழத்தின் மார்க்ஸிய விமர்சகர்; சமூகம், கலை, இலக்கியம், பண்பாடு, அரசியல் எனப் பல்துறைசார் ஆய்வாளர். தகைசார் ஓய்வு நிலை பேராசிரியர்.

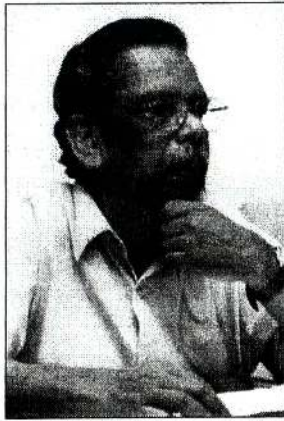
மு. தளையசிங்கம்

தமிழ் எழுத்தாளர், விமர்சகர், அரசியல், சமூகச் செயற்பாட்டாளர். தமிழுக்கு மெய்யுள் எனும் புதிய கருத்துருவைத் தந்தவர்.

நவாலியூர் சோ. நடராசன்

தமிழ், வடமொழிப் புலமையாளர், விமர்சகர், ஆக்கவிலக்கியம், மொழிபெயர்ப்பு எனப் பலதுறைச் செயற்பாட்டாளர்; நவாலியூர் சோமசுந்தரப் புலவரின் மகன்.

எஸ். யொன்னுத்துரை

தமிழின் நவீன புனைவாக்கச் செயற்பாட்டில் புதிய வீச்சை ஏற்படுத்தியவர். விமர்சகர்; நற்போக்கு எனும் கோட்பாட்டை அறிமுகம் செய்தவர்.

தெ. மதுசூதனன்

சமகாலத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் விமர்சகர்; கலை இலக்கியம், சமூகம், பண்பாடு, அரசியல் எனப் பல்துறைசார் ஆய்வாளர், பத்திரிகையாளர்.

1956இல் இருந்து இன்றுவரை அனேகமான ஒவ்வொரு தமிழனது மனத்தையும் அரித்தக்கொண்டிருக்கும் அந்த மொழிப் பிரச்சனையை, பிரதேச நிர்ணயப் பிரச்சனையை எத்தனை எழுத்தாளர்கள் சீரியஸாக அணுகியிருக்கிறார்கள்? ஒருவருமில்லை. இங்கு பெரிய எழுத்தாளர்கள் என்று நினைத்துக் கொள்பவர்களுக்கு அது சிறிய விஷயம். தன் காலத்துக்கேற்ப பாரதியார் பாடிய சுதந்திரப் பாடல்கள் எல்லாம் இவர்களுக்குப் பிற்போக்கான பாடல்களாகப்படலாம். யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து கொண்டும் மட்டக்களப்பில் இருந்து கொண்டும் ஐக்கியத்தைப் பற்றியும் தேசியத்தைப் பற்றியும் இலகுவாகப் பேசிவிடலாம். ஆனால், இங்கு இருக்கும் என்னைப் போன்றவர் களுக்குத்தான் அவற்றின் உண்மையான அர்த்தங்களைப் புரிந்து கொள்ள முடியும். தேசியம் என்றால் இங்கு ஓர் இனத்தேசியம் ஐக்கியம் என்றால் இங்கு ஓர் இனத்தின் ஆதிக்கம். என்னைப் பொறுத்த வரையில் மொழியுரிமை, சமவ்ற ஆட்சி எல்லாம் என் ஆன்மீக வளர்ச்சிக்கும் என் இனத்தின் ஆன்மீக வளர்ச்சிக்கும் தேவையான அடிப்படைத் தேவைகள். எனக்கு வகுப்பு வாதம் பிழம்புதில்லை. ஆனால் அதற்காக அடிமைத்தனத்தை ஆதரிப்ப வனுமில்லை. சமவ்றக் கட்சியின் அங்கத்தவனாய் என்னால் இருக்க முடியாது. எந்தக் கட்சியும் கூடாது என்ற கொள்கையோடு அதன் சாதிச் சாய்வு, அரைமனச் சீர்திருத்தம், மத்தியதர வகுப்புப் பிற்போக்குத்தனம் எல்லாம் பிழக்காது. ஆனால் சமவ்றவாதத்தை மறுக்கமுடியாது. மறுப்பவர்கள் ஒன்று பிரச்சனையில் இருந்து தப்பமுயல்பவர்கள் அல்லது துணி வற்றவர்கள்.

-மு. தளையசிங்கம்

விலை: ரூபா. 200.00

தூண்டி வெளியீடு.

GURU Printers - Thirunelvely